

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Novel about Humans. And the Cat Who Has to Love Them.

THE SECRET LIFE OF MAC

MELINDA METZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Melinda Metz'in yazdığı *Patiyle Konuş* için Övgü

"Kokuşmuş çamaşırların gücüyle insanını komşusuyla kararlı çöpçatan bir kedinin son derece sevimli hikâyesi."

-*Kirkus Reviews*

"Cesur, çöpçatan bir kedinin yer aldığı bu sevimli aşk romanı okuyucuların kalbini çalacak. Metz'in betimleyici yazımı, kitabın konusunu net bir şekilde ifade ediyor.

sevimli tekir kedi MacGyver'in gözünden görülüyor. MacGyver kişilikli bir evcil hayvan ve sesi Metz'in canlı yazımı sayesinde hikayede yüksek ve net bir şekilde parlıyor. Hem Jamie hem de David dürüstlükleri ve kırılganlıklarıyla sevimliler. Canlı, eğlenceli ikincil karakterler karakterler okuyucuları güldürecek ve aynı anda okuyucuların kalplerini eritecek sevimli bir kedi ile birlikte. Eğlence dolu, tatlı, yürek ısıtan bir okuma."

-RT *Book Reviews*, 4 Yıldız

"Romantizm ve sevimli kedi maskaralıklarıyla dolu *Patiyle Konuş*, hafif ve sıcacık bir kitap, özellikle de kendi yaramaz kedinizle birlikte kıvrılıp okumak için harika!"

-*Modern Kedi* dergisi

"Sıcacık aşk romanlarının hayranları bu gerçekçi ve çekici karakterleri çok sevecek."

-*Publishers Weekly*

"Mac kedinin pijamasıdır."

-Sevgili Yazar

Melinda Metz tarafından da

Paw ile konuşun

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

MAC'IN GIZLI YAŞAMI

MELINDA METZ

KENSINGTON KİTAPLARI
www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfasına](#)

[Göre de](#)

[Övgü](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[İthafı](#)

[**BÖLÜM 1**](#)

[**BÖLÜM 2**](#)

[**BÖLÜM 3**](#)

[**BÖLÜM 4**](#)

[**BÖLÜM 5**](#)

[**BÖLÜM 6**](#)

[**BÖLÜM 7**](#)

[**BÖLÜM 8**](#)

[**BÖLÜM 9**](#)

[**BÖLÜM 10**](#)

[**BÖLÜM 11**](#)

[**BÖLÜM 12**](#)

[**BÖLÜM 13**](#)

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

Teaser bölümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing

Corp. tarafından yayımlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2019 Melinda Metz tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4967-1899-0
ISBN-10: 1-4967-1901-8 (e-kitap)
İlk Kensington Elektronik Baskısı: Şubat 2019

ISBN-13: 978-1-4967-1899-0
ISBN-10: 1-4967-1899-2

*Robin Rue için -çok akıllı, çok nazik, çok komik- çok
teşekkürler ve babamın anısına, olağanüstü limerikçi*

BÖLÜM 1

MacGyver gümüş tırnağı dişlerinin arasında yakaladı ve fermuarı kaydırarak açtı. Bir pençe vuruşuyla bavulun kapağını açtı, sonra içine atladı ve katlanmış giysi yığınının üzerine uzandı. Güzel bir uyku yeri. Ama geliştirilebilirdi. İnsanların her şeyi dümdüz yapma arzusunu asla anlayamayacaktı. Mac küçük bir öfkeyle ayağa kalktı ve giysileri iyice kabarttıktan sonra tekrar uzandı. Pençelerini uzatmış, ipeksi bir süveterin yumuşaklığını kazıyordu. Tatlı sardalyalar, bu iyi hissettirdi.

"Mac! Hayır!" diye bağırdı Jamie. Onu yarattığı mükemmel yuvasından dışarı süpürdü, sonra bir *şapırtı* ve bir *zzzzpt* ile yuvayı kapattı. Sanki aynı kolaylıkla yeniden açamayacakmış gibi. "Ben balayına gidiyorum. Hon-ey-moon! Romantik bir görünüm istiyorum, kedi tüyleriyle kaplı çılgın bir kedi kadın değil."

Onun bla bla'larını görmezden geldi. İnsanların iletişim kurmak için bunları kullandığını anlıyordu ama bunun nedeni burunlarının aslında işe yaramaz birer yüz bloğu olmasıydı. Burnu ona milyarlarca zırvadan daha fazlasını söylüyordu ve şu anda burnu ona Jamie'nin hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu söylüyordu. Peki bu kimin sayesindeydi? Onun sayesinde. MacGyver. Bir paket arkadaşına ihtiyacı vardı -söylemekten nefret ediyordu ama bu konuda bir köpek gibiydi- ve MacGyver gidip ona bir tane bulmuştu.

Gururla mırıldanmaya başladı. "Ne dediğim umurunda değil, değil mi benim küçük hayvanım?" Kadın kapıya doğru döndü ve Mac, bulduğu paket arkadaşı David'in onlara doğru geldiğini gördü. "Mac bavulumdaki her şey için bir stil danışmanlığı yaptı. Artık giydiğim her şey güzel bir taba ve altın rengi tekir kürkle süslenecek," dedi Jamie ona.

"İşte bu yüzden bavulum kilitli," diye cevap verdi David. Mac, gülmeye başlayan Jamie'nin vücudunun titrediğini hissetti. "Ne var-" David başladı. Sonra uzandı ve parmaklarını Mac'in uykuya dalmadan önce oynadığı üç kravattan birinin üzerinde gezdirdi.

David bavulu inceledi. "Hâlâ kilitli. Kediniz fermuarı, bağların uçlarını dışarı çıkaracak kadar açmış."

"*Benim* kedim değil. *Bizim* kedimiz. Artık evliyiz. Benim olan senindir ve buna Mac de dahildir," dedi Jamie.

"Kedimize daha yeni Octo-fare aldım, sekiz kıvrımlı bacağıyla saatlerce kedi keyfi garantisi veriyor." David Mac'e ters ters baktı. "Sekiz kırışık bacak ve sen benim eşyalarımı rahat bırakmadın." Başını iki yana salladı ve parmaklarını bağlardan birinin uzun pençesinin üzerinde gezdirdi.

Mac David'in gevezeliklerini ve ters ters bakışlarını da duymazdan geldi. Mac işleri kendi eline almaya karar vermeden önce David'i koklamıştı ve David de en az Jamie kadar, hatta bazen daha da kötü kokuyordu. Bilse de bilmesede de bir sürü arkadaşına ihtiyacı vardı ve Mac ona bir tane bulmuştu. Şimdi kedi nanesi içinde yuvarlanıyormuş gibi mutluydu.

"Mac hediyesini seviyor. Arada bir kendin yap projelerinden de hoşlanıyor," dedi Jamie, David şifresini işe yaramaz bavul kilidine çevirirken.

Kapı zili çaldı ve Diogee hemen havlamaya başladı. Mankafa, başarılı bir saldırının anahtarının gizlilik olduğunu hiç anlamamıştı. Köpeğin tek yaptığı dışarıda kim varsa onun varlığını haber vermektir. Mac, Jamie'nin kollarından fırladı. Diogee artık onun sürüsünün bir parçasıydı, Jamie'nin mutluluğu için yapılması gereken bir fedakârlıktı. Bu, Mac'in köpeği kendi aptallığından korumak için elinden geleni yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Mac kapıya ulaştığında, kısmen onu yoldan çekmek için, kısmen de eğlenceli olduğu için Diogee'nin ipli kuyruğuna küçük bir şaplak attı. Ağzını iyice açtı ve dilini kullanarak içeriye hava üfledi. Bu ona fazladan bilgi verdi. Dışarıdaki bir kadındı ve mutsuzdu. Hem de çok mutsuzdu.

Jamie kapıyı biraz araladı. "Briony, merhaba. Kedimi almam lazım. MacGyver tam bir kaçış sanatçısıdır; bacaya tırmanan bir kaçış sanatçısından bahsediyorum. Şömineyi kapatmamız gerekti. Ayrıca köpek, Diogee, üzerine atlayacak. Ona hayır diyebilmem gerektiğini biliyorum. Ve aslında, ona hayır diyebiliyorum, ama hiçbir etkisi olmuyor. Ama dost canlısıdır. Tamam, sıkı dur." Mac'i bir kolunun altına aldı, kapıyı açtı ve geri çekildi.

Kadın içeri adımını atar , mankafa iki pençesini de kadının omuzlarına yerleştirdi, ancak devasa diliyle kadının yüzünü yıkamadan önce David onu yakasından tutup çekmeyi başardı. Diogee'yi üst kata çıkardı ve birkaç saniye sonra acıklı ulumalar evi doldurdu. Yatak odasının kapısını en basit becerilerle bile açmak kolaydı. Ama Diogee'nin en temel becerileri bile yoktu.

Mac derin bir nefes daha aldı. Evet, bu kadın son derece üzgündü. Mac'in yardımına ihtiyacı vardı. Yapacak işleri, kaçacak yerleri, uyuyacak zamanları vardı ama belli ki işe karışması gerekiyordu. Kadın Mac'tan daha zeki olmalıydı.

Diogee, ama belli ki sorun neyse çözecek kadar zeki değil. Bunun için bir usta gerekirdi.

Neyse MacGyver'ın kapısına gelmişti.

* * *

Kuzeni Jamie'nin kapısına vardktan yaklaşık beş dakika sonra Briony Kleeman kendini mutfak masasında buldu. Jamie çaydanlığı doldururken, kedisi MacGyver tezgahın üzerinde oturmuş, kırpışmayan altın gözleriyle Briony'ye bakıyordu.

Briony oraya nasıl geldiğinden pek emin değildi. Los Angeles'a nasıl geldiğinden bile tam olarak emin değildi. Bir günden daha kısa bir süre önce Wisconsin'deki küçük beyaz Peace of Prince Lutheran Kilisesi'nin mihrabına doğru yürüyordu. Eli babasının kolundaydı. Ayakları üç yaşındaki kuzeninin serptiği gül yapraklarının üzerinde yürüyordu. Büyük büyük büyükannesinin gelinliğinden dantellerle süslenmiş gelinliği Caleb'in yeğeni tarafından taşınıyordu. Her şey planlandığı gibiydi.

Caleb'a baktı. Caleb onun kendisine doğru yürüyüşünü izlerken gülümsüyordu. Sonra her şey sallanmaya başladı. Zemin. Babasının kolu. Konukların yüzleri. Caleb. Baş dönmesi ve mide bulantısı karışımı bir his kapladı içini ve her şey önce loşlaştı, sonra da karardı.

"Briony," dedi Jamie, sesi Briony'yi o korkunç sabahın anısından uzaklaştırdı. "Ne tür bir çay istersin? Portakal baharatlı, limon otlu, siyah chai, Earl Grey, naneli ve bir sürü çayım var. Son zamanlarda çay içmeye başladım. Kahveden asla vazgeçmeyeceğimden değil. İsterseniz kahve de içebilirsiniz. Ayrıca biraz meyve suyum var, kızılcık ve portakal. Biraz da maden suyu. Ve biraz da köpüksüz su. Sen ne alırsın?"

Çok fazla seçenek vardı. Briony bunların yarısını hatırlayamıyordu, muhtemelen bir kısmı hâlâ kilisedeymiş ve dünya altından kayıp gidiyormuş gibi hissettiğinden. "Sen seç."

"Emin misin? Bazı çaylar herkesin seveceği türden değil," diye cevap verdi Jamie, kahverengi gözleri endişeyle doluydu.

"Sadece hissediyorum Bir şekilde ben ..." Briony çaresizce başını salladı. "Bir türlü karar veremiyorum. Ne içeceğim konusunda bile. Bunun aptalca olduğunu biliyorum."

"Bu aptalca değil. Yorgun olmalısın," dedi Jamie.

Briony, "Evet, uçakta uyuyacağımı sanmıştım ama uyuyamadım," diye itiraf etti. Uçakta film izlemek yerine, koridordan aşağı inen o yürüyüşü izlemişti.

tekrar ve tekrar ve tekrar, aklından çıkaramıyordu.

"Endişelenme. Ben senin için seçerim." Jamie ayağa kalktı, kahve makinesinin üzerindeki dolabı açtı ve çay kutularını incelemeye başladı.

Briony rahat bir nefes aldı. Jamie ailesinin bıraktığı yerden devam ediyordu. Briony'nin kendi deyimiyle Kilisedeki Olay'dan bu yana tüm kararlar onun adına alınmıştı. Ailesi her şeyi halledeceklerine söz vererek onu havaalanına götürmüşlerdi. Sonra uçağa bindi. Sonra bir taksi şoförüne üzerinde Jamie'nin adresinin yazılı olduğu bir kağıt uzattı. Ve şimdi buradaydı, Jamie Briony'ye bakması çok normalmiş gibi davranıyordu, her ne kadar on bir yıl önceki aile buluşmasından beri birbirlerini görmemiş olsalar da.

Jamie onun önüne bir fincan çay koydu. "Get Relaxed. Neden bilmiyorum ama içimden bir ses bunu kullanabileceğini söylüyor. İçgüdülerim gerçekten çok keskin," diye şaka yaptı.

Fincan Briony'nin dudaklarına götürürken parmaklarında titredi. Bir yudum bile almadan yere bıraktı. "Haklısın. Hâlâ biraz sarsılmış durumdayım." Bin yılın yetersiz ifadesi. Kendini eski püskü bir çamaşır makinesinin sıkma devresindeki bir tenis ayakkabısı gibi hissediyordu. "Burada kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ben gerçekten-"

"Durun. Dur, dur, dur. Hesaplarıma göre bana zaten yüz üç kez teşekkür ettin." Jamie bir elini Briony'ninkinin üzerine koydu. "Burada başımın üstünde yerin var. Bazen uzaklaşmaya ihtiyacın olur. Ve Storybook Court kaçmak için iyi bir yerdir. Güven bana. Ayrıca, kürklü bebeklere binecektik ama artık evde kalabilirler."

Briony'nin gözleri yaşardı. Jamie ona çok iyi davranıyordu, sanki Briony'nin korkunç bir insan olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Jamie sordu. "Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızı biliyorum. Sanırım on yaşındayken ailenle birlikte Wisconsin'e taşınmıştınız. Ama on altı yaşındayken sana bakıcılık yaptığım zamanı hatırlıyor musun, seni erkek arkadaşımın evine götürmüştüm, yani korkunç eski erkek arkadaşımın evine, onun ve ailesinin dışarıda olduğunu biliyordum ve-"

"İçeri girdik! Dış fırçasına tuz koymama izin verdin. Ve banyosundaki tuvalet kağıdına bant yapıştırmama. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi! O bir gece için, kendimi bir baş belası gibi hissettim. Dokuz yaşında bir baş belası!" Briony haykırdı, bu anı onu kuzeninin evinde olma nedeninden uzaklaştırdı. Gülümsemekten kendini alamadı. "Çok eğleneliydi."

"Ailen bana çok kızana kadar!" Jamie haykırdı. "Ve ne yaptığımızı bile bilmiyorlardı. Sadece seni evden çıkardığımı biliyorlardı. Annenle babana Dairy Queen'e gittiğimizi söyledim. Öyle de yaptık. Sonra. Ve sadece bu bile onları korkuttu!"

Briony, "Evet, biraz aşırı korumacı davrandılar," diye cevap verdi.

"Biraz mı? Eminim üniversiteye gidene kadar tek başına karşıdan karşıya geçmene izin verilmemiştir." Çayından bir yudum aldı. "Peki, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gül yaprakları. Babası. Caleb'in gülümsemesi. Briony bir an için nasıl nefes alacağını unutmuş gibi hissetti. "Hayır," demeyi başardı. "Eğer sorun olmazsa," diye ekledi çabucak.

"Elbette sorun değil," diye Jamie.

"Ee, hayvanlar," dedi Briony. Güzel, güvenli bir konu istiyordu. "Ne yiyorlar? Nerede uyurlar? Ne yapmam gerekiyor? Aslında hiç evcil hayvanım olmadı."

"Gerçekten mi? Bir hamster hatırladığımı sanıyordum." Briony başını salladı.

Jamie ona, "Sen mahrum bırakıldın," dedi.

"Belli ki yatak odamı hatırlamıyorsun. Şimdiye kadar icat edilmiş her oyuncak bende vardı. En azından keskin kenarları, yutulabilecek parçaları ya da başka tehlikeleri olmayan eğitici oyuncaklar" dedi Briony.

"Dediğim gibi, mahrum kaldım." Jamie ayağa kalktı ve buzdolabına doğru yürüdü. Üzerinde "Bezelyelere Bir Şans Verin" yazan bir mıknaşın altından bir kâğıt parçası çıkardı ve Briony'ye uzattı. "Bilmen gereken her şey burada. Seni uyarmalıyım, Mac her zaman yedi buçukta kahvaltı etmek ister ve onu reddetmek olmaz. çalışmak istersen sorun değil, ama bu sadece bir girişim olacak. Gece de yedi buçukta yemek yer, ama dışarı çıkacaksanız onu erken besleyebilirsiniz. Erken beslemek sorun değil. Ve Diogee gerçekten çiğnemez. Sadece yiyecekleri vakumluyor. Bu da bazen kustuğu anlamına geliyor. Çok sık değil. Ama böyle bir şey olursa endişelenmeni istemiyorum. Ayrıca, Mac sinsi küçük bir baş belasıdır."

Mac yarı miyavlama yarı hırlama gibi bir ses çıkardı. "Evet, senden bahsediyorum," dedi Jamie ona. Arkasına yaslandı ve çenesinin altına bir çizik attı. "Dışarı çıkmaya çalışmadan önce onu yatak odalarından birine kapatmak muhtemelen en güvenlisi. Gerçi herhangi bir oda onu gerçekten zapt edemez ama bu sana avantaj sağlayacaktır. Bir de Diogee, David'in Omuz Patlatıcı dediği şeyi yapıyor. Onu gezdirirken bir sincap görürse ya da-"

"Onu korkutacaksın," dedi siyah saçlı bir adam kapı aralığından. Ben Affleck'e benziyordu ama daha gençti. "Sadece hatırla. Sen alfasın. Güç sende," dedi Briony'ye. Jamie homurdandı. Adam onu görmezden geldi. "Yiyecekleri sen sağlıyorsun; yani yetki sende," diye devam etti, sonra sırtarak elini uzattı. "Ben David, Jamie'nin kocasıyım."

"Bu hâlâ kulağa çok tuhaf geliyor," dedi Jamie. "Çok tuhaf, şaşırtıcı, harika ve nefis." David'e doğru yürüdü ve kolunu onun beline doladı. Ona baktığında yüzü parlıyordu, tıpkı David'in ona baktığında yüzünün parladığı gibi.

Briony bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Kuzeni için mutluydu ama bir çiftin birbirine bu kadar aşık olduğunu görmek canını acıtmıştı. Caleb'a tamamen aşık olduğunu düşünmüştü. değil miydi? Ama nasıl ki? Tamamen aşık olduğun birini mihrapta bırakmazsın. Koridorda ona doğru yürürken panik atak geçirmezsin.

"Ben gidip arabayı getireyim," dedi David. "Sen daha yeni gelmişken gitmek zorunda olduğumuz için üzgünüm. Geri döndüğümüzde hep birlikte yemeğe çıkacağız," dedi Briony'ye dışarı çıkmadan önce.

"Burada oturup benimle çay içmemeliydin," dedi Briony, kendini kötü hissederek. Kuzeni balayına başlamaya çalışıyordu. "Uçağını kaçırmamı istemiyorum."

"Yapmayacağız. Merak etmeyin. Evcil hayvanlar için talimatları aldınız. Misafir odası üst katta solda. David sana civardaki en iyi restoranların listesini de yaptı. Los Angeles'ı en az onun kadar iyi bildiğimi düşünmeme rağmen. Buraya ilk taşındığımda çok fazla keşif yaptım."

"Biliyorum!" Briony haykırdı. "Kitabını aldım!" Jamie, Los Angeles'ın dört bir yanından insanların fotoğraflarını ve yaptıkları işlerle ilgili hikayeleri içeren bir kitap hazırlamıştı.

"Öyle mi? Aww, bu çok tatlı," dedi Jamie. "İşte anahtarlar. Tamam, başka ne var? Ayrıca size sorularınızı yanıtlayabilecek komşuların bir listesini de bıraktık. Eminim Ruby bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için arayacaktır. Eğer Diogee yürüyüşte size fazla gelirse, sokağın karşısındaki Zachary onu alabilir. Bahçeye çıkmasında da bir sorun yok. Eskiden köpek kapısı vardı. Ama Mac ve köpek kapısı, hayır. Kalıcı olarak kapatıldı." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "David'in ve benim cep numaralarımız sende var, değil mi? Başka ne var? Başka ne var?" Jamie gözlerini odada gezdirdi.

David mutfığa dönerken, "Tamam Jamie, Delilik Bölgesi'ne giriyorsun," dedi. "Onu son birkaç haftadır görmeliydin."

Düğünden önce nereye giderse bir liste bırakıyordu ve sürekli telefonda ve bilgisayarda -aynı zamanda da kendi kendine konuşuyordu," dedi Briony'ye. Briony böyle bir şey yapmamıştı. Caleb eyaletteki en iyi düğün planlayıcısını bulmuştu ve o da savaşa giren bir general gibi kontrolü eline almıştı. "Gidip bavullarımızı alacağım," diye ekledi David.

"Yardım edebilir miyim?" Briony sordu. Sadece gitmelerini istiyordu. İkisi de çok misafirperverdi ama dün düğün için giyinmeye başladığından beri hiç yalnız kalmamıştı, dün! Hâlâ düğün saçını yaptırmıştı ve üzerinde balayına giderken uçakta giymeyi planladığı maksî elbisesi vardı. Ağlamak, çığlık atmak, çökmek ya da başka bir şey için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır, teşekkürler. Ben hallederim." David tekrar gitti.

"Benim arabam!" Jamie haykırdı. "Bir şey unuttuğumu biliyordum. Benim arabamı kullanmalısın. Parlak yeşil Bug. Gower'da park halinde. Avludaki fiskiyenin yanından geçen cadde. Arabayı oradan görebilirsin. Site içinde park etmek yasak." Jamie dolabın çekmecelerinden birinden bir dizi anahtar çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Harika. Teşekkürler. Çok teşekkür ederim. Özür dilerim, tam da sen -"

Jamie elini uzattı, avuç içi Briony'ye dönüktü. "Dur. Sana zamanlamanın mükemmel olduğunu söylemişim."

"Tamam, her şey hazır, Jam!" David aradı.

"Bana bazen Jam diyor," dedi Jamie. "Çok tatlı biri." Ayağa kalktı ve Mac'i kollarının arasına aldı. "Tamam, dünyanın en iyi kediciği. Briony'ye iyi davran. Yakında görüşeceğiz ve sana bir hediye getireceğim." Bir an için yüzünü Mac'in kürküne gömdü ve onu kucakladı. Briony'ye, "Onu yukarı çıkaracağım ve Diogee'ye veda edeceğim, ama Bay MacGyver'ın birazdan aşağı gelmesini bekle," dedi.

"Tamam," diye cevapladı Briony. Jamie'yi mutfaktan çıkarken takip etti, sonra da David'in arabanın yanında beklediği yere gitti. O da Jamie kadar iyi davranmıştı ama Caleb'a yaptıklarından sonra onun hakkında ne düşünebilirdi ki? Bu düşüncüyü bir kenara itti. Her şey onunla ilgili değildi. "Fas'ta bir ay. Vay canına." Annesi ona Jamie ve David'in planlarını anlatmıştı.

"Her şey mojito kapkeklerime bayılan bir film yapımcısı sayesinde oldu," diye açıkladı David. "Evleneceğimi duyunca bana ve Jamie'ye Essaouira'daki tatil evini kullanmayı teklif etti."

" nerede olduğunu bilmediğimi itiraf edebilir miyim?" Briony sordu.

David güldü. "Ben de bilmiyordum. Atlantik kıyısında, Marakeş'ten arabayla yaklaşık üç saat uzaklıkta. İstedik ki-"

"Fas, işte geliyoruz!" Jamie ön kapıdan hızla çıkarken haykırdı. Neredeyse sekerek yanlarına geldi. "Umarım Storybook Court benim için olduğu kadar sizin için de harikadır. Buraya gelmek hayatımı değiştirdi." Jamie David'e gülümsedi.

Git, lütfen git, diye düşündü Briony. Tüm bu mutluluk fiziksel olarak canını yakıyordu. Şimdi balayına gidiyor olmalıydı. Mükemmel adamla. Onun nesi vardı?

Sonunda, mutlu, mutlu, mutlu çift arabadaydı. Araba uzaklaştı. Briony araba sokağın sonundaki hafif virajda gözden kaybolana kadar onu izledi.

Sonra içeri girdi.

Kapıyı kapattı.

Kilitledim.

Evin sevimli hobbit deliğine uyan yuvarlak ahşap panjurları kapatarak parlak Güney Kaliforniya güneşini engelledi.

Sonra kanepeye uzan.

Tek istediği unutulmaktı. Ama zihni dönmeyi bırakmıyor, ona görüntüler çarpıyordu -Caleb mihrabın yanından ona gülümsüyor, Briony düşmeye başladığında büyük teyzesi MeMe'nin ağzı açık kalıyor, ailesi onu havaalanına götürürken korkunç bir hayal kırıklığına uğramamış gibi davranıyordu.

Bir şey karnının üzerine düşerek onu zihnindeki korku filminden çıkardı. Briony gözlerini araladı. Kedi-MacGyver ona baktı, sonra mırlamaya başladı. Bu çok hoştu. Kedinin sıcaklığı içine yayıldı ve mırıltının titreşimleri bir şekilde kaslarını gevşetti.

Birkaç dakika sonra köpek -Diogee- koşarak geldi ve devasa vücudunu kanepenin ucuna sıkıştırmayı başardı. Dizlerinden birinin üzerinde hızla ılık bir salya lekesi oluştu. Bu rahatlatıcı olmamalıydı. Ama öyleydi - iğrenç ve rahatlatıcı. Ve uykuya dalarken çıkardığı horlama sesi, uykunun ona gelmesini davet ediyor gibiydi. Gözlerini tekrar kapadı, iki hayvana minnettar oldu, onların küçük rahatlıklarını bile hak etmediği halde. Yaptıklarından sonra değil.

BÖLÜM 2

Kadının nefesleri yavaş ve eşitti. Mankafa da uyuduğu anlamına gelen o hırıltılı homurtuları çıkarıyordu. Ama Mac enerji doluydu. Macera zamanıydı.

Yere sıçradı ve itin kışına bir pençe darbesi indirdi. Diogee bir homurtuyla kendine geldi, ağzından iki uzun salya sarkıyordu. Mankafa iğrençti ama işe yarayabilirdi. Mac koşar adımlarla mutfığa girdi, kendini tezgâhın üzerine attı ve Diogee'nin ödül kavanozunun mandalını ustalıkla açtı. Bir patisini kullanarak bir bisküvi çıkardı. Diogee çoktan aşağıya inmiş, bisküvi için mızmızlanıyordu. Hiçbir kedi mızmızlanmaz. Ya da toz gibi kokan bir şeyi yemez.

Mac ulaşamayacağı kadar yüksek olan yuvarlak pencereye baktı, ya da adamları öyle sanıyordu. Nişan aldı ve bisküviyi tezgâhtan alıp pencerenin hemen altındaki zemine fırlattı. Diogee koşarak geldi ve köpeğin ödül olarak düşündüğü şeye doğru başını eğdi. Mükemmeldi. Mac kafasına atladı. Diogee şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ve Mac pencere pervazına doğru bir hamle yaptı. Pencereye kafa atarak açtı ve gecenin içine kaçtı.

Çimenlerin üzerinde bir an durdu, her kokunun tadını çıkardı. Mac evinin tanıdık kokularını severdi ama heyecana hazırdı ve kendi arka bahçesi bunu bulabileceği bir yer değildi. Bu gece olmazdı. Storybook Court'ta, çok iyi tanıdığı bütün evlerin önünden geçerek ilerledi. İnsanların çoğu memnuniyet kokuyordu. Onun sayesinde. Elinden geldiğince yardım etmişti. Bu yüce bir yaratığın göreviydi.

Mac burun delikleri seçirerek aniden durdu. Sardalyalar. Sardalyalar çok yakındaydı. Nefis kokuya doğru koşmaya başladı. Kompleksin sınırlarını geride bırakmış ve yeni bir bölgeye girmişti. Tanıdık olmayan kokuların hepsi araştırılmak için çağrıda bulunuyordu. Onlara ulaşacaktı. Sonra görüşürüz.

Şimdilik tüm dikkati sardalyaların kokusuna kilitlenmişti. Kokuya odaklandı ve ancak duvarları sevgilisine giden yolu kapatan bir bungalova ulaştığında durdu. Ama uzun sürmedi. Mac'in içeri girmek için fark ettiği ilk seçenek bacaydı. Daha kolay bir yol olabilirdi ama onu bulmak için beklemeyecekti. Evin yakınındaki bir palmye ağacına tırmandı.

Evin çatısına ulaşmasını sağlayan tarafına. Sonra bacadan aşağıya indi, her bir ön patisini tünelin karşı taraflarına destekledi. Arka patileri de aynı şekilde. Sonra bir, iki, üç, dört, beş, içerideydi.

Sardalyalar yakındı, çok yakındı. Ama bir insan da öyleydi. Bir erkek televizyonun karşısında, sırtı Mac'e dönük oturuyordu. Sandalyenin yanındaki masanın üzerinde açık bir kutu nefis balık vardı.

Mac gizlilik moduna geçerek göbeği halıya değene kadar vücudunu . Mankafa dörtlüye gelir ve bir lokma yemek için sızlanmaya başladı. Mac yalvarmadı. Mac aldı. Pozisyonunu alana kadar sürünerek ilerledi, sonra arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve kutuyu masanın üzerinden aşımaya başladı.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı adam, sevdiklerini elinden kaparak. Mac'i aşağılanma duygusu sardı. Döndü ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak bacaya doğru süzüldü. Bir köpek gibi. Destansı başarısızlığının yerinde bir saniye daha kalmak istemiyordu.

Adam bir iç geçirdi. "Neyse ne. Birileri iyi bir gece geçirebilir." Sardalya kokusu biraz daha güçlendi. Mac arkasına baktı. Adamın uzattığı elinde iki küçük, pırıl pırıl güzellik kucakta duruyordu.

Döndü ve kuyruğunu yarıya kadar kaldırdı. Durumu değerlendirirken kulaklarını geriye doğru bastırdı. Sardalyaların küçük gözleri ona yaklaşması için yalvarıyor gibiydi. Adam hareketsiz kaldı. Bu bir tuzak olabilirdi. Ama Mac tuzaklardan korkmazdı. Daha önce kaçamayacağı bir tuzak icat edilmemişti.

Birkaç saniye sonra, ilk yağ kayganlığındaki küçük balık Mac'in boğazından aşağı kayıyordu. Küçük kuyruğunun kıpırdadığını neredeyse hissedebiliyordu. Mükemmellik.

"Hoşuna gitti, ha?" diye geveledi adam. "Ben de severim. Özellikle de onları iyi bir arkadaşla yiyebildiğim için. Yemek odasının aksine." Mac ikinci balığının küçük kılçıklarını çitirdatırken o da bir sardalya yedi.

Mac'in içi sardalya yeme sevinciyle dolmuştu, adam üçüncüyü uzattığında bu sevinç daha da arttı. Ama bir kez yuttuktan sonra, adamın aynı mutluluğu hissetmediğini fark etti. Binlerce hayat yaşasa bile, Mac insanları tam olarak anlayabileceğini sanmıyordu. Sardalya kokusunu duymamak için mücadele ederek uzun bir nefes aldı. Mac küçük bir of çekti. Zaten evde uğraşması gereken mutsuz bir insan vardı. Ama adam Mac'e bir sardalya daha uzattığında, Mac bu insana da yardım etmenin bir yolunu bulması gerektiğini anladı. Bunu hak etmişti.

* * *

Nate Acosta yemek odasına adımını attı. Hava kanallarında buharlaşan aromatik yağdan gelen narenciye ve bergamot kokularıyla karşılaştı. Büyükbabası Vegas'taki kumarhanelerin havalandırma sistemlerinde benzer sistemler olduğunu fark etmiş ve bir tane kurmuştu. Yemek odasının ve toplum merkezinin geri kalanının şık ve lüks bir otel gibi hissettirmesini istiyordu ve kokunun dekor kadar önemli inanıyordu.

Oda güzel görünüyordu. Sunucular özenliydi. Sakinler ve misafirleri beyaz peynirli hindi burgerlerin ve şeftali salatasının tadını çıkarıyordu. Mutfağa uğrayıp şef LeeAnne'e iltifat etmeyi aklına not etti. Onu Suncafe'den uzaklaştırması büyük bir .

Bakışları köşedeki keman yapraklı incire takıldı. Gürleşmeye başlamıştı. Biraz budama ve belki de çentik atmak için zaman bulması gerekiyordu. Temmuz bunun için yılın iyi bir zamanıydı. Bitkinin iyi bir enerji kaynağı oluşturması için olacaktı. Gözlerini kısarak istediği şemsiye şeklini hayal etti ve dallanmayı teşvik etmek istediği yere karar vermeye çalıştı.

Bir kahkaha patlaması dikkatini pencerenin yanındaki masaya çekti. Görünüşe göre yeni kiracı Archie Pendergast yerleşiyordu. The Gardens'ın en popüler üç kadını olan Peggy Suarez, Regina Towner ve Janet Bowman ile birlikte yemek yiyordu. Topluluğun limerik yazarı Rich Jacobs da masadaydı ve bunu kanıtlayacak kartvizitleri vardı; bir eliyle küçük bir deftere bir şeyler karalarken diğer eliyle hamburgerini yiyordu.

"Son haberimi dinlemek ister misin?" Rich gruba doğru ilerlerken Nate'e seslendi.

"Her zaman," diye yanıtladı Nate. Genellikle Gib Gibson'a ait olan boş koltuğa oturdu. Gib üç gecedir yemek odasına yemeğe gelmemişti. Nate, Peggy'nin Archie'yle flört ettiğini görmenin Gib'in midesini bulandırdığından şüpheleniyordu. Gib'in ona karşı bir şeyler hissettiği Peggy için değilse bile Nate için çok açıktı.

Rich defteri kaldırdı, boğazını temizledi ve okumaya başladı. "Bir zamanlar Pendergast adında bir adam vardı/Bütün kadınları iç çektirip soluk soluğa bırakırdı/Hepsi onun güzel kraliçesi olmak için can atardı/Ama asla demir bir kısıka yakalanmazdı. "

Archie elini seyrelmiş beyaz saçlarının üzerinde gezdirdi. "Beni kek yiyen biri gibi gösteriyorsun Rich."

"Bir ne?" Peggy gamzelerini gösteren bir gülümsemeyle ona doğru eğilerek sordu. Evet, bu tam da Gib'in izlemek zorunda kalmak istemeyeceği türden bir şeydi.

Archie, "Bilirsiniz işte, tam bir kadın erkeği," diye cevap verdi. "Neredeyse elli yıl boyunca aynı kadınla evli kaldım. O benim tek ve biricik eşimdi."

Peggy, Regina ve Janet senkronize bir şekilde iç çektiler. Gidenler onlardı. Nate bu gece hepsinin görünüşlerine özellikle dikkat ettiklerini söyleyebilirdi. Peggy, Nate'in yeni olduğundan emin olduğu, etek ucunda büyük bir çiçek deseni olan dolgun bir etek giymişti. Regina'nın sarı küt saçları yeni ama ince röfleler almış gibi görünüyordu ve Janet saç rengini tamamen değiştirmiş, koyu bordodan hiç de göze batmayan parlak kiraz kırmızısına dönmüş, rujunu da buna uydurmuştu.

Archie'nin rahmetli karısına olan bağlılığını duymak onu daha da romantik bir figür haline getirmişti. Yetmişli yaşlarının sonundaki bir adama göre fit olması ve dış görünüşüne özen göstermesi de cabasıydı. Şimdiye kadar her akşam yemeğe ceket, ütülenmiş beyaz gömlek ve papyonla gelmişti. Örneğin, çılgınca renkli eşofman takımlarını ve aynı derecede çılgınca renkli spor ayakkabılarını tercih eden Rich'in aksine.

"Kaybınız için çok üzgünüm." Regina masanın öbür ucuna uzandı ve elini Archie'nin koluna koydu.

"Reggie, yeni keşfettiğim bu harika losyonu denemek ister misin?" Janet çantasını karıştırırken sordu. "Bu sabah cildinin pul pul olmasından nefret ettiğini söylüyordun." Aynı anda hem arkadaşına ters ters bakıp hem de Archie'ye gülümsemeyi başaran Regina'ya küçük bir tüp uzattı.

"Elma püresi!" Archie dedi ki. "Parmakları ipek kadar yumuşak."

Regina elini yavaşça çekerek, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Şimdi Janet'a gülümsüyordu, muzaffer bir gülümsemeyle bu.

"Böyle bir evliliğinizin olması çok harika. Zavallı Regina dört kez evlendi," dedi Janet Archie'ye.

Nate, Archie'nin dikkatini çekmek için giriştiği rekabetin bir sorun haline gelmemesini umuyordu. Birkaç kez yeni bir kiracının dengesini bozduğu olmuştu. Gözü olacaktı. Regina, Janet'a bir tokat atmadan önce, "Duyduğuma göre siz üç bayan bir sanat sergisi hazırlıyormuşsunuz," dedi.

"Bu doğru. Sınıfta öğrendiklerimizi sergilemek istiyoruz," diye yanıtladı Peggy. "Hatta yerel bir sanat eleştirmenini jüri üyesi olarak çağırıyoruz." Archie gür gri kaşlarını salladı. "Eminim gösteride siz üç daha güzel bir şey olmayacaktır." Bu kızarmalara ve kıkırdamalara neden oldu. üç kadından da. Nate hepsini dahil ettiği için memnundu. "Dikkatli ol büyükbaba. Kimsenin kalbini kırmak istemezsin."

Nate yüksek, tatlı sese doğru baktı ve Archie'nin torunu Eliza'nın onlara doğru geldiğini gördü. Beyaz bluzunun düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti ve çiçekli eteği dizinin altına kadar iniyordu. Ona eski moda bir öğretmeni hatırlattı, sınıftaki tüm erkeklerin aşık olduğu bir öğretmeni.

Peggy kalın gümüş saç örgüsünü bir omzunun üzerinden attı. "Benim için endişelenme. Kalp kırma işini her zaman ben yaparım." Archie'ye göz kırptı, o da ona göz kırptı. Gib'in görmek istemeyeceği başka bir şey. Nate onu kontrol etmeyi aklına not etti. Gib'i tanıyorsa, adam fasulye, sardalya ve konserve kutusundan çıkarıp yiyebileceği diğer yiyeceklerle besleniyordu. Artı birkaç bira. Arada sırada yemek odasında yemek yememek önemli bir şey değildi ama Gib'in bunu alışkanlık haline getirmesini istemiyordu.

"Eliza, otursana." Nate yer açmak için ayağa kalktı. Archie'nin torunu Archie geldiğinden beri her gün bir noktada Bahçeler'deydi. Archie'nin ne kadar iyi durumda olduğunu görmek onu memnun etmiş olmalıydı. Emekliler topluluğuna taşınmak zor bir geçiş olabilirdi ama Archie kısa sürede kendine bir yer edinmişti. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde bir sinema gezisine çıkmış, bir Sosyal Güvenlik sohbetine katılmış ve bir oyun gecesi yıldızı olmuştu.

"Büyükbabamın yanına oturmamın bir sakıncası var mı?" Eliza Peggy'ye sordu.

Bu-" diye söze başladı Archie ama Peggy çoktan Nate'in boşalttığı sandalyeye doğru ilerliyordu.

"Teşekkür ederim." Eliza oturdu, sonra uzanıp Archie'nin papyonunu düzeltti. Parmaklarını sıktı.

"Bir torunun dedesine baktığını görmek hoşuma gidiyor." Rich ağzına bir çatal dolusu lahana salatası attı. "Üç tane var ama ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdalar. Facebook'ta mesajlaşıyoruz ve FaceTime yapıyoruz. Ama aynı şey değil. En azından torunum yakınlarda, UCLA'da. Ziyaret için kızların yol parasını ödemeyi teklif ettim ama kabul etmediler. Hepsi çok meşgul." Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sanırım bir şiir var." Aldı

küçük kalemini kulağının arkasından çıkardı ve defterinde yeni bir sayfaya geçti.

Regina, "İletişimde kalmak için FaceTime ve Facebook kullanmanız bence harika," diye yorum yaptı.

"Neredeyse kalemimi düşürmeme neden olacaktınız," dedi ona. "Burada takdire şayan bir özelliğim olmadığını düşündüğünüz izlenimine kapıldım."

"Çok fazla yok," diye cevap verdi. "Şu ayakkabılar, Rich."

Nate spor ayakkabılara baktı. Bugünkü çita desenliydi. Mor çita desenli, bağcıkları neon turuncu.

"Bence güncel teknolojiye ayak uydurmuş olman da harika," dedi Eliza. Rich homurdanarak defterine bir şeyler yazmaya başladı. "Büyükbabamın bir bilgisayar bile olmayacak."

"Çok karmaşık. Ve gereksiz," diye ısrar etti Archie ve sonra iki parmağıyla bıyıklarını düzeltti.

"Sana temel bilgileri öğretebilirim," diye gönüllü oldu Peggy. "Google olmadan yaşayamam."

Rich bir satırı silerken, "Google'da Goggle," diye mırıldandı.

Archie Peggy'ye, "Seni bu konuda ikna edebilirim," dedi.

"Bilgisayar kullanmayı öğrenmek istiyorsan, sana öğretmesi gereken kişi benim," dedi Regina. "Neredeyse kırk yıl boyunca programcılık yaptım."

"İyi bir öğretmen olamayacak kadar çok şey biliyorsun," dedi Janet. "Ona çok fazla bilgi verirsin."

Archie, "O makinelerden birini anlamak için muhtemelen üçünüzün de yardımına ihtiyacım olacak," diye cevap verdi.

Nasıl diplomatik olunacağını biliyordu. Bu iyiydi, diye düşündü Nate. Saati kontrol etti. LeeAnne'e iltifat etmek için mutfağa gitmek istiyordu. İltifatların onun kriptoniti olduğunu keşfetmişti. Onu Suncafe'den uzaklaştırmaya çalışırken, daha yüksek bir maaş ya da daha fazla personel işe yaramıyordu. Onu ikna eden şey takdirdi. "Ben çıkıyorum. Herkese iyi geceler. Seni görmek güzeldi Eliza. Yemek yedin mi? Daha önce sormam gerekirdi. Sana bir tabak getirebilirim." Nate, sakinlerin ailelerini yemek için kalmaya teşvik etti.

"Hayır, teşekkürler. Büyükbabamla paylaşabilirim." Onun hamburgerini aldı ve bir ısırık aldı.

Bu biraz garipti. Ama tatlı da sayılırdı. Muhtemelen küçük bir kızken, büyükbabasıyla PB & J paylaşırken başlayan bir şeydi.

"Tamam. Yakında görüşmek dileğiyle." "Oh, görüşeceğiz," dedi Eliza.

Nate gruba bir el salladı ve keman yaprağı incirine bir bakış atarak yemek odasını geçmeye başladı. Parmakları üzerinde çalışmak için kaşınıyordu. Belki de dalları yerine oturtmak için biraz mumlu ip kullanmalıydı.... Ama şu anda bitkiyle ilgilenecek zamanı yoktu. Onu bekleyen bir ton evrak işi vardı.

Mutfağa girer girmez zamanlamayı yanlış yaptığını anladı. LeeAnne ve ekibi sunucular için tatlı hazırlıyordu. Birkaç iltifat dağıtmanın sırası değildi. Personelin yemek yediği büyük masaya oturdu ve Hope'a sormadan önüne hamburger ve salata dolu bir tabak koydu. Bir süre sonra elinde onun tercih ettiği içecek olan buzlu çay, limon ve hafif şekerle döndü.

Hope ona özel patron muamelesi yapmıyordu. En büyük becerisi neye ihtiyaç olduğunu görmek ve onu yapmaktı. Artık yemek salonunda yemek yiyemeyen sakinler için sipariş almaktan satıcılarla görüşüp sipariş vermeye kadar her şeyden biraz yapıyordu. "Tatlı ne?" diye sordu.

"Soğutulmuş vişne çorbası," diye yanıtladı Hope. "Taze ."

"Macar *meggyleves* olarak da bilinir!" LeeAnne mutfak adalarından birinin arkasından seslendi.

Sunucular kaseleri çıkarmaya başlamıştı ve LeeAnne onunla konuşuyordu, bu yüzden Nate iltifatlara başlamanın güvenli olduğunu düşündü, tamamen samimi iltifatlar, ama mutfağın sorunsuz çalışmasını vermeyi unutamayacağı iltifatlar. "Taze tart kirazları nasıl buldun?" Bir vişneli turta krizinden hatırladığı kadarıyla SoCal'da bunları bulmak neredeyse imkânsızdı.

"Şafaktan önce çiftçi pazarına gitmelisiniz. Hızlı olmalısın. Kurnaz olmalısınız. Şafaktan önce kısmı bir meydan okumaydı. Gerisi kendiliğinden geliyor." LeeAnne sırttı. "Hope bana Gertie'nin doğum günü olduğunu hatırlattı ve ben de bunu onun için yapmak istedim. Macar yemeklerini çok sever."

Nate, Hope'un maaşına zam yapmayı düşündüğünü aklına not etti. Bunu hak etmişti. İyi bir tutumu olan çalışkan biriydi ve bir şekilde UCLA'da neredeyse tam zamanlı çalışırken neredeyse tüm yükü taşımayı başarmıştı.

"Hope, yemeğimi bir çantaya koyabilir misin? Ofisime gitmem gerekiyor."

LeeAnne başını ona doğru salladı, kara gözleri kısılmıştı. "Çanta yok Hope. Eğer yemeğimi yemeyi planlıyorsa, ona hak ettiği ilgiyi gösterecektir."

Çaylak hatası, diye düşündü Nate. Burayı o işletiyordu ve LeeAnne'den ya da bir başkasından emir almak zorunda değildi ama yemeğine gereken ilgiyi göstermemek kötü bir yönetimdi. Yemeğine gereken değeri vermeyi reddederse LeeAnne'i sakinleştirmek için ne kadar zaman harcamak zorunda kalacağını kim bilebilirdi? "Kusura bakmayın. Yapacak çok işim var. Ama haklısın. Tadına varmak için zaman ayırmalıyım."

LeeAnne ona, "Emin ," dedi.

Nate cinsel taciz politikasını onunla tekrar konuşup konuşmaması gerektiğini düşündü. Ama onun başka hiç kimseye böyle bir şey söylediğini duymamıştı, bu yüzden geçiştirdi. Şeftali salatasından ilk ısırığını alırken onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. "Güzel bir tekme," diye yorum yaptı.

"İnsanlar yaşlandıkça tat alma duyuları daha az hassaslaşıyor. Bu yüzden bunu yapıyorum." LeeAnne'in gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyordu. Ego okşandı. Görev tamamlandı. O da kendi gülümsemesini gizledi. LeeAnne'e tat tomurcuğu hassasiyeti hakkında bilgi veren kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

"Hope temizliğe nezaret edecek. Ben gidiyorum." LeeAnne beyaz şef önlüğünü çıkardı. Altına giydiği limon yeşili atletin üzerinde yapraklar yerine pişirme kapları olan bir ağaç dövmesi vardı.

"İyi eğlenceler. O ve Amber Black Rabbit Rose'a, o sihirli yere gidiyorlar," diye ekledi Hope Nate'e.

"Ben de bir bakayım diyordum," dedi Nate.

LeeAnne yemek yapmadığı zamanlarda her parmağına taktığı gümüş yüzükleri takmaya başlarken homurdandı. "Eminim öyledir. Dostum, neredeyse iki yıldır açık."

"O kadar uzun mu? Benim sorunum işten çıktığımda tek yapmak istediğim yatağa girmek," diye itiraf etti Nate. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Çünkü bütün gün ve gecenin yarısında çalışmıyorum," dedi LeeAnne ona. Bandanasını çıkardı ve tepesi koyu mordan başlayıp yavaş yavaş lavantaya dönen saçlarını salladı. "Benim bir hayatım var, senin aksine. Yirmi sekiz yaşındasın ve sakinlerden biriymişsin gibi davranıyorsun. Tabii sakinlerin senden çok daha fazla sosyal hayatı olması dışında." Kapıya doğru ilerledi, sonra geri döndü ve Nate'i sert bir bakışla kıstırdı. "En son ne zaman bir kadınla konuştun?"

"Konuştuğumu sanıyordum-"

LeeAnne onu işaret etti. "Hayır. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"En yeni sakinimizin torunu sayılır mı?" Nate sordu. Eliza'nın kendi yaşlarında olduğunu düşündü. Güzeldi. Kendini büyükbabasına adamıştı ve belli ki sorumluluk sahibiydi. Onun iyi bir yerde olduğundan emin olmak için zaman harcıyordu.

"Bir asistanın torunuyla çıkar mıydın?" Onu yakalamıştı. "Hayır."

"O zaman hayır."

Nate en son ne zaman biriyle dışarı çıktığını hesaplamaya çalıştı. "Burası çok zaman alıyor." Kendi kulaklarına bile acınası geliyordu.

LeeAnne sadece başını salladı ve kapının arkasından çarpmasına izin vererek çıktı. Hope atkuyruğunu yerinde tutan kravatını düzeltti. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, yirmi ve bu gece ödevimi bitirdikten sonra tek yapacağım şey uyumak."

"Çok fazla saat mi çalışıyorsunuz? Programınızda ayarlamalar yapabiliriz."

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır," diye tekrarladı daha yumuşak bir sesle. "Paraya ihtiyacım var. O bursu aldım ama-" Elleri çaresizce salladı.

"İstediğin kadar çalışabilirsin. Sen buradayken her şey daha düzgün işliyor," diyerek Nate onu rahatlattı.

Gülümsedi, güzel bir gülümseme. Harikaydı, sorumluluk sahibiydi, güvenilirirdi. Hope birkaç yaş daha büyük olsaydı . . . Hiçbir şey yapmazdı. Çünkü o bir çalışandı. Tabağını kaptı ve ayağa kalktı. Kapıya doğru giderken yüksek sesle, "LeeAnne'e söyleme," diye fısıldayarak Hope'u güldürdü.

On dakika sonra, aylık hesapların derinliklerine dalmıştı.

Üç saat sonra, omuzlarını gevşetmeye çalışarak gerindi. Belki şimdi yemek odasına dönebilir ve en azından keman yaprağı için bir plan yapabilirirdi. Ama günlerdir postaya bakmamıştı. İlk zarfı aldı ve yırtarak açtı. Birisi ona yaşlılar için fitness aletleri satmaya çalışıyordu. Geri dönüşüm. Spor salonunu iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce yenilemişti. Sıradaki. Muhtemelen lüks çatı katı daireleri dikmek için burayı satın almak isteyen emlakçıdan bir mektup daha. Aylardır e-posta atıyor, arıyor ve mektup gönderiyordu. Nate cevap verme zahmetine girmeyecekti. Zaten hayır demişti. Geri dönüşüm. Ve sıradaki.

Yaklaşık yarım saat sonra postayla işi bitmişti. Ama en azından her asistanın ailesine gönderdiği aylık mektupları yazmaya başlamazsa, hepsini yetiştiremeyecekti. Cep telefonu keman çalmaya başladı

Psycho'dan çılgınlık, kız kardeşinin zil sesi. Onu çok seviyordu ama kız kardeşi onu psikopatlaştırabiliyordu ve bu zil sesi her şeyi bir perspektif içinde tutmasına yardımcı oluyordu.

Nate tereddüt etti. Cevap verirse saatler sürebilirdi, ihtiyacı olan saatler. Ama çocuklardan biri hasta olabilirdi ya da- Telefonu eline aldı. "Ne oldu, Nathalie?" diye sordu ikizine.

"Christian'la konuşuyordum ve çocuk isteyip istemediğini sordum," diye başladı. "bakalım. Bu adamla iki kez çıktın, değil mi?" Bazen Nate'in ayak uydurması zordu.

"Üç kez. Her neyse, bu tür şeyleri konuşmanın önemli olduğunu düşünüyorum. O da hayır dedi. Çocuk istemiyormuş. Ki benim için sorun değil. Sahip olduğum iki çocuk harika. Ama kendi biyolojik çocuğunu isteyip istemeyeceğini bilmek istedim. Konuşmaya devam ettik ve çocuk istemediği ortaya çıktı. Hem de hiç. Hem de hiç. Yine de, profilime çocuklarım olduğunu yazmama rağmen, buluşmak istedi. Bu çocuk istememe politikasını bana ne zaman söyleyecekti? Çocuklarımla tam olarak ne yapmam gerektiğini düşünüyor?"

Nate gözlerini devirdi. Kız kardeşinin böyle şeyleri konuştuğu bir kız arkadaşı olması gerekmiyor muydu? Ya da anneleri! Bu aynı anda iki sorunu birden çözerdi. Annelerinin ilgiye ihtiyacı vardı. Bahçeler arazisinde, nesillerdir ailelerine ait olan evde yaşıyordu. Nate neredeyse her gün uğruyordu ama annesinin *çok fazla* ilgiye ihtiyacı vardı. Nathalie onunla ilişki sorunlarını konuşmak isterse çok sevinirdi.

"Belki annem konuşmak için iyi bir insan olabilir-" diye başladı.

"Anne?" Nathalie tekrarladı. "*Anne?* Bir erkek hakkında bir şey söylediğimde ağlamaya başlıyor. Babam gideli yıllar oldu. Bunu bir şekilde atlatmış olması gerekirdi ama belli ki atlatamamış. Her neyse, artık çocuklarım olduğu için bir erkeğe ihtiyacım olmadığını düşünüyör."

Nate bir Word belgesi açtı. Önce Gertie'nin oğluna yazmaya karar verdi. Ona *LeeAnne'in kiraz çorbasına ne dediğini* anlatabilirdi. Muh-bir şey.

"Sence Christian konusunda ne yapmalıyım? Onunla yüzleşmeli miyim? Yoksa bir tür duyarsızlaştırma mı yapmalıyım, çocuklarla geçirdiği zamanın giderek uzamasını mı sağlamalıyım?"

Hayır. Meh-bir şey. Meh-Meh-"Meggyeves!"

"Ben konuşurken çalışmıyorsun, değil mi Nate? Bu bir kriz. Tüm dikkatine ihtiyacım var."

Krizin bir kasırğa, kopan bir apandisit ya da kaybedilen bir iş olduğunu söylemeyi düşündü. Ama bu görüşmeye muhtemelen kırk dakika ekleyecekti ve Nathalie kimse onu ve bekâr bir anne olarak hayatını anlamadığı için gözyaşlarına boğulacaktı.

Nate dizüstü bilgisayarını kapattı, başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. "Şimdi tüm dikkatim sende. Devam et." Kız kardeşi saçmalarken o da kafasında ilk harfî zihinsel olarak oluşturmaya başladı. Nathalie ile uğraşmak çoğu zaman onun içini dökmesine izin vermek anlamına geliyordu.

Ve
havalandı
rma. Ve
havalandı
r.

Yumuşak bir hışırtı sesi gözlerini açmasına ve doğrulmasına neden oldu. Masasının üzerinde bir kedi vardı. Altın sarısı tekir kedi gözlerinin içine baktı, sonra bir yığın faturayı yere fırlattı. Tekrar Nate'e baktı, sonra takvimini uçurdu.

"Nathalie, gitmem gerek. Yarın daha fazla konuşabiliriz. Ofisime bir kedi girdi ve kargaşaya neden oluyor." Kız itiraz edemedi telefonunu kapattı. Birkaç saniye sonra çılgık çılgığa kemanlar çalmaya başladığında, telefonu duymazdan geldi. Çocuklardan birini acil servise götürmesi ya da itfaiyeyi araması gibi bir şeye ihtiyacı olmadığını biliyordu.

Kedi, Nate'in bakıp büyüttüğü huysuz minyatür gülü yere düşürdü. Saksıdaki toprak halının üzerine döküldü. *Lanet olsun.* Az önce pH değerini doğru ayarlamıştı. "Hey. Kesin şunu!" Kedi ona baktı, yavaşça göz kırptı, zımbasını uçurdu, sonra da pencere camının altındaki bir yırtıktan kaçtı. Akşam yemeğinden önce ofisteyken orada olmayan bir yırtık. Bunu fark etmesi gerektiğini biliyordu. Bu işin büyük bir kısmı buydu, küçük şeyleri fark etmek.

Ayağa kalktı ve kasırganın sonuçlarıyla uğraştı. Tekrar oturmak üzereydi ama ne ki. Saat neredeyse on olmuştu. Eve gidebilirdi. Belki bir bira bile içerdi. Üç gündür gece yarısından sonraya kadar ofisteydi. Yarın arayı kapatırdı.

Evet, bunu hak etti.

BÖLÜM 3

Briony'nin babası burnuna hafifçe vurdu. "Karşıdan karşıya geçerken ne yapacağız?" Dokun. " karşıya geçerken ne yapıyoruz?" Tap. "Karşıdan karşıya geçerken ne yaparız?"

Musluklar biraz daha sertleşti. Babasının yüzündeki çizgiler derinleşirken ifadesi de kızgınlaştı. "Peki bir teklifi kabul ettiğimizde ne yaparız?" Tap. "Biz." Tap. "Al." Tap. "Evlendik."

Bu , dedi Briony kendine. Rüya görüyorum. gerek.

"Evleniyoruz!" diye bağırdı babası, oysa babası hiç bağırılmazdı. Yüzü koyu kırmızıya dönmüştü, neredeyse mordu. Felç geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Tap, tap, tap.

Uyan, uyan, uyan, diye düşündü Briony. Gözlerini açmayı başardı ve kendini çizgili bir kediye bakarken buldu. Göğsüne oturmuş, yumuşak bir patiyle burnuna dokunuyordu. Yönünü bulması bir anını aldı. Kuzeni Jamie'nin evindeydi. Bu MacGyver'dı, kuzeni Jamie'nin kedisi. Burnuna bir kez daha dokundu.

"Ne?" diye mırıldandı. "Yine yemek vakti gelmiş olamaz." Ama o *yemek* kelimesini söylediğinde Mac miyavladı.

Jamie yavaşça doğruldu ve sehpanın üzerinden cep telefonunu aldı. Yedi otuz iki. Neredeyse on bir saattir uyuyordu. O sabah Mac ve Diogee'ye kahvaltı hazırladıktan ve Diogee'yi çiş molası için dışarı çıkardıktan hemen sonra yine kanepeye kıvrılmıştı. Telefonu tekrar yerine koydu. Kaç tane mesajı ve sesli mesajı olduğunu görmek istemiyordu. Aslında herkesle iletişim kurması gerektiğini biliyordu ama şimdi değil. Henüz değil. Uçak iner inmez ailesine sağ salim geldiğine dair mesaj atmıştı. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Bir iniltiyle kendini ayağa kaldırdı. Diogee yerinde zıplamaya başladı ve kulak zarlarını titreten bir havlama yayılım ateşi başlattı. Mac daha yüksek bir sesle miyavladı. "Ben kalktım. Ben senin evcil hayvan bakıcınım ve seninle ilgileneceğim." Kediye kucağına aldı, sonra köpeği dışarı çıkardı. Kapının sıkıca kapandığından emin olduktan sonra Mac'i tekrar yere bıraktı. Kuyruğunu dik tutarak mutfığa doğru koşmaya başladı. O kuyruk bir emir gibiydi: "*Beni* takip et. Kadın onu takip etti.

"Hindi ve tatlı patatese ne dersin?" diye sordu, evcil hayvan maması ve ikramlarla dolu dolabı açtığında. Ağzında kötü bir tat vardı. Geldiğinden beri dişlerini fırçalamamıştı ve fırçalamayı hiç aksatmazdı. Su sürahisini almak için buzdolabına doğru bir adım attı ve Mac öfkeyle bir çığlık attı.

"Tamam. Önce sen. Ne düşünüyordum ki?" Yemeğini hazırladı, Diogee'yi tekrar içeri aldı, onu besledi, her iki hayvana da taze su verdi, kendisi de bir bardak içti ve sonra kanepeye geri döndü. Misafir odasına taşınmayı henüz kabullenememişti. Kendini çok uzakta hissediyordu.

Uzandığında, rüyadaki duygular tekrar aklına geldi. Babasının ona bağırması içinin bulanmasına neden olmuştu. Kendine bunun gerçekten yaşanmadığını hatırlattı. Babası ve annesi Olaydan sonra her şeyi ayarlamışlardı, ikisi de tek kelime bile eleştiri yapmamıştı. Ama rüyadaki duygu ona yapışıp kalmıştı. İkisi de bağırıyordu. Onca para boşa gitmişti. Ve Caleb'e yaptıkları.

Cep telefonuna baktı. Onları aramalıydı. Caleb'ı aramalıydı. Vi'yi ve diğer nedimelerini aramalıydı. Düğün organizatörünü aramalıydı. Aramalıydı. Gözlerini sıkarak kapattı. Şimdi olmaz. Henüz değil.

* * *

Mac, Briony'nin tekrar uyuduğundan emin olduktan sonra Diogee'nin yardımıyla pencereden kaçtı; sonra sedir ağacına doğru koştu ve köpeğin pis kokusunu yok etmek için onu iyice tırmaladı. Dışarı çıkar çıkmaz her yere işedi. Bahçenin Mac'e ait olduğu gerçeğini bir türlü kafasına sokamamıştı. Bahçe, ev, evdeki insanlar, mahalle, hepsi Mac'in. Diogee bile Mac'indi ama Mac onu istememişti.

Artık bu angarya geride kaldığına göre, Mac için işe koyulma vakti gelmişti. Sardalya Adam'ı kontrol etmesi gerekiyordu. Adamın bungalovuna doğru ilerledi, gece havasındaki kokuların karışımının tadını çıkarıyordu. *Oh, Kutsal Bast.* Sardalya Adam yine sardalya yiyordu. Mac koşmaya başladı. Dişlerinin arasında çıtırdayan küçük kemikleri neredeyse hissedebiliyordu.

Adamın yaşadığı sokağa döndü, sonra kendini durmaya zorladı. Görevi sardalya elde etmek değildi. Görevi Sardalya Adam'a yardım etmektir. Bıyıkları sabırsızlıkla seğirirken, adamın ne yapacağını düşündü.

olasılıklar. Bir hediye. Jamie, Mac'in getirdiği hediyeleri her zaman takdir etmezdi. Bazen onları atmaya bile çalışırdı. O kadar da akıllı değildi. Neyse ki Mac ona göz kulak oluyordu.

Sardalya Adam daha lezzetliydi. Jamie arada sırada Mac'e özel bir ikram olarak sardalya verirdi ama kendisi asla yemezdi. Onlara dokunduğunda burnu kırıyordu. Ama adam onları takdir ediyordu, bu yüzden bir hediyeyi takdir mümkündü.

Mac en yakındaki eve doğru döndü. İçeride kimsenin olmadığını söyleyebilirdi. Belki orada adamın hoşuna gidecek bir şey vardır. Mac bacadan aşağı inebilirdi ama sardunyalar onu çağırıyordu, o yüzden bir pençesiyle verandayı çevreleyen perdeyi kesti. Jamie ona kötü kedi derdi. Kötü bir kedi olmanın eğlenceli olduğunu anlamamıştı. Ve yararlı. Evet, onu sevmesine rağmen, entelektüel olarak kendisine denk olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Mac perdede açtığı yarıktan içeri doğru kıvrıldı. Birkaç odayı kontrol ettikten sonra işe yarayabilecek bir şey buldu. Bir keresinde David'e buna benzer bir şey vermişti ve David bundan hoşlanmış görünüyordu. Onu atmamıştı. Mac yumuşak nesneyi dişlerinin arasına aldı. Sonra da sardalyaların yanına gitti.

Hayır, o adama gidiyordu. Adam onun göreviydi.

Mac adamı tanıdığı için doğrudan ön kapıya gitti. Arka ayakları üzerinde yükseldi ve bir bing-bong sesi duyana kadar düğmeye vurdu.

"Evde değilim," diye mırıldandı adam. Sonra Mac adamın ayak seslerinin kendisine doğru geldiğini duydu. Kapı bir aralık açıldı. "Demek sensin." Kapı daha da açıldı. Mac hediyeyi adamın spor ayakkabılarından birinin üzerine bıraktı. Adam hediyeyi aldı ve elinde evirip çevirerek baktı.

İş bitti, Mac sardalyalara yöneldi.

* * *

Nate, Gib'in kapı zilini çaldı. "Evde değilim!" diye bağırdı ama Nate onun kapıya doğru yürüdüğünü duyabiliyordu. Bu iyi bir şeydi. Gib sosyal bir adamdı -genellikle- ve eğer gerçekten Nate'i ön basamakta bırakmayı planlıyorsa, bu onun için işlerin çok kötü gittiği anlamına gelirdi.

Gib, ", , " dedi. Kapıyı açtı. "Bira ister misin?"

"Elbette." Nate Gib'i mutfaka kadar takip etti. Buzdolabından aldığı Schlitz'i Nate'e uzattı, sonra da bir fincan süt doldurdu. "Kedi mi aldın?" Nate sordu.

"Dün içeri nasıl girdiğini bilmiyorum. Bugün lanet kapının zilini çaldı. Ama henüz taşınmadı."

"Tamam." Nate, Gib'le birlikte oturma odasına yöneldi ve Gib'in en sevdiği koltuğunda kahverengi ve altın çizgili bir kedi oturuyordu, bir gece önce ofisini yarı yıkmış olan kediyle aynı kedi.

"Umarım sardalya istememişsinizdir. Sonuncusunu yedi." Gib kediye kucağına aldı ve sandalyesine oturdu. Kedi onun kucağına yerleşti.

"Bana bakabilecek hiçbir şeyi yemeyi sevmiyorum," dedi Nate. Birasını açtı ve bir avuç kraker kaptı.

Gib ona, "Bunlardan bazılarının tuzunu yalamış olabilir," diye bilgi verdi.

Nate krakerlerle ne yapacağını bilemedi. Gib ve kedinin karşısındaki kanepeye otururken onları cebine tıktırdı. Kedi uzun bir süre ona baktı, sonra yavaşça gözlerini kırptırdı.

"Yemek odasında yemek yemem gerektiğini söylemek için geldiyseniz, bu sizi ilgilendirmez."

Gib keskindi. Nate de aynı şekilde açık sözlü olmaya karar verdi. "Yemekler daha iyi. Ama Peggy'nin Archie'yle flört ettiğini görmek istemiyorsan anlarım."

"Bu benim için bir şey ifade etmiyor." Özenle hazırlanmış bir rahatlıkla bir simit aldı ve ağzına attı.

Nate ona, "Kedinin bunları yalamış olabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı.

Gib çiğnemeyi bıraktı, tereddüt etti, sonra yutkundu. "Peggy'nin kendini Bay Papyon'a atmasını umursayacağımı nereden çıkardın?"

"Kendini ona atıyor demedim; onunla flört ediyor dedim. Umursadığını sanıyordum, çünkü benim de gözlerim var. Ona nasıl baktığını görüyorum. Bu arada, önümüzdeki birkaç gün içinde o peperomia'yı sulamazsan ölecek." Nate tüm sakinlerin bir bitkisi olmasını sağladı. Normalde mutfaka gider ve suyu kendisi getirirdi ama bu konuşmadan geri kalmak istemiyordu. Gib bir şey söylediğinden değil. Kediye bakıyor, mırıldanmaya başlayana kadar çenesinin altını kaşıyordu.

"Herkesin bildiğini mi söylüyorsun? O bile mi?" Gib sonunda başını kaldırmadan sordu.

"Şüpheli. Muhtemelen daha yakından bakarım. Büyükbabam her zaman Bahçeler'de olup biten her şeyi bilirdi. Bu iş böyle yapılmalı gibi görünüyor," diye cevap verdi Nate. Gib'i yeterince sıkıştırdığını düşünerek, "Bu kediye daha önce de görmüştüm," diye ekledi. Söylediği gibi, Gib'in kediye baktığını fark etmişti.

Peggy, ama Gib'in duygularının ne kadar derin olduğunu gözden kaçırmış olabilir. "Ofisimi dağıttı."

Kedi Nate'e yavaşça bir kez daha göz kırptı. Sanki Nate'in kendisinden bahsettiğini biliyordu.

"Benim tavsiyem mi? Birkaç kutu sardalyaya yatırım yapın." Gib birasından bir yudum aldı. "Okuldayken ona bakardım. Liseye beraber gittiğimizi biliyorsun." Sanırım bu konudan kaçmak istemiyordu.

"Evet, demiştin." Peggy birkaç yıl önce The Gardens'ta yaşamaya başlar başlamaz bu konu gündeme gelmişti.

"O zamanlar onunla hiç konuşmadım. En azından şimdi onunla konuşuyorum. Ya da Bay Papyon'a kadar konuşuyordum."

Nate, "O ayın gözdesi," dedi. "Yeni insanlar her zaman çok ilgi çeker. Bunu sen de biliyorsun. Peggy'nin seninle konuşmayı bıraktığını da sanmıyorum."

Gib omuz silkti ve kediyi sevmeye devam etti.

"Anlamadığım şey saklanman," dedi Nate ona. "Okey oynarken acımasızsın ama gerçekten önem verdiğin bir konuda denemeden pes ediyorsun."

Gib çenesini yukarı kaldırdı. "Bunca zamandır deniyorum."

"Oh. Bunu fark etmemiştim. Yani Peggy'ye çıkma teklif ettin ve o da seni geri mi çevirdi?"

"Hayır. Tam olarak değil."

"Onu aradın ve telefonu mi kapattı?"

"Bir kadının ilgilenmediğini anlayabilirim ve o da ilgilenmiyor. Arkadaş olarak iyiyim, ama hepsi bu," diye yanıtladı Gib.

"Belki o da senin hakkında aynı şeyi düşünüyordur. Ona nasıl hissettiğini göstermek için hiçbir şey yapmamışsın gibi görünüyor."

"Sen kim oluyorsun da romantik tavsiyeler veriyorsun?" Gib talep etti. "En son ne zaman yaşı altmışın üzerinde olmayan bir kadınla konuştun?"

Et tu, Gibson, diye düşündü Nate. "Burayı ayakta tutmak tam zamanlı bir işten daha fazlası," dedi.

"Saçmalık. Elinizdeki müdür yardımcısı işleri halledebilir. Tüm departmanlarda iyi insanlar var. Her dakika burada olmana gerek yok."

"Bil diye söylüyorum, kendin hakkında konuşmak istemediğin için konuyu bana çevirdiğinin farkındayım."

Gib, "Bil diye söylüyorum, *kendin* hakkında konuşmak zorunda kalmamak için konuyu bana çevirdiğinin farkındayım," diye karşılık verdi.

"Kaçınmak için." Nate elindeki bira şişesini Gib'inkine vurdu. Gib başıyla onayladı, sonra uzun bir yudum aldı.

"Bak, eğer burada yemek istemiyorsan-" Nate durdu, bakışları sardalya kutusunun yanındaki masanın üzerinde duran parlak bir kumaş parçasına takıldı. "Bunlar ...

." Daha yakından bakmak için eğildi. "Bunlar külot mu?"

Gib başıyla onayladı. Külotu iki parmağının arasına aldı ve Nate'in görmesi için havaya kaldırdı. Bir tanga. İpek. Pembe. Çok küçüktü.

Nate, "Belki de bana kadınlar hakkında ders verme yetkisine sahipsin," dedi, gözleri hâlâ tangaya kilitlenmişti.

"O getirdi." Gib başparmağını kediye doğru salladı.

"O getirdi," diye tekrarladı Nate, şimdi kediye bakıyordu. Kedi patisini yaladı ve bir kulağının üzerinde gezdirdi. Sanki "Evet, bende de var" der gibiydi.

Nate konuya geri döndü. "Gib, yemek odasında yemek istemiyorsan bu senin bileceğin iş. Ama en azından yemek göndermeme izin ver. Sardalya ve birayla yaşayamazsın."

Gib, "Sardalya tamamen proteindir," diye cevap verdi. "Ve bira kan basıncını düşürür."

"Bunu uyduruyor musun?"

Gib sırtıttı. "Bira içtiğimde kendimi kesinlikle daha rahatlamış hissediyorum." Kedi sırt üstü yuvarlandı ve pençeleriyle havayı yoğurmaya başladı.

"Ben buraya gelmeden önce ona kaç bira verdin?" Nate sordu. "Biraz daha rahatlarsa yere düşecek."

"Sardalya onun alkolüdür." Gib kediye hafifçe gıdıkladı.

"Onu içeri almayı mı düşünüyorsun?" Nate sordu. The Gardens sakinlerini evcil hayvan sahibi olmaları konusunda teşvik ediyordu. Sağlığa faydaları belgelenmişti. "Bir kedi sahibi olmanın duygusal açıdan romantik bir ilişki yaşamak kadar tatmin edici olduğunu söyleyen bir makale okudum. Ve sen de onunla hiçbir şey yapmayacağına göre-"

"Eğer bu doğruysa, onu alması gereken kişi sensin," diye araya girdi Gib. "Ben yaşlı bir adamım. Romantizmi geride bıraktım."

"Bay 'un aksine," diye yorum yaptı Nate.

"Her neyse, onun bir evi var. Yakasında bir telefon numarası var. Adı da var. MacGyver," dedi Gib. Kedi tekrar doğrulup kısa bir miyavlama yaptı.

Nate cep telefonunu çıkardı. "Birileri dostumuz için endişeleniyor olabilir. Onları arayalım." Gib yüksek sesle okurken o da numarayı tuşladı. Telefon birkaç kez çaldı; sonra sesli mesaj açıldı. Bip sesini duyunca Nate mesaj bırakmaya başladı. "Sadece kedinizin The Gardens'ta olduğunu bilmenizi istedim. Onu burada tutabiliriz ve siz-"

"Ne?" diye haykırdı bir kadın, sesi boğuktu. Boğazını temizledi. "Kedim mi dediniz?"

"Evet. MacGyver. Çizgili. Bronz ve altın rengi," diye yanıtladı Nate.

"Ama o burada. Buradaydı. Uyuyakalmışım. Mac. Kedicik, kedicik, kedicik? Onu göremiyorum!"

"Çünkü o burada," dedi Nate.

"Ama dışarı çıkmış olamaz. Kedicik, kedicik, kedicik? Kedicik!" Sesi histerikleşiyor gibiydi. "Tek yapmam gereken kedi ve köpeğe göz kulak olmaktı. Ne kadar zor değil mi? Her şeyi mahvedip duruyorum."

"Sakin ol. O burada. O iyi. The Gardens'ta , sardalya yiyor. Sunset'le kesiştiği Tamarind Caddesi'ndeki emekliler topluluğu."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Buraya yeni geldim. İçerideyim, içerideyim, buranın adı neydi? Storybook Court! Buraya yakın bir yerde misin?" diye bağırdı kadın.

"Çok yakın. Tam arkasındayız," dedi Nate ona.

"Bana adresi ver. Hemen geliyorum."

Nate ona Gib'in adresini söyleyip yolu tarif ettikten sonra başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. "Kedi bakıcısı, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, buraya geliyor. Gib'in gittiğini bilmiyordu."

"Pek kedi bakıcısı sayılmaz."

Beş dakika geçti. Sonra on. Sonra on beş.

Kedi MacGyver ayağa kalktı, gerindi, boş sardalya kutusuna baktı ve sonra yere sıçradı. Kapıya doğru yürüdü ve kısa bir miyavlama sesi çıkardı. Gib ona, "Yapacak bir şey yok," dedi. "Biri seni almaya geliyor."

"Şimdiye kadar burada olmalıydı," dedi Nate. "Sadece Storybook Court'tan geliyor."

MacGyver omzunun üzerinden ona ve Gib'e baktı ve hızla dört kez miyavladı.

Gib güldü. "Bizi aptal sanıyor. Şimdiden lanet kapıyı açmamızı söylüyor. Ona biraz daha süt getireyim. Bu onun dikkatini dağıtacaktır." Başını çevirdi.

mutfağa götürdü. Kedi, zihniyle Nate'i kontrol etmeye çalışıyormuş gibi Nate'e bakmaya devam etti.

Gib döndüğünde, "Al bakalım," dedi. Süt tabağını kedinin yanına koydu. MacGyver sütü kokladı ve ardından bir miyavlama sesi daha çıkardı.

"Devam et. Sütünü iç," dedi Gib ona. MacGyver biraz homurdandı, sonra arkasını döndü, şömineye doğru koştu ve bacadan yukarı tırmandı.

"Lanetleneyeceğim." Gib başını salladı. "Lanetleneyeceğim."

Nate kedinin peşinden koştu, şöminenin yanına çömeldi ve cep telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak içeriği inceledi. "Dışarı çıkmayı başarmış."

Kapı zili çaldı. Sonra bir sürü kapı çalındı. Sonra kapı tekrar çaldı.

"Evde değilim!" Gib kapıya doğru ilerlerken seslendi. O yetişmeden kapı açıldı ve içeriye bir kadın daldı.

"Nerede o? Kedi nerede?" diye bağırdı.

Gib ona baktı. Nate bakmamaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Makyaj yüzünden akıyordu. Kumral saçlarının yarısı karmaşık bir topuz gibi toplanmış, yarısı da omuzlarına dökülmüştü. Uzun gök mavis elbisesi kırışmış ve çimen lekesi içindeydi, yırtığı güzel kalçasına kadar uzanıyordu. Bir ayakkabısı yoktu ve güzel bir ayağında mükemmel boyanmış pembe ayak tırnakları görünüyordu.

"Kedi ..." Nate tereddüt etti. Kadın belli ki diken üstündeydi. Kedinin gittiğini ağzından kaçırmak istemiyordu.

Gib, "Kedi gitmiş," diye kaçırdı.

"Ne?" diye haykırdı, iri mavi gözleri parlıyordu. Gözyaşları uzun kirpiklerinden sarkıyor ama yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Ne? Biri aradı ve burada olduğunu söyledi."

"Aradım," diye başladı Nate.

"Ve sen onu dışarı mı çıkardın?" Başını ona doğru çevirdi, sonra yumruk yemiş gibi bir adım geri çekildi. Sadece bir an sustu; sonra eskisinden daha da hızlı konuşarak tekrar koşturaya başladı. "Geleceğimi biliyordun. Yapmam gereken tek bir şey var. Tek bir şey. Hayvanlara göz kulak olmak. MacGyver gitti mi? Nasıl gitmiş olabilir? Buraya gelebildiğim kadar hızlı geldim. Biraz kayboldum. Sonra ayakkabılarımdan biri çıktı. Ve kaydım. Onu nasıl dışarı çıkarmış olabilirsin?"

Gib, "Doğruca bacadan yukarı çıktı," diye açıkladı.

"Ne?"

Nate başını salladı. "Bir şekilde tırmanmayı başarmış. Muhtemelen eve dönüyordur."

"Muhtemelen mi? Muhtemelen!" diye bağırdı. "Bana muhtemelen diyorsun." Arkasını döndü ve kapıdan dışarı fırladı. "MacGyver! Kedicik, kedicik, *kedicik!*"

Gib, "Ben noktaya gelmezdim," diye yorum yaptı. "Ve o kedi de gelmeyecek. Çok zeki."

Nate onu takip etmeye başladı. Tam da ihtiyacı olan şeydi, sanki kız kardeşi ve annesi yetmiyormuş gibi uğraşacak başka bir deli kadın. Ama kapıya ulaşmadan cep telefonu çaldı. Ekranı bir göz attı. Gece müdürü. "Konuş benimle," dedi Nate.

Amelia ona, "Burada, toplum merkezinde bir sorunumuz var," dedi. "Büyük bir sorun. *Argenti-nosaurus huinculensis*'in büyük kardeşi olan titanozordan bahsediyorum. Ve o enayi doksan altı metrik tondan fazlaydı. Buraya gelmeniz gerekiyor. Hemen."

BÖLÜM 4

"Sen. Sen! Sen buradasın." Briony kanepenin yanındaki koltuğa kıvrılmış olan MacGyver'a bakarken başını salladı. Evin içinde yürümeye başladı. Arka kapı kapalı ve kilitliydi.

Durakladı. Aralık bir pencere vardı! Ama inanılmaz derecede çevik bir kedinin bile ulaşamayacağı kadar yüksekti. Evin içinde ilerlemeye devam etti, olası bir kaçış yolu göremiyordu. Ama MacGyver bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Briony ana banyoya adım attı. Pencere kapalı ve kilitliydi. Arkasını döndü ve büyük aynadaki görüntüsünü yakalayarak dondu kaldı. "Oh, Tanrım." Derin bir nefes aldı, sonra daha iyi görebilmek için ışığı yaktı. "Aman Tanrım."

En yakın arkadaşı ve baş nedimesi Vi'yle birlikte tüm gün alışveriş yaparak aldıkları güzel maksi elbise kırıışıklarla doluydu; gelinliğini değıştirdiğinden beri üzerinden çıkarmadığı için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Çimen lekesi vardı ve yere düştüğünde oluşan yırtık o kadar yukarı çıkmıştı ki neredeyse müstehcendi.

Ve saçları. Saçları! Seçmek için aylarını harcadığı zarif topuz tam bir felaketti. Bir kısmı kafasına yapışmış, hâlâ yukarıdaydı. Bir kısmı aşağıdaydı, karmakarışık. Ruju çoktan gitmişti ama rimeli hâlâ oradaydı, kirpikleri yerine gözlerinin altındaydı. Enkaz gibiydi.

Bacakları titremeye başladı ve küvetin kenarına oturdu. Tam bir enkazdı.

Durması gerekiyordu. Önce bir duş. İnci iğneleri lavabonun yanına yerleştirerek kıyafetini sökmeye başladı. Bu iş bittikten sonra gidip bavulundan bornozunu çıkardı. Bu da yapması gereken başka bir şeydi - bavulunu boşaltmak. Ama önce duş. Hayır, önce dişler. Banyoya döndü ve dişlerini üç kez fırçaladı, sonra soyundu ve duşa girdi. Saçlarını yıkadı, düğümlerin çözülmesine yardımcı olmak için iki kez kremledi, sonra soğuyana kadar sıcak suyun altında durdu.

Tüm dergilerin Paris balayı için mükemmel, yani Audrey Hepburn gibi olacağını söylediği dar siyah pantolonunu ve çizgili gömleğini giydi. Saçlarını kurutup arkaya topladı, eski giysilerini ve tuvalet malzemelerini kaldırdı, sonra aynanın karşısına geçip kendini tekrar inceledi. Çok daha iyiydi. Artık kendini utandırmadan dışarı çıkabilirdi. Tek yapması gereken

o iki adamı da bir daha görmemeyi umuyordu. Özellikle de kahverengi gözlü olanı.

Ne düşünüyordu ki? O iki adamı da bir daha görmek istemiyordu, çünkü ikisi de onun delice davranışlarına tanık olmuştu. İkisi de.

Tamam. Kendine çeki düzen vermek sadece küçük bir adımdı. Şimdi yapması gereken Bir sonraki adım neydi? Cevap ona bir tokat gibi çarptı. Caleb'den özür dilemeliydi. Sunağa giderken yere düştüğünden beri onunla konuşmamıştı bile. Misafirlerden özür dileme işini ailesine bırakmıştı. Caleb'a da bir şeyler söylemiş olmalıydılar. Ama ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Evet, bu kesinlikle bir sonraki adımdı. Değil mi? Evet. Özür dile ve yüzüğü geri ver. Yüzük çantasının fermuarlı bölmesindeydi. Uçuş sırasında çıkarmıştı. Yavaşça bir plan yaptı. Yüzüğün sigortalanması gerekiyordu. Postane kapalıydı. Ama bir FedEx olmalı. Google'da aratacak ve gidecekti. Paketin içine bir not koyacaktı. Caleb'la gerçekten konuşmaya hazır değildi. Yapması gereken doğru şey buydu ama yapamazdı, henüz değil. Plan buydu.

Kendi kendine başını salladı. Tekrar başını salladı. Üçüncü kez başını salladı. Bu doğru karardı. Bunu yapabilirdi. Cep telefonunu alıp en yakın FedEx'i aramaya başladı. Sadece birkaç blok ötedeydi. Yürüyebilirdi. Çantasını aldı, yüzüğün içinde olduğundan emin olmak için kontrol etti, tabii ki içindeydi.

Briony elinde cüzdanıyla hareketsiz duruyordu. *ama. Bir sonraki adım. Evden çık. FedEx'e yürüyün.* "Tamam, çocuklar. Ben biraz dışarı çıkıyorum," dedi MacGyver ve Diogee'ye. Diogee heyecandan mızımlanmaya başladı. "Yalnız. Bu sefer yalnız." Köpeği de yürüyüşe çıkarması gerekiyordu. Ama bu listenin daha ilerisindeydi. "Lütfen döndüğümde burada ol," diye ekledi kediye.

Jamie'nin talimatlarını hatırlayarak, ön kapıdan çıkmaya çalışmadan önce onu misafir odasına koydu. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından kilitledi ve tekrar hareketsiz durdu. *Plan. Planı uygula,* dedi kendi kendine. Ve yürümeye başladı. Sadece bir ayağını diğerinin önüne atarak. Bu kadarıyla başa çıkabilirdi.

Köşedeki FedEx/Kinko's ofisini gördü, tam da Google'ın söylediği yerdeydi. İçeri girdi ve küçük bankodan öncelikli bir zarf aldı. Sonraki adım. Bir etiket doldurmak. Caleb'in adını yazmaya başladığında parmakları titriyordu. Elini birkaç kez sertçe salladı ve devam etti. Yazı harika görünmüyordu ama okunabiliyordu.

Devam et, dedi kendi kendine. Nişan yüzüğünü çantasından çıkarmadan önce iki derin nefes alması gerekti, nefesler titrek çıkıyordu. Briony bakmadığı zamanlarda annesinin her zaman çantasına koyduğu küçük paketten bir parça Kleenex'e sardı, sonra da zarfa yerleştirdi. Şimdi de not. Notu neden gitmeden önce yazmamıştı? Burası gerçek bir özür, gerçek bir açıklama yazmak için uygun bir yer değildi. Sonunda, tezgâhın üzerine bıraktığı bir kâğıt parçasına *çok özür dilerim* sözcüklerini karaladı, zarfa ekledi, mühürledi ve ön taraftaki tezgâha getirdi.

"İyi misin?" diye sordu adam.

Briony ona bakmadan başını salladı. Sesi iyi geliyordu ve en ufak bir nezaket gösteren biriyle konuşmaya kalkarsa hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan korkuyordu. Bu gibi hissediyordu. Sanki yeniden koridorda yürüyormuş gibiydi. Her şeyin sallanması yerine, kemikleri kırılğan buz çubukları gibi hissediyordu, sanki kırılacaklar, kırılacaklar, kırılacaklar ve yere düşeceklerdi. Ve asla ayağa kalkamayacaktı.

"İyi görünmüyorsun," dedi adam.

"Ne kadar?" Briony ağzından kaçırması başardı. "Dokuz doksan."

Adama bir yirmilik uzattı ve para üstünü unuttuğuna dair çağrılarını duymazdan gelerek kaçtı. İçeri girmesi gerekiyordu. Kapıları kilitleyebileceği, ışıkları kapatabileceği ve nefes alabileceği bir yere gitmesi gerekiyordu. Tüm odağını nefes almaya vermeliydi.

Birkaç blok, dedi kendi kendine. *Jamie'nin evinden sadece birkaç blok ötedesin. Devam et. Yürümeye devam et. Adım, adım, adım, adım.*

Köşeyi döndü ve Storybook Court göründü. Avludaki fiskiye'nin sesini duyabiliyordu. *Çok uzak değil. Uzak değil.* Oraya varana kadar devam etmek için tüm iradesini kullandı. Sonra taşın kenarına yığıldı. Palmiye ağaçları hayalinde dalgalanıyordu. Baş, vücuduna ince bir iple bağlanmış bir balon gibi hissediyordu.

Briony ellerini göğsüne bastırdı. Yükseliyor ve alçalıyordu. Ciğerleri çalışıyordu. Öyle hissetmese de ihtiyacı olan oksijeni alıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve ellerini yerinde tuttu. Nefes alıyordu. Tek yapması gereken burada oturmak, nefes almaya devam etmekte ve bir noktada tekrar yürüyebilecekti. Kendini Jamie'ye geri götürecekti. İyi olacaktı.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Çok hızlı! Çok hızlı! , diye emretti Briony kendine. Ama yapamadı.

Nefes al-nefes ver-nefes al-nefes ver-nefes al-nefes ver.

"Şunları taşımama yardım eder misin?"

Nefes al-nefes ver-nefes al-nefes ver-nefes al-nefes ver.

"Bana yardım edebilir misiniz? Storybook'u seviyorum ama park edememek canımı sıkıyor. O yüzden bana yardım edebilir misiniz?"

Briony kelimeleri gecikmeli olarak alıyormuş gibi hissetti. Hayır, kelimeleri değil. Kelimelerin anlamını. Biri ondan yardım istiyordu. Yavaşça gözlerini açtı. Kısa siyah saçları griye çalan bir kadın önünde duruyordu. İki elinde poşetler vardı ve bir kolunun altına birkaç kumaş parçası sıkıştırmıştı.

"Ben Ruby, David ve Jamie'nin bir arkadaşıyım. Sen de Jamie'nin kuzeni Briony'sin, değil mi?" Ruby market poşetlerinden birini uzattı ve Briony kendini ona uzanırken buldu.

"Briony. Jamie'nin kuzeni. Doğru," diyebildi Briony.

"Jamie bana Mac ve Diogee ile kalacağını mesaj attı. Yerleşmek için zamanın olduğunda seni aramayı planlıyordum," dedi Ruby. "Benim evim çok yakın. Eğer bunu taşıyabilirsen." Ruby yola koyuldu. Briony de kendini kadını takip ederken buldu. Kapı tokmağı olarak büyük bir siyah dövme demir örümcekle tamamlanmış, masalsı bir cadı kulübesine benzeyen bir şeyin önünde durdular.

Ruby kapının kilidini açtı ve Briony'yi içeri buyur etti. "Mutfak masasının üzerine bırak. Mutfak solunda."

Briony kendini yine Ruby'nin talimatlarını takip ederken buldu. Her nasılsa dikkat etmediğinde nefes alıp vermesi biraz yavaşlamıştı.

Briony yiyecekleri bıraktıktan sonra Ruby ona, "Otur, ," dedi.

Briony oturdu. "Özür dilerim."

"Ne için? Eşyaları taşımaya yardım etmek için mi?" Ruby elindeki malzemeyi ve diğer yiyecek torbasını yere bırakırken cevap verdi. Bir bulaşık havlusu aldı ve üzerine su döküp sıktı.

"Çünkü-" Briony elini kendine doğru salladı.

"Bunun için özür dileyen bir şey yok." Ruby ona nemli bulaşık havlusunu uzattı. "Bunu boynunun arkasına koy. Jamie son zamanlarda panik atak geçirdiğinden bahsetmişti. Olan şeyin bu olduğunu varsayıyorum. Haksız mıyım?"

Briony başını salladı. "Ben ... evet." Aile doktoru, Briony koridordan inerken bayıldıktan sonra onu kontrol etmişti. Doktor düğündeydi,

Bu yüzden hemen yapabildi. Briony'nin fiziksel olarak hiçbir sorunu olmadığını söylemiş ve panik atağın Briony'nin kilisede yaşadığı tüm semptomları açıklayabileceğini açıklamıştı.

"Bezi dene. David eskiden panik atak geçirirdi. Bunun yardımcı olduğunu söyledi."

"David?" Jamie'nin kocasıyla sadece birkaç dakika geçirmişti ama onu, kalbi göğsünden çıkmaya çalışırken, sırf kaygı yüzünden yere yığılırken hayal etmek zordu.

"Bez," diye ısrar etti Ruby. Briony bulaşık havlusunu ensesine bastırdı. Küçük serinlik şeridi yardımcı oldu. Gözlerini kapadı ve ona odaklandı.

Briony gözlerini açmadan, "Teşekkürler," dedi. Nefes alış veriş neredeyse normale dönmüştü. "Teşekkürler," diye tekrarladı. "Bir dakika içinde gidebilirim."

"Hayır. Bana borçlusun. Neredeyse her gün Jamie ile kahve içiyorum ve şimdiden onu özlüyorum. En azından bir şeyler içmeli ve biraz ziyaret etmelisin. Ben limonata düşünüyorum. Uzun bardakta limonata Temmuz gecesi için mükemmeldir."

Briony gözlerini açtı. Ruby ona gülümsüyordu ve karşılık vermemek imkânsızdı. "Limonata içebilirim."

"Güzel." Ruby buzdolabını açtı ve bir sürahi çıkardı. Dondurucudan iki buzlu bardak aldı.

"David panik atak mı geçiriyordu?" Briony sordu. Bir şey söylemesi gerektiğini hissetti ve aklına gelen ilk şey bu oldu.

Ruby, "Sadece bir süreliğine, o ve Jamie ilk kez bir araya geldiklerinde," dedi. "Sanki bir parçası Clarissa'dan sonra bir daha asla aşık olmak istemiyordu. Jamie'ye karşı bir şeyler hissetmeye başladığında yaşadığı panik ataklar da bundan kaynaklanıyordu."

"Clarissa?"

"David'in ilk karısı. David bahsederken Jamie'nin sana ondan bahsettiğini düşünmüştüm. David hakkında konuşmuş olması gerektiğini biliyorum. David hakkında konuşmak onun en sevdiği şeylerden biridir." Ruby limonatayı masaya koyarken *Müziğin Sesi* melodisini biraz mırıldandı. "Jamie aslında bana biraz Maria'yı hatırlatıyor. Ona söyleme. Hayır, devam et. Muhtemelen hoşuna giderdi. Her şeye neşeli bir Maria-the-hills-are-alive tarzında dalıyor."

"Çocukluğumuzdan beri pek iletişim kurmadık. Sadece Noel kartları, Facebook gönderileri," diye itiraf etti Briony. "Ve o ve David ayrılmak zorunda kaldılar."

Neredeyse buraya gelir gelmez. Bu bir son dakika planıydı." Briony, Jamie'nin Ruby'ye ne kadarını anlattığını merak ediyordu. Ona panik ataktan bahsetmişti. Briony'nin nişanlısını mihrapta ayakta bıraktığını söylemiş miydi? Ruby'nin kendisinin ne kadar kötü bir insan olduğunu bildiği düşüncesinden nefret ederek yüzünün kızardığını hissetti. Boynunun arkasındaki bezi aldı ve yanaklarında gezdirdi.

"Senin için yeniden ıslatmamı ister misin?" Ruby sordu.

Briony başını salladı. "Yine de yardımı oldu. Kendimi gerçekten çok daha iyi hissediyorum." Ne kadar iyi hissetmeyi bekleyebilirse o kadar iyi. En azından yüzüğü geri göndermeyi başarmıştı. Ama Caleb'a çok daha fazlasını borçluydu. Onu düşünmek kalp atışlarının yeniden hızlanmasına neden oldu. Beynini hızlıca başka bir yere götürmesi gerekiyordu. "MacGyver bir şekilde dışarı çıktı," diye ağzından kaçırdı. "Geri döndü. İçeri nasıl girdiğini bilmiyorum. Ya da nasıl çıktığını. Ama en azından evde."

"MacGyver. O kedi koli bandı kullanmayı öğrenmediği için hepimiz şanslıyız," dedi Ruby.

"Ne?"

"Boş ver. Dışarı çıkmasına şaşırmadım. MacGyver her zaman bir yerlerden kaçır. Ve başka yerlere girer." Ruby daha yakına eğildi, koyu renk gözleri endişe doluydu. "Saldırısı bu mu başlattı? Mac için çıldırmak mı?"

"Hayır. Üzgündüm. Gerçekten üzgündüm. Ama hiçbir şey beni bulduğun gibi değildi. Bu ... Ben sadece nişanlıma, eski nişanlıma . . yüzüğünü gönderdim. . . ." Ve nefesi yine kesik kesik gelmeye başlamıştı. Limonatadan bir yudum almaya çalıştı ama alamadı.

"Bay MacGyver'ın bu sefer nereye gittiğini merak ediyorum. Jamie muhtemelen kediciğin yaşadığı tüm maceraları size anlatmamıştır. Jamie'yle birlikte ilk taşındıklarında avluda tam bir kargaşa yaratmış, herkesin eşyalarını çalmıştı."

MacGyver konusuna geri dönmek yardımcı oldu. Muhtemelen Ruby'nin onu tekrar gündeme getirmesinin nedeni de buydu. "The Gardens'daki bungalovlardan birindeydi. Buraya yakın bir emekliler topluluğu," dedi Briony. Ruby başıyla onayladı. "Orayı işleten adamdan bir telefon aldım. Ama oraya gittiğimde Mac çoktan gitmişti. Bacaya tırmandığını söylediler. Jamie bacaya tırmanabileceğini söylemişti ama bu imkânsız görünüyor."

Ruby ona, "İmkânsız, o kedi için geçerli bir kelime değil," dedi. "Merak ediyorum. Mekânın sahibi sevimli miydi?"

"Şirin mi?" Briony tekrarladı.

"Evet. Mac için seni arayan adam. Sevimli miydi?"

Briony tereddüt etmeden, "Evet," diye cevap verdi. O neredeyse siyah gözler. Çenesindeki yarık. Uzun koyu kahverengi saçları. Büyük omuzlar. Bir zamanlar kırılmış gibi görünen burnu. Ona ilk baktığında gerçekten de bir adım geri çekilmişti. Sanki ona bir feromon bombası fırlatmıştı.

Ruby güldü. "Mac bir çöpçatan. Jamie ve David'i onun bir araya getirdiğini biliyor muydun? Dikkatli olsan iyi olur. Muhtemelen plan yapıyor..." Sözleri ; sonra uzanıp elini Briony'nin bileğine koydu. "Solgunlaştın. Bu benim inanılmaz duyarsızlığımdı. Düşünemedim."

"Sorun değil," dedi Briony ona. "Sanırım Jamie sana ilk panik atağımı nerede ve ne zaman geçirdiğimi anlatmıştır."

Ruby başını salladı. "Çünkü senin için endişeleniyordu. Seni kontrol etmemi istedi. Mac'in çöpçatanlık yapmasıyla ilgili yaptığım şaka için tekrar özür dilerim. Sadece güzel, güvenli bir kedicik sohbeti yaptığımı düşünüyordum, sonra *bam!*" Ellerini birbirine vurdu.

"Gerçekten sorun değil. Mac'e benim için çöpçatanlık yapmanın anlamsız olduğunu söylemeyi unutmamalıyım. Benim zaten mükemmel bir erkeğim vardı. Ve onu mihrapta bıraktım." En azından panik ataktan tamamen kurtulmuş görünüyordu. Çarpıntısı olmadan Caleb hakkında konuşuyordu.

"Panik atağınızın onunla bir ilgisi olmadığını düşündünüz mü?" Ruby yavaşça sordu. "Belki de sadece düğün stresiydi. Düğün planlamak yoğun bir iştir."

"Bir planlayıcım vardı. Ve ailem. Ve Caleb. Neredeyse hiçbir şey yapmama gerek kalmadı," diye yanıtladı Briony. "Ve Caleb'ı orada görmektir. Beni bekliyordu. Her şeyi başlatan buydu. Şimdi bile onu düşündükçe kendimi kötü hissediyorum. Ona yaptığım şey için. Ama onu geri istiyordum gibi hissetmiyorum. Sinir krizi geçirmeden ona bir not bile yazamıyorum. Aslında, sanırım sinir krizi tam da benim geçirdiğim şey." Daha hızlı ve daha hızlı konuşuyor, kimseye söylemediği şeyleri bu yabancıya söylüyordu. "Bunu açıklayamam. Dediğim gibi, o mükemmel biri. Herkes öyle düşünüyor. Akıllı; yakışıklı; düşünceli; iyi bir işi var; ailem onu seviyor; arkadaşlarım onu seviyor. Kim mükemmel biriyle evlenmek üzereyken panik atak geçirir ki? David'in panik atakları hakkında söylediklerin mantıklı. Ama benimki? Hayır. Caleb'ın ailesi de mükemmel. Çok iyilerdi, çok misafirperverlerdi. Benim sorunum ne bilmiyorum. Bende bir sorun olmalı."

Ruby ona, "Senin bir sorunun olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Hayır, var," diye ısrar etti Briony. "Caleb gibi birini reddetmek mi? Onu tanısaydınız deli olduğumu düşünürdünüz. Deli ve kalpsiz. Başka birini bulamayacağından değil. Daha iyi birini."

Ruby, "Üniversiteye ilk başladığımda biyoloji bölümündeydim," dedi. "Kulağa rastgele geldiğini biliyorum ama bunun bir anlamı var. Kanseri tedavi etmek gibi bir fikrim vardı. Dürüst olmak gerekirse kafamda çok belirsizdi ama bunu fark ettiğimi bile sanmıyorum. Her neyse, mezun olmama yaklaşık bir yıl kala başım ağrımaya başladı. Gerçekten şiddetli. Gerçekten sık sık. Derslerimde özellikle zorlanmıyordum, fizik hariç. Neyse, kısa kesmek gerekirse, bölümümü tiyatroya çevirdim ve ağırlarım geçti. Sonunda filmlerde çalışmaya başladım, önce makyaj yapıyordum, şimdi de set dekorasyonu yapıyorum. Biyoloji pek çok insan için mükemmel bir bölüm. Sadece benim için değil."

"Ama bölüm değiştirmek birini mihrapta terk etmeye benzemez. Kimseyi incitmedi. Ya da bir tona mal olur. Ya da-"

"Adı Caleb olan kişiyle evlenmek istemediğini daha önce fark etseydin daha mı iyi olurdu? Evet, daha iyi olurdu. Ama yapmadın. Tek yapabileceğin buradan gitmek."

Briony itiraz etmek için ağzını açtı. Ama Ruby'nin söyledikleri mantıklıydı. Caleb'i incitmeye *çalışmıyordu*. Ya da ailesine onca paraya mal olmamıştı. Ama yine de geriye büyük bir soru kalıyordu.

Buradan gitmek ne anlama geliyordu?

* * *

Nate sıcak Temmuz gecesine adımını attı, gözleri akıyordu, burnu, boğazı ve ciğerleri yanıyordu. Ameliyat maskesini çıkardı ve uzun, yavaş bir nefes aldı. Beyni çoktan tıkırdamaya başlamıştı. Kütüphanenin ve TV odasının halılarının, perdelerinin ve mobilyalarının dezenfekte edilmesi gerekecekti. İşe yaramazsa değiştirildi. O da-

Amelia toplum merkezinin ön merdivenlerinde ona katıldı ve bir şişe su uzattı. Yarısını içti, sonra konuşmaya çalıştı ama onun yerine öksürmeye başladı. "İçmeye devam et. İlk çıktığımda ben de öksürmeden duramıyordum. Ve sen orada benden çok daha uzun süre kaldın," dedi.

Şişeyi bitirdi, sonra tekrar denedi. "Bu kokuya neden olabilecek hiçbir şey bulamadım. Koku uzmanlarını çağırmalıyız."

burada."

"Onları çoktan aradım. Onlara devasa, laktoz intoleransı olan bir devin mekanda birkaç düzine fasulye ve Brüksel lahanalı milk shake içtiğini, sonra da osurduğunu söyledim. Hem de çok." Amelia başını salladı. "Kıkırdama bile yok. Seni neşelendirmeye çalışıyordum patron."

"Özür dilerim. Bu kokunun komik bir yanı yok."

"Doğru. Scentsations teknisyenleri yarın sabaha kadar buraya gelemeyecekler. Onlara bunun acil bir durum olduğunu söyledim ama mümkün değil."

"Tamam." Nate düşüncelerini toparlamak için birkaç dakika bekledi. "Yarın kimse gelip kullanmadan önce odaların geçici olarak değiştirilmesini istiyorum. Boş olduğu için Gertie'nin evinin yanındaki bungalovu düşünüyorum. Ve tabelaları da asmalıyız. Kimsenin o koridora girmesini bile istemiyorum."

"Hallediyorum."

"Mobilyaları ve perdeleri de arka verandaya taşıyalım. Muhtemelen daha kötü kokamayacak olsalar da, daha fazla pis kokuyu içlerine çekmelerine izin vermeyebiliriz. Halılarla daha sonra ilgileniriz."

"Verandayı kapat, tamam mı?" Amelia sordu.

"Kesinlikle. Etrafını çevirin. Çardak var ve bahçedeki banklar dışarıda toplanmak isteyen herkes için işe yarar." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bob'u buraya getirmemi ister misin?"

Nate başını salladı. Bakım şefini bu gece evden uzaklaştırmak için bir neden göremiyordu. "Sabah odaları kontrol etmesini söylerim. Bakalım atladığım bir şey var mı?"

Amelia, "Sabah Aldine'e uğrayıp kaldırımdaki satış raflarından birkaç kitap alacağım ve ucuza başka neler bulabileceğime bakacağım," diye teklif etti.

"" diye hatırlattı Nate ona. "Ne olmuş yani?"

"Fazla mesai için yaz."

"Yapacağım, Kaptan, kaptanım. Dev gibi osuruklar için bana tazminat bile ödetmeyeceğim."

Bu sefer gerçekten güldü. Amelia yirmi beş yıldan fazla bir süredir Bahçeler'deydi. Çocukken onunla ve Nathalie'yle arazide saklambaç oynamıştı. Nathalie ve Amelia çocukken saklambaç oynamışlardı.

ama o bunu kolaylaştırdı. İşi devraldığında birkaç kişi bu işin altından kalkamayacağını düşünerek ayrılmıştı. Onları suçladığından değil. Daha liseden yeni mezun olmuştu. Ama çoğu onunla kalmıştı.

* * *

Mac Diogee'nin yastığına uzandı. Mankafa gibi kokuyordu ve kendi yastığı daha rahattı ve çok daha iyi kokuyordu. Ama Diogee'nin bunu yapmasına izin vermek eğlenceliydi. Tek yapması gereken ona bakmaktı. Diogee de ona bakmaya çalışmıştı. Hata etmişti. Mac gözlerini dikip bakma yarışını hiç kaybetmemişti. Diogee neredeyse başlar başlamaz pes etmiş ve hantalca uzaklaşmıştı. Mac köpekle oynayacak başka bir oyun bulmayı düşündü ama Diogee yeterince meydan okuyucu değildi. Mac dışarı çıkmaya karar verdi. Bu kez banyo penceresini kullandı. Mandalı şaklatarak açmak kolaydı ve bir kez açıldıktan sonra Mac ağacı bahçeye indirdi. Tereddüt etti, bıyıkları seğiriyordu. Kötü bir koku, havadan zaman topladığı kadar bilgi toplamasına engel . Sırtındaki tüylerin kabardığını hissetti. Bu ölü bir şeyin kokusuydu ama bundan daha fazlasıydı. Ölüm kokusu tatlı, çürümüş bir kokuyla karışmıştı, ölü gelmeyen bir şeydi bu. Çok yakın zamandaydı.

bunun için öldü.

Kaynağı ne olursa olsun, Mac bunun üstesinden gelemeyeceği bir şey olmadığını biliyordu. Ama koku Sardalya Adam'ın bulunduğu yönden geliyordu. Mac'in sahip olduğu yeteneklere o sahip değildi, bu yüzden Mac onu kontrol etmeye karar verdi.

Kompleksin içinden geçerek yola koyuldu. Yaklaştıkça Sardalya Adam'ın koku izini bulmayı başardı. İçinde hiç korku yoktu. Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Ama yeni bir hediyeye ihtiyacı olabilirdi. Mac'in geçen sefer getirdiğine bakmamıştı bile.

Mac, Sardalya Adam'ın evinin yanındaki evde durdu. İçeride akan suyu duyabiliyordu. İnsan duştaydı. İnsanlar, dillerinin kendilerini temiz tutmak için tasarlandığını hiç öğrenemeyecekler miydi?

Perdede açtığı yırtığı kullanarak içeri girdi. Evdeki pis koku o kadar güçlü değildi, ama yine de Mac'in burnunu her nefeste dolduruyor, evin içinde sinsice dolaşıp bir şey arıyordu. Ama tam olarak neyi?

Şifonyerin üzerinde tüylü bir şey gördü ve sıçradı. Tüylü şeyleri çok severdi. Mousie'si çok bulanıktı. Bu şey Mousie'den daha küçüktü ama

biraz oyuncağı gibi hissetti. Pençesiyle ona bir darbe indirdi. Şifonyerin üzerinden yere doğru uçtu. *Güzelmiş.*

Mac bulmacayı aldı ve Sardalya Adam'ın evine getirdi. İçeride hiç hareket sesi yoktu. Sadece bazı insanların uyurken çıkardığı sesler vardı. Ve Diogee gibi bazı köpeklerin. Arkadaşını uyandırmamak için baca girişini kullanmaya karar verdi. Bulanıklığı kahve makinesinin yanına bıraktı. Jamie her zaman doğruca ona giderdi, onu besledikten sonra.

Tatmin olan Mac eve doğru yola koyuldu. Diogee'nin yastığını geri almaya karar verdiğini umuyordu. Onu tekrar vazgeçirmek eğlenceli olacaktı.

* * *

Ertesi sabah, Nate kahvaltı için açılır açılmaz topluluğun yemek salonuna gitti. Sonraki birkaç saat boyunca masalara uğrayarak sakinleri durum hakkında bilgilendirdi.

Peggy ve her zamanki grubun yanında durduğunda, "İşte anlaşıyor," dedi. Eliza Archie'nin yanında oturuyordu ve Gib'in her zamanki sandalyesi yine boştu. "Kütüphane ve televizyon salonu muhtemelen bütün gün kapalı olacak."

"Duyduk. Ve kokladık. Ama bu bana bir ilham patlaması yaşattı." Rich boğazını temizledi ve not defterinden okumaya başladı. " 'Bir zamanlar Bahçeler diye bir yer vardı/Öyle güzel kokardı ki hiçbir kalp katılaşmazdı/Sonra kokmaya başladı/İnsanların içmesine neden oldu/Ve şimdi hepimiz kundaklamayı düşünüyoruz. " Defteri kapattı. "Hâlâ üzerinde çalışılması gerekiyor."

"İyi bir tane," dedi Nate. "Bob bu sabah ilk iş olarak birkaç endüstriyel fan getirdi ve havalandırma deliklerinden aromatik yağlar pompalamak için kullandığımız Scentsations şirketinden bir teknisyen de sistemdeki arızaları kontrol etmek için burada."

"Kokuya neyin sebep olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Eliza kaşlarının arasında küçük bir çatıklık oluşarak sordu. "Bir tür toksin olabileceğinden endişeleniyorum."

Archie onun elini okşadı. "Merak etmeyin, tatlım. O pis koku başladığından beri o odaların ikisine de girmedim."

"Honeybuns?" Janet kaşlarını kaldırdı. "Torununa böyle mi sesleniyorsun?" Nate bunu kendisi de merak ediyordu.

Eliza ona, "Honeybuns değil, *honeybun*," dedi.

"Ooops. Yanlış duymuşum." Janet Archie'ye gülümsedi. "Bu çok şirin."

"Kokunun kaynağını henüz bulamadık. Ama bulur bulmaz herkese bilgi vereceğim," dedi Nate Eliza'ya. "Bu arada, Gertie'nin evinin yanındaki boş bungalovu geçici bir kütüphane ve TV odası olarak kullanacağız."

Rich kalemini kemirirken, "Acaba 'burun kıllarını bükme' gibi bir şey içki içmekle ilgili olandan daha iyi bir cümle olabilir mi?" diye mırıldandı.

Regina, "Bu durum şakaya gelmez," diye tersledi.

"Bütün o güzel kitaplar." Peggy iç çekti. The Gardens'ın tüm kitap gruplarına katılmıştı. "İçlerindeki kokuyu çıkarmanın kolay olacağını sanmıyorum."

"Onları ilaçlatmak için bir yer bulmaya çalışıyorum," diye Nate ona güvence verdi. Bu konuda çalışmak üzereydi. "Bu arada Amelia da kullanılmış kitapçıya gidip bize yenilerini alacak."

Rich, Regina'ya "Şaka yapmıyordum," dedi. "Durumu sanatım aracılığıyla yorumluyordum."

"Sanat. Bu biraz fazla cömertçe oldu, değil mi?" Regina sordu. "Bu, o *eşofman takımına* yetişkin bir adam için uygun kıyafet demek gibi bir şey." Bal sarısı saçlarını düzeltti. Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Nate, Regina'yı daha önce saç baş dağınık ya da ustalıklı dikilmiş ve zevkli olmayan bir şey giyerken gördüğünü sanmıyordu.

"Renkleri severim. Cazibeyi severim," dedi Rich. Sarı eşofmanının paçasından aşağı doğru uzanan yeşil ve deniz mavisi şeride hayran kalabilmek için bir bacağını uzattı. "Bunun Picasso'nun tasarlayacağı türden bir kıyafet olduğunu düşünüyorum."

"Picasso başımı ağrıtıyor," diye cevap verdi Regina. "Eğer bir ressam tarafından tasarlanmış bir şey giyecek olsaydım bu Monet olurdu."

"Bor-ing," diye karşılık verdi Rich. "Ama her zaman giydiğin bej üzerine bej üzerine bejden daha iyi olurdu."

"Bu bej *değil*." Regina kazak takımının inci düğmelerinden birini parmakladı. "Bu şampanya pembesi."

Aslında Nate'e de bej görünüyordu ama o bu konuya girmeyecekti. "Görünüşe göre hepiniz işinizi bitirmişsiniz," dedi gruba. "Neden bungalova doğru bir yürüyüşe çıkmıyoruz ve siz de ortamı görmüyorsunuz? Çayımız ve kahvemiz var, günlük gazeteler de orada."

Eliza, "İçecekler ve okuma materyallerinden ziyade sağlık riskleri konusunda endişeliyim," dedi.

"Odaları yeniden açmadan önce hava kalitesini test ettireceğim." Bunu planlamamıştı ama bu, The Gardens'taki herkesin hava kalitesinden emin olmasını sağlayacaktı.

güvendeydi.

Eliza her zaman taktığı elmaslarla süslü gümüş kalp madalyonun zinciriyle oynadı, sonra isteksizce başını salladı. "Sanırım bu iyi olacak."

Archie torununun belini sıkarak, "Her zaman beni kolluyor ve o bir Aptal Dora değil," dedi.

Nate'in telefonu çaldı ve gelen mesaja baktı. "Bu Amelia'dan. Birkaç kitap toplamış bile. Bungalov'a gidelim mi? İkinizin de bulmaca çözmeye ihtiyacınız olacağını biliyorum," dedi Rich ve Regina'ya.

"Bulmaca çözer misin, Archie?" Janet son derece parlak kızıl saçlarını kabartarak sordu. "Şu ikisi" -Rich ve Regina'ya başıyla işaret etti- "her sabah *New York Times*'tan bir tanesini en hızlı kimin yapabileceğini görmek için bir yarışma yaparlar. Kalemle. Belki sen ve ben de deneyebiliriz."

"Archie rekabet istiyorsa bana karşı oynamalı," dedi Regina. "Sen de Rich'e karşı oynamalısın. Bu ona bir kez olsun kazanma şansı verecektir."

"Bu tür şeyler sık sık olur mu?" Eliza, grup dışarı çıkarken Nate'in yanına geçerek sordu. "*U.S. News and World Report*'ta çok iyi bir dereceniz var. Konutların ne sıklıkla yeniden değerlendirildiğini biliyor musunuz?"

"Her yıl," diye yanıtladı Nate. "Arada bir bakımla ilgili küçük sorunlarımız olsa da, bu tür şeyler hiç de yaygın değil."

"Hiç de değil," diye söze karıştı Peggy. "Üç yıldır buradayım ve Nate her şeyi harika durumda tutuyor. Burayı çok seviyorum."

"Ben de şimdiden bayıldım," dedi Archie, ona öylesine dikkatle bakıyordu ki Nate kulaklarının ucunun pembeleştiğini fark etti. Belki de Gib'in kahvaltıyı atlamış olması iyi bir şeydi.

Nate Peggy'nin Bahçeler'i savunmak için atlamasını takdir ediyordu ama Eliza'nın tam olarak tatmin olduğunu düşünmüyordu. Kesinlikle çok fazla ilgiye ihtiyaç duyan bir aile üyesi olacaktı. Ama ailesiyle neredeyse hiç teması olmayan bir sakin yerine, onun gibi mikro yönetici olan birini tercih ederdi.

Bungalovun kapısını açtı. Amelia depodan bazı mobilyalar getirmişti ve bir kitaplık yarıya kadar doluydu. Seksiyonel kanepenin önündeki masanın üzerinde birkaç gazetenin birden fazla nüshası duruyordu. "Şimdiden iyi görünüyor," dedi. Kahve ve çayı kontrol etmek için mutfığa doğru ilerledi ama

Cep telefonunda "Hayalet Avcıları" çalmaya başladı, annesinin zili çalıyordu, çünkü yardıma ihtiyacı olan pek çok şey vardı ve "kimi arayacaksın?" diye soruyordu.

"Merhaba anne. Naber?" diye sordu.

"Evin dışında pusuya yatmış biri var," dedi sesi titreyerek.

Nate endişelenmiyordu. Annesi yalnızdı ve bunu anlıyordu. Sadece bir tür kriz yaratmak yerine onu akşam yemeğine davet etmesini diliyordu. *Hayır, onları o yaratmıyor*, diye hatırlattı kendine, adil olmaya çalışarak. Annesi ona bodrumda rakunlar olduğunu söylediğinde buna gerçekten inanmıştı. Ona elektrikli bir şeyin yanık kokusunu aldığını söylediğinde de inanmıştı. Ve şimdi de evinin dışında biri olduğuna inanıyordu.

"Gizlenmek mi?" diye tekrarladı, çoktan en yakın çıkışa doğru yönelmişti.

"Evet!" diye tısladı. "Onu şu anda görebiliyorum. Jakaranda ağacının altında."

"Bunun sadece ağaç gölgeleri olmadığına emin misin?" diye sordu dışarı çıkarken. "Eminim! Geliyor musun?"

"Yola çıktım bile. Ben oraya varana kadar telefonda kalabiliriz." İki dakikadan kısa bir süre içinde onun evinde olacaktı. Arazide, büyüdüğü evde, büyük büyükbabasının inşa ettiği evde yaşıyordu. "Hâlâ orada mı?" Nate adımlarını hızlandırdı. Hiçbir nedeni olmadığından emin olsa bile korkusu gerçektir.

"I . . . Sanırım öyle," diye yanıtladı. Onun eskiden alyansının olduğu yeri ovuşturduğunu hayal edebiliyordu. Babası gittiğinde takmayı bırakmıştı ama bunca yıl sonra bile gergin hissettiğinde hâlâ o yeri parmaklıyordu.

"Merak etmeyin. Neredeyse . Evi görebiliyorum." Doğruca jakaranda ağacına koştu. Orada kimse yoktu.

Ama biri gitmişti. Alçak taş duvar ile ağacın dibi arasındaki jakarandanın altında ayakkabı izleri vardı.

"Eee?" diye seslendi annesi açık olan ön kapıdan.

"Endişelenecek bir şey görmüyorum!" diye karşılık verdi. Sonra bir ayağıyla bulduğu ayakkabı izlerini sildi. Ona gerçeği söyleyerek onu korkutmayacaktı.

Verandanın merdivenlerinden çıkarken, "Güvenliğin evin etrafında fazladan tur atmasını sağlayacağım, ne olur ne olmaz," diye ekledi. "Güvenlik sistemini açtığından emin ol, tamam mı?" Onun kadar gergin biri için alarmı kurmayı hatırladığı kadar unutmuştu.

"Biraz daha kalabilir misin?" diye sordu annesi. "Sıcak okolata yapacağım."

"Harika." Gençliğinde bir ara içkiyi çok tatlı bulmaya başladığını, özellikle de çocukken çok sevdiği şekerlemelerle birlikte içtiğini ona hiç söyleyememişti. Ve Temmuz ayında asla istediğı bir şey değildi.

Ona gülümsedi. "Bu hafta markette renkli şekerlemeler vardı. En sevdiğin olduğunu biliyorum. Büyük bir paket aldım."

"Teşekkürler anne." Sık sık olduğu gibi, onun Gardens sakinlerinin çoğundan ne kadar genç olduğunu fark etti. Altmış bile değildi ama Peggy, Janet ve Regina yetmiş küsur yaşında olmalarına rağmen ondan çok daha aktiflerdi. Her zaman dışarıdaydılar. Hâlâ her şeyle ilgileniyorlardı. Hâlâ romantizmle ilgileniyorlardı. Annesi haftada bir markete gider, ayda bir de Nathalie'yle birlikte saçlarını yaptırmaya giderdi. Hepsi bu kadardı.

Cep telefonu, bakım ekibinin başı Bob için seçtiğı zil sesini çalıyordu. "Buna bakmam lazım," dedi annesine. "Hemen geliyorum." Kadın başını salladı ve mutfağı yöneldi. "Bir haber var mı Bob?" diye sordu telefonu açtığında.

"İyi mi istiyorsun, kötü mü?" Bob sordu. Her zaman kullandığı her kelimenin bedelini ödemek zorundaymış gibi davranırdı.

Nate hemen "Kötü," diye cevap verdi. Her zaman önce kötü haberi duymak isterdi. Bazen kötü haber hemen harekete geçmeyi gerektirirdi.

"Koku uzmanları sorunu buldu."

"Harika. Ve?"

"Ölü bir kokarcanın parçaları ve yağı koyduğumuz kutulara sıkışmış çürümüş yiyecekler."

Ve sonra sistem görevini yaptı ve ölü kokarca kokusunu kütüphaneye ve TV salonuna . Sabotaj. Tek olasılık buydu. "Hemen geliyorum."

Birinin annesinin evini izlediğine dair ilk kanıt. Şimdi de bu. The Gardens'da neler oluyordu?

BÖLÜM 5

Briony ön kapıyı araladı ve Mac'in kaçmaya hazır olmadığından emin olmak için içeriye baktı. Kedi görünürde yoktu, bu yüzden kapıyı sonuna kadar açtı ve Diogee onu mutfığa doğru çekmeye başladı. Briony kapıyı ayağıyla kapatmayı başardı, sonra büyük köpeğin peşinden koştu. Bisküvi kavanozunun önünde durdu.

"Sanırım iştahın açıldı." Briony tasmaını çözdü ve ona bir ödül verdi.

Tamam, dün Ruby'den eve döndüğünde yaptığı yapılacaklar listesinden bir şey çıkarmıştı. Köpeği gezdirmişti. Daha onu gezdirmişti ama yine de sayılırdı. Cep telefonunu çıkardı ve listeyi taradı. Önce en kolayını seçmişti. Sırada ailesi vardı. Sağ salım vardığını söylemek için mesaj atmıştı ama onlara bir telefon borcu vardı. Yani, FaceTime. Konuştuklarında onu görmeyi seviyorlardı. Ve kesinlikle şık görünüyordu. Üzerinde yine siyah pantolonu ve çizgili gömleği vardı ama onları ütüyle düzeltmişti. Saçlarını bukle bukle yapmış, temel makyaj malzemelerini ve gözlerinin altındaki koyu lekeleri kapatmak için fazladan kapatıcı sürmüştü. Ayrıca dün günün yarısını ağlayarak geçirmiş gibi görünmemek için gözlerine Visine sürmüştü. Artık hazırdı.

Bağlantı kurulduğunda, annesi Briony'ye cevap verecek bir alan bırakmadan bir dizi soruya başladı. "Sen iyi misin? Yalnız olmaktan memnun musun? Caleb ile konuştun mu? Düğünden biriyle konuştun mu?" Nefesini içine çekti, sonra devam etti. "Oraya gelmeli miyim? Seni tek başına bir yere gönderirken ne düşünüyorduk bilmiyorum. Kuzenin evde olsaydı durum farklı olurdu. Ama olanlardan sonra seni tek başına düşünmekten nefret ediyorum. Gerçekten sana bakacak birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Ya yine bayılırsan? Ya-"

"Anne, ben iyiyim," diye araya girdi Briony. "Gerçekten."

"Bu imkansız. Olanlardan sonra kimse iyi olamaz. Doktorun seni muayene ettiğini biliyorum ama başka birine görünmen gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bu şekilde bayılmak. Belki MRI ya da tomografiye ihtiyacınız vardır. Bunu bulabilirim-"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Briony.

"Geldiğinden beri herhangi bir belirti yaşadın mı?" diye sordu annesi.

"Hiç," dedi Briony ona. Annesi ülkenin öbür ucundayken yalan söylemek daha kolaydı.

"Yine de James, sen ne düşünüyorsun? Sence de ikinci bir görüş almak akıllıca olmaz mı?" Briony'nin annesi sordu.

Babası kimin tarafını tutacağına karar veriyormuş gibi Briony ile annesi arasında gidip geliyordu. "Zararı olmaz," dedi sonunda.

"Araştıracam," diye cevap verdi Briony, çünkü aksi takdirde önümüzdeki bir saat boyunca bu olasılığı tartışıyor olacaktı. Ve aslında, belki de kötü bir fikir değildi. Belki de bir tür vitamin eksikliği yüzünden bayılmıştı. Ya da belki-

Ama içten içe gerçeği biliyordu. Ruby haklıydı. Beyninin kabul etmediği şeyi vücudu biliyordu. Ailesi ve arkadaşları birlikte mükemmel olduklarını düşünseler de Caleb'la evlenmek onun için doğru bir karar değildi. Caleb aslında mükemmel olsa bile.

"Hediyeler hakkında konuşalım," dedi Briony. Hediyelerle ilgilenmek de yapılacaklar listesindeydi. "Herkes notlar yazıp sana gönderebileceğimi düşünüyordum. Bunu yaparsam, hediyelerin iade edilmesini sağlayabilir misin?"

"Çoktan halledildi," diye güvence verdi babası. "Annen notları yazdı ve hediyeler de misafirlere geri götürülmek üzere yola çıktı."

"Teşekkürler. İkinize de teşekkürler." Tereddüt etti. "Notlarda ne yazıyordu anne?"

"Sadece düğünden önce çok fazla şey yaptığın için bitkin düştüğünü ve susuz kaldığını -ki hala bunun doğru olabileceğini düşünüyorum- ve bayıldığını söyledim. Düğünün ne zaman yeniden planlanacağından emin olmadığımız için hediyeleri iade etmeye karar verdiğimizizi söyledim."

Briony, "Ama ben düğünün yeniden planlanacağını hiç söylemedim," diye itiraz etti. "Yüzüğü Caleb'e iade ettim bile."

Briony annesinin nefesinin kesildiğini duyabiliyordu. "Şu anda ne yapmak istediğini bilmen mümkün değil. Dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacın var. Ve bu kadar bitkin olmanın dışında ilgilenmemiz gereken tıbbi bir sorun olmadığından emin olmak için."

"Aslında bitkin değildim. Caleb ve düğün organizatörü ve siz ikiniz-"

"Şu anda herhangi bir karar verme," dedi annesi. "Ve endişelenme. Baban ve ben her şeyle ilgileneceğiz."

"Annen haklı." Sanki bu onu annesine daha da yaklaştıracakmış gibi bilgisayar ekranına doğru eğildi. "Şu anda sadece kendine dikkat etmen gerekiyor."

Briony bir doktora görüneceğine dair birkaç kez daha güvence verdikten sonra sonlandırdı. Annesinin herkese not yazmadan önce beklemiş dilerdi ama en azından hediye meselesi halledilmişti.

Sırada Vi ile temasa geçmek vardı. Dördüncü sınıftan beri en yakın arkadaşı ve baş nedimesi onu mesaj ve sesli mesaj bombardımanına tutmuştu ama Briony bunları ne okuyabiliyor ne de dinleyebiliyordu.

Tüm bu düğün fiyaskosu hakkında ne söyleyeceğini düşünürken kalbi biraz çarpmaya başladı. Sonunda, sadece "Merhaba" diye mesaj attı.

Vi neredeyse anında cevap verdi.

AMAN TANRIM. Neredesin sen? Ailen söylemez.

LA. Kuzenimin evinde hayvan bakıyorum.

Caleb çıldırıyor. Ailen de ona söylememiş. NE OLDU?

Panik atak. Annem susuz kaldığımda, bitkin düştüğümde ve muhtemelen tümörüm olduğunda ısrar etti. Ama aslında tamamen panik atak.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. O kadar insanın önünde panik mi???

Geç de olsa, çok geç de olsa evlenmek istemediğimi fark ettim.

Olamaz! Bekarlığa veda partindeki herkese evlenmen gerektiğini düşünüp düşünmediklerini sorup durdun. Ama ben bunun sadece sen olduğunu sanıyordum.

Ne? Ben mi yaptım? Ne demek istiyorsun, kendim olmak mı?

Bilirsin işte. Her zaman tavsiye istersin. Şemsiye alıp almayacağınızı, hangi ayakkabıyı giyeceğinizi, zam isteyip istemeyeceğinizi sorarsınız. Olive Garden'daki garsona hangi üniversiteye gideceğini sordun.

Hayır, yapmadım!

Evet, yaptın. Bunu o kadar çok yapıyorsun ki, muhtemelen yaptığının farkında bile değilsin. Bu yüzden sen ve Caleb birlikte mükemmelsiniz. Fikrini sormaktan hiç bıkmıyor. Ama o kadar da kontrolcü değil. Yani, Caleb'la birlikte olmak istemiyor musun? Aklım başımdan gitti.

Benimki de öyle. O mükemmel biri. Onunla birlikte olmak istemediğim için deliyim. Ama istemiyorum. Onu düşünmek bile mi? Kalbim güm, güm, güm atıyor. Ve iyi anlamda değil.

Onunla konuştun mu?

Konuşmadım.

Briony!

Biliyorum! Ama yapamadım. Ne demem gerekiyordu? Yüzüğü geri gönderdim. Üzgün olduğumu söyledim. Bir notla. Sadece bu kelimelerle. "Çok üzgünüm." Başka bir şey yapmam gerektiğini biliyorum.

Öyle mi düşünüyorsun?

Sadece nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Evet, fark ettim.

Fark ettim.

Ne söylemem gerekiyor?

Gördünüz mü! Demek istediğim buydu. Bir komiteye sormadan asla bir şey yapamazsın.

Siz bir komite değilsiniz. Ve bu çok zor.

İç çekiyorum. Evet. Ona rahibe olmaya karar verdiğini söyle.

Olabilirim. Aslında, belki de bir manastıra katılmalıyım. Caleb'a yaptıklarımın sonra kendimi kimseye ezdirmemeliyim.

Awww. Hayır. Onu bilerek incitmedin. Ama onunla konuşmalısın.

Biliyorum. Yapacağım. Bir ara.

İşe gitmem gerek. Devam edeceğim.

Teşekkürler. Kusura bakma. Elbisenin parasını ödeyeceğim. Ödemeyeceksin.

Görüştürüz, bebeğim.

Bunun için gözlerini devireceksin.

Vi cevap vermedi. Briony'nin onunla daha sonra konuşması gerekecekti.

Briony gerçekten de bekârlığa veda partisindeki herkese evlenip evlenmeyeceğini sormuş muydu? Hatırlayamadı. Partide Nutella shotları vardı. Ve belki de birkaç tane fazla içmişti. Çok içen biri değildi.

Ertesi gün Caleb'ın ona iğrenç ama şaşırtıcı derecede etkili bir akşamdan kalma ilacı yaptığını hatırlıyordu ama partinin ayrıntıları bulanıktı. Bekârlığa veda partisi düğünden bir hafta önceydi. Ve eğer Vi haklıysa, Briony'nin şimdiden şüpheleri vardı. Uzun bir iç geçirdi. Koridorda yürümeye başlamadan önce bunun bilincine varmış olsaydı çok iyi olurdu.

"Tamam, Caleb'ı aramam gerektiğini biliyorum." Kalbi bir hıçkırık attı. "Ama en azından yapılacaklar listeme başladım. Daha iyiyim, değil mi çocuklar?" Briony

sordu.

Diogee onun ayaklarının dibindeki yerinden kuyruğunu gümbürdetti. Briony onun başını kaşdı, bu da kuyruğun daha sert vurmasına neden oldu.

"Peki ya sen kedicik? Sen ne düşünüyorsun?" Briony sordu.

Aman Tanrım. Az önce bir kedi ve köpeğe fikirlerini sordum. Vi haklı mı? Bir şey yapmadan önce gerçekten tavsiye istiyor muyum? "Soruyor muyum?" diye yüksek sesle sordu.

Diogee onu daha fazla salladı. Briony etrafta Mac'i aradı. Mac neredeydi? Ayağa fırladı. "Mac? Mac, Mac, Mac? MacGyver?" Bir daire çizerek odayı aradı. "Kitty bir şeyler atıştırmak ister mi?"

Cevap veren bir miyavlama olmadı, ancak *atıştırmalık* kelimesini duyunca Diogee mutfığa koştu ve ödül kavanozunun altına yerleşti. Briony ona bir bisküvi verdi, sonra da evi aramaya başladı.

Her odayı iki kez aradıktan sonra, kedinin gitmiş olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yine! "Ne yapacağım?" diye sordu Diogee'ye, sonra da kendi alnına tokat attı. Yine aynı şeyi yapıyordu. Bir hayvana fikrini soruyordu.

Hâlâ cep telefonunu tuttuğunu fark etti. İşte bu kadar. Emekli evindeki o adamı arayacaktı. Adını hatırlamıyordu ama numarası onu aradığı zamandan beri telefonundaydı.

Briony arama geçmişini çıkardı. Evet, tamam, işte oradaydı. Küçük telefon ahizesi simgesine bastı ve birkaç saniye sonra adam telefonu açtı. "Ben Nate."

"Merhaba. Ben Briony Kleeman. Dün beni aradığınız kedi MacGyver için evcil hayvan bakıcılığı yapan kişiyim." Kendini yavaş ve anlaşılır konuşmaya zorladı, delirmiş biri gibi değil, çünkü MacGyver'ın dünkü halinden sonra onun delirmiş biri olduğunu düşünmek için her türlü nedeni vardı. "Kedi yine kayıp ve belki onu görmüşsünüzdür diye merak ettim."

"Görmedim," dedi Nate. "Ama gözümü dört açacağım ve onu görürsem size haber vereceğim."

"Bu son derece harika olurdu," diye cevap verdi Briony. Az önce İngiliz aksanıyla mı konuşmaya başlamıştı? Bu onun daha az deli görünmesine yardımcı olmayacaktı! "Çok teşekkür ederim," diye ekledi. Evet, kesinlikle bir aksan kullanıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Diogee'ye "Bence benim yerime oturan bir insan olmalısın," dedi. "Sen daha mantıklısın. MacGyver'ın nerede olduğunu sanıyorsun?" Ve yine köpeğinden tavsiye istiyordu.

* * *

Nate, deli kadının kedisinin orada olma ihtimaline karşı Gib'in evine uğramaya karar verdi. Gerçi az önceki telefon konuşmasında pek de deli görünmüyordu. İngiliz aksanıyla konuşmaya başladığı kısım hariç.

Her neyse. Her halükarda Gib'i kontrol etmek istiyordu. Bugün, levye kullanması gerekse bile adamı bungalovundan çıkaracaktı. Yürürken çevresini taradı, her ayrıntıyı yakalamaya çalıştı. Güvenliği kontrol etmişti ve annesinin evinde ya da The Gardens'ın başka bir yerinde olağandışı bir şey görüldüğüne dair herhangi bir rapor yoktu.

Gib'in evine vardığında kapıyı çaldı ve Gib her zamanki selamını bağırmadan önce, "Evde olduğunu biliyorum Gibson!" diye seslendi.

"Ben geldim. Ne olmuş?" diye sordu adam, Nate'i içeri almak için kapıyı açtığı anda.

"Dostumuz MacGyver yine kayboldu. Buraya uğramış olabileceğini düşündüm."

Gib başını salladı. "Bacadan çıktığından beri onu görmedim." Kapıyı arkalarından kapattı.

"Seni uyandırdım mı?" Nate sordu. Gib'in üzerinde pijama pantolonu ve eski bir Angels forması vardı, ayakları çıplaktı, saçları dağınıktı.

Gib çenesini birkaç kez açıp kapattı. "Dişlerim içeride. Bu hayır demek. Kahve ister misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Nate ve Gib'i mutfığa kadar takip etti. "Giyinsen iyi olur. Yarım saatten az bir süre sonra resim dersin var." Gib sınıfın müdavimlerinden biriydi ve gerçekten yetenekliydi. Noel için Nate'e peperomia bitkisinin bir resmini vermişti ve Nate onu ofisine asmıştı.

"Takvimimde yok." Gib, Keurig'ine bir K-Cup yerleştirdi, bir kahve fincanını yerine taktı ve düğmeye bastı.

"Takvimin bugün için oldukça dolu, değil mi?" Nate sordu. "On buçuk, golf sopası. On bir, ayak tırnaklarını kes. On iki buçuk, öğle yemeği için bir kutu fasulye aç. Bir-"

"Durabilirsin, komik adam," dedi Gib. "Bil diye söylüyorum, yaşlı olabilirim ama bir bakıcıya ihtiyacım yok."

Nate'in yeni bir yaklaşıma ihtiyacı vardı. "Aslında ben de senin derse gireceğini umuyordum, çünkü şu anda bir çift göz daha olsa hiç fena olmazdı. Bir şeyi kendine saklayabilir misin?"

Gib cevap verme zahmetine girmedi. Nate'e kahvesini uzattı ve mutfak masasına . Nate onun karşısına oturdu ve havalandırma sistemine yapılan sabotaj hakkında hızlıca bilgi verdi. "Toplum merkezinde biraz zaman geçirirsen ve tuhaf bir şey görürsen bana haber verirsen çok memnun olurum."

Gib bir an için cevap vermedi. Sadece gözlerini kıstı ve Nate'i inceledi, muhtemelen oyuna gelip gelmediğine karar vermeye çalışıyordu. Öyleydi, ama değildi. Gib zekiydi. Ne bulacağını kim bilebilirdi? ". Kuyruğu sallanan kara kedi saatine baktı. "Hâlâ derse yetişebilirim. Ben giyineyim. Sen de kahveni bitir."

Nate bir memnuniyet patlaması hissetti. Bir levye bile gerekmemişti. Sırada ne vardı? Havayı kontrol edecek birini bulması gerekiyordu. Hâlâ kitapları dezenfekte edebilecek bir yer bulması gerekiyordu. Ve mobilyaları. Ve halıları. Belki de annesinin evinin kilitlerini değiştirmeliydi. Nate kahveden bir yudum aldı. Fincanı yerine koymaya başlarken bir şey dikkatini çekti. Neydi o? Lavabonun yanındaki tezgahın üzerinde gri ve tüylü bir şey duruyordu. Bir tür mutant tırtıla benziyordu. Nate araştırmak için yanına gitti. Her neyse, canlı değildi. Tek parmağıyla dürttü. Biraz yapışkan gibi geldi.

Gib mutfağa dönerek, "Hazır," dedi. "Ne var orada?" "Bilmiyorum," diye itiraf etti Nate. "Şimdi fark ettim."

Gib kaşlarını çatı. "Hiç görmediğim bir şey." Tüylü şeyi alıp parmaklarının arasında yuvarladı, sonra tekrar tezgâhın üzerine fırlattı. "Madem gidiyoruz, hadi yola koyulalım."

Bungalovdan çıkıp toplum merkezine doğru sessizce yürüdüler, ikisi de tetikteydi. Sanat dersinin yapıldığı Manzanita Odası'na girdiklerinde Gib dondu kaldı. Nate sorunun ne olduğunu hemen anladı. Archie modeller için kullanılan sandalyeye oturmuştu ve aralarında Peggy'nin de bulunduğu birkaç kadın onun etrafında kümelenmişti.

"Gib, son çalışmamı dinlemek ister misin?" Richard şövalelerden birinin arkasından seslendi.

Gib, Peggy'ye ve Archie'ye bir bakış attıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. "Elbette." Son derece rahat bir tavırla Richard'inkinin yanındaki şövaleye doğru yürüdü.

"Ben de duymak istiyorum." Nate Gib'i takip etti, onu derse gelmeye ikna ettiği için adama biraz moral desteği borçlu olduğunu düşündü.

"Bir zamanlar Archie adında bir adam vardı/Konuştığında saçmalardı/Torununu severdi/Belki de gereğinden fazla/Ve onunla bir partide karşılaşmak istemezdim." Kaşlarını çatı. "Sadece kaba bir taslak."

"Sam!" Gönüllü resim öğretmeni içeri girerken Peggy seslendi. "Bugün canlı çizim yapmak istiyoruz ve mükemmel bir model bulduk." Archie'nin omzunu sıktı.

Gib kömürlerini yeniden düzenlemekle ilgilenmeye başladı. "Pekâlâ," diye cevap verdi Sam. "Planladığım gibi değil ama esnekim. Unutma, kompozisyonunu planlayarak başla, sonra hızlıca bütün figürü çiz."

"Sam, sence de bir çift çizmemiz ilginç olmaz mı?" Janet sordu. Archie'ninkinin yanına bir sandalye çekti. "Birbirimize bakarkenki ifadelerimizi yakalamaya çalışmanın ilginç bir sanatsal meydan okuma olacağını düşünüyorum." Archie'nin çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. "Oooh. Kaşlarına biraz manikür yapmışsın. Kendine özen gösteren erkekleri severim."

"Şimdi de tramvaya bindin!" Archie haykırdı. Nate, Archie'nin Kaliforniya'da mı büyüdüğünü merak etti. Archie'nin kullandığı ifadelerin yarısını tanııyordu. Belki de bölgeseldi.

Regina, "Ama Janet, eğer poz verirsen, bu resim yapamayacağın anlamına gelir," diye itiraz etti. "Ve sen her zaman çok güzel işler yapıyorsun."

Janet'in çalışması ilginçti. Nate, art niyetli Regina dışında kimsenin buna güzel diyeceğini sanmıyordu.

"Onun yerine Archie'yle poz vereyim," diye devam etti Regina. "Zaten çok kötü çiziyorum. Bugünlük atlasam da olur." Janet'ı sandalyeden indirmeye çalıştı.

Janet yerinden kıpırdamadı. "Saçmalama, daha geçen hafta Sam çizimine eklediğin tüm ayrıntılara bayıldığını söyledi."

"Archie ve ben poz versek nasıl olur?" Peggy önerdi. "Yeni yüzyıl için bir *Amerikan Gotiği* olabilir. Archie dirgen yerine cep telefonu tutabilir."

"O lanet telefonlardan bende yok. Onlara güvenme." Sırayla Peggy, Janet ve Regina'ya gülümsedi. "Ama siz bebeklerden herhangi biriyle ya da hepinizle poz vermekten mutluluk duyarım."

Gib bir kara kalem kaptı ve öfkeyle çizmeye başladı. Sam izlemek için yanına geldi. "Ne kadar tutkulu," diye yorum yaptı.

Nate şöyle bir baktı ve gülmek için kendini zor tuttu. Archie'nin seyrelen saçları birkaç tele düşmüştü, kulaklarındaki ve gözlerindeki saçlar ise

burun delikleri gelişiyordu.

* * *

Mac, Sardalya Adam'ın kokusunu takip etti. Adı Gib'di. Nate de Mac'in gözünün üzerinde olduğu diğerk kişiydi. Bunu aralarındaki konuşmalardan öğrenmişti. Gib evde değildi ama onu takip etmek kolaydı. Yakınlardaydı. Mac onu Nate'in de aralarında bulunduğu bir grup insanla birlikte bir odada buldu.

Mac çöp saklanmış olan şeyi keşfettiğinde Gib de Jamie gibi kokuyordu. Mac, Gib'in dün gece uyurken onun için bıraktığı hediyeı bulup bulmadığını merak etti. Hiç de eğleniyormuş gibi kokmuyordu. Nate de öyle. İkisinin de daha fazla çalışmaya ihtiyacı olacaktı. Mac yanağını önce Nate'in, sonra da Gib'in pantolonunun paçasına sürterek herkesin onun koruması altında olduklarını bilmesini sağladı.

"Ne muhteşem bir kedicik!" diye haykırdı bir dişi. Aceleyle yaklaştı ve Mac'in önünde diz çöktü. Gib'in kokusu hemen değışti. Artık David eve geldiğinde Jamie'nin koktuğu gibi kokuyordu. Kadın Mac'in başını nazikçe okşadı. Ama aynı zamanda, Gib'in her zaman sahip olduğu yalnızlık duygusu daha da güçlendi.

Gib, "O benim bir arkadaşım," diye geveledi. "Adı MacGyver."

"Bakıcısını arasam iyi olacak," dedi Nate. "Belki de Archie'yle poz vermesi gereken kişi MacGyver'dır," diye ekledi, bayanlar arasında oluşmaya başlayan gerginliği nötrale etmek için.

"Mükemmel bir fikir!" Sam de aynı fikirdeydi. "Daha önce hiç canlı çizim konusu olarak bir hayvanımız olmamıştı."

Kadın Mac'i kucağına aldı ve odanın ön tarafında oturan bir adamın kucağına bıraktı. Mac nefes alıp değeriendirdi. Adam yeterince mutlu kokuyordu ama Mac adamın kendisinden hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Ve bu çok yanıştı.

Oyun başladı. Mac adamın kucağına kıvrıldı ve pençelerini adamın ince pantolonunun içine sokup çıkarmaya başladı.

"Bundan emin değiliim," dedi Archie. Mac'in yeleğinden bir parça kürk kopardı ve yere düşürdü.

"Sevimli bir kedi ve sevimli bir adam. Daha iyi ne olabilir ki?" dedi dişi.

"Ben asla bir wurp değiliim. İstersen alırsın," diye cevap verdi Archie

Adamın bacakları Mac'in karnının altında sertleşmişti. Pençelerinin biraz daha derine inmesine izin verdi, deride ince çizikler bırakacak kadar. Adam küçük bir hırıltı çıkardı. MacGyver mırıldanmaya başladı.

BÖLÜM 6

Briony, The Gardens'ın toplum merkezini bulduğunda kendine *sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı ol*, dedi. *Sakin, soğukkanlı ve olacağım. Sonra MacGyver'ı kedi taşıyıcısına koyacağım ve sakın, soğukkanlı ve düzenli bir şekilde oradan ayrılacağım.* Nate üzerinde iyi bir izlenim bırakma konusunda neden bu kadar endişelendiğini bilmiyordu. Sadece birkaç hafta daha buralarda olacaktı ve muhtemelen onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Tabii Mac bir yolunu bulup

Burada.

Briony, Ruby'nin ona MacGyver'ın çöpçatanlık yaptığına dair söylediklerini hatırladı. Eğer peşinde şey buysa -ki olamazdı, çünkü o bir kedi- planlarını çoktan mahvetmişti. Bugün ne kadar mükemmel giyinirse giyinsin ya da ne kadar mükemmel davranırsa davranırsın, Nate'in onu her gördüğünde deli yüzlü, deli saçlı, deli bir kadın düşüneceğinden emindi. Bunun bir önemi yoktu.

Kapıyı açtığında onu narenciye ve tanımlayamadığı bir şeyin, muhtemelen bergamotun hoş kokusu karşıladı. Geniş oda, İran halıları ve rahat kanepeleriyle daha çok eski ve şık bir otelin lobisini andırıyordu. Şey, bunun bir karışımı ve bir sera. Her yerde bitkiler vardı. Nate'in -ve MacGyver'ın- olacağını söylediği Manzanita Odası'na giderken spiral şeklinde kesilmiş bir şimşir ağacı olduğunu düşündüğü şeye hayranlıkla bakmak için durakladı.

İçeri adımını atar atmaz Nate'i fark etti. Gözleri ona doğru kaydı. Feromonlar çoktan içine işlemeye başlamıştı. Denemeden bile bu kadar çekici olması çok yanıltıcı. Ve bir saniye sonra, daha birkaç gün önce evlenmek üzereyken bir adamın ne kadar çekici olduğunu düşünmesinin ne kadar yanıltıcı olduğunu düşünerek suçluluk kapıldı.

Nate, geçen gece bungalovuna girdiği yaşlı adamın çalıştığı şövalenin yanında duruyordu. İyi oldu. Ona da sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı halini gösterebilirdi. Onun fikri de Nate'inki kadar önemliydi. Nate'inkinin pek de önemli olmadığını kendine hatırlattı.

Odaya göz gezdirdi ve hemen Mac'i buldu. Yaramaz şeye gülümsemekten kendini alamadı. İlgi odağı oydu,

papyon takmış şık bir beyefendinin kucağında otururken çiziliyor.

Bay MacGyver bu sefer ondan kaçamayacaktı. Jamie'nin dolabında bulduğu kedi taşıyıcısını sıkıca kavrayarak odanın içinde ilerlemeye başladı. Nate'in yanında durakladı. "Beni tekrar aradığınız için teşekkür ederim," dedi sakın, soğukkanlı ve toparlanmış bir şekilde.

"MacGyver'in yarım saat daha takılmasına izin verme şansınız var mı? Onun modellerden biri olacağını bilmiyordum," dedi Nate.

"Bu iyi olur," diye cevap verdi, çünkü sakın, soğukkanlı, toparlanmış yanıt buydu.

"Harika. Gidip mutfakta kahve içebiliriz." Nate şövalenin başındaki yaşlı adama döndü. "Gib, arkadaşımızın odadan çıkmamasını sağlayabilir misin?"

Gib gözlerini çiziminden ayırdı. Mac'i mükemmel bir şekilde çizmişti. Kabarık kürkünün çizgileri, alındaki *M* işareti, altın rengi gözlerindeki zekâ. Bu şık beyefendi daha çok papyon takmış bir trol gibi görünüyordu. Briony'ye, "Çok güzel temizlik yapıyorsun," dedi. "Burada baca olmadığına göre, sanırım kendini hapsedebilirim."

"Bunu takdir ediyorum." İşte. Sadece Nate'in önünde değil, deliliğinin *iki* tanığının önünde de sakinleşmiş, yatışmış ve toparlanmıştı. Nate ona mutfağa kadar eşlik ederken, "Gördüklerime bayıldım," diye yorum yaptı. "Harika bir hissi var. Müdür sizsiniz, değil mi?"

"Buranın sahibi o," diye cevap verdi mor ombre saçlı bir kadın. O ve muhtemelen yirmili yaşlarının başında olan daha genç bir kadın, önlerinde bir dizi sebze bulunan mutfak adasında duruyordu.

Nate elini uzun koyu kahverengi saçlarında gezdirerek, "Ailem biliyor," dedi. "Annem, kız kardeşim ve ben."

Ombre Briony'ye, "Ama onların bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi. "Her şeyi Nate yönetiyor. Yani her şeyi."

"Her şey," diye onayladı genç kadın.

"Size tezahürat bölümümü tanıtayım," dedi Nate. "Bu LeeAnne." Ombre'ye doğru işaret etti. "Kendisi şefimiz. Ve bu da" - genç kadına başıyla işaret etti - "Hope. O-"

LeeAnne o sözünü bitirmeden araya girdi. "Şu anda beni kiler envanterinin korkunç görevinden kurtaracak olan kişi."

"Bunu diğesinde de yapmadın mı-" Nate başladı.

LeeAnne onu işaret etti. "Beni işe alırken mikro yönetim yapmayacağınıza söz vermişsiniz. Şimdi envanter zamanı diyorum, öyleyse envanter zamanı." Hope'u odadan dışarı çıkardı.

"Oturun." Nate yuvarlak bir masaya doğru el salladı.

"Büyük," diye yorumladı Briony. Masa muhtemelen on beş kişilikti.

Nate, "Personel her türlü yemek için gelebilir," diye açıkladı. Tezgâhın üzerindeki büyük kaptan iki fincan doldurdu. "Nasıl buldunuz?"

"Sadece süt." Tabağına bir kaşık ekledi, fincanı ve küçük gümüş sürahiyi önüne koydu ve kendisi de oturdu. Briony kaşığı parmaklarının arasında evirip çevirirken birden ne diyeceğini şaşırdı. Geçen geceki davranışı için tekrar özür dilemeli miydi? Yoksa bunu ona hatırlatmamak daha mı iyiydi? Bahçeler hakkında konuşmaya devam etmeli miydi? Neden ailede buranın işletilmesiyle doğrudan ilgilenen tek kişinin kendisi olduğunu sormak rahatsız edici olur muydu?

Onun nesi vardı? Hep böyle bocalar mıydı? Vi gerçekten haklı olabilirdi. Belki de Briony gerçekten yardım almadan basit bir karar bile veremiyordu. Bu özelliğini nasıl olup da hiç fark etmemişti?

"Geçen gün *saçmaladığım* için özür dilerim." Ellerini çılgınca havada salladı. Oh, güzel. Çok sakın, soğukkanlı ve derli toplu. Ve çok iyi gidiyordu. "Kuzenim için evcil hayvan bakıcılığı yapıyorum. MacGyver'a bir şey olmasına izin verseydim kendimi çok kötü hissederdim."

"MacGyver," diye tekrarladı Nate. "Ona yaklaşıyor."

Briony, "Aslında o diziyi hiç izlemedim," dedi. İşte. Sesi sakın, soğukkanlı ve akli başında değilse bile en azından mantıklı geliyordu.

Nate, "Büyükbabam ve ben bazı sakınlarla birlikte tekrar bölümlerini izlerdik," dedi. "Burayı kuran onun babasıydı. Mülkü satın aldı ve bir emekliler topluluğuna dönüştürdü." Masanın ortasındaki saksı bitkisini önüne çekti ve parmakları emin ve çevik bir şekilde yaprakların alt kontrol etmeye başladı.

"Bugün gördüğüm insanlar bağımsız olabilecek gibi görünüyordu." Briony kahvesinden bir yudum aldı ve onun bitkiyle ilgilenmesini izledi. Şok olmuş bir şekilde, zihni kısa bir süreliğine o parmakların üzerinde gezindiği bir görüntüye gitti. Bu düşünceyi bir kenara itti.

"Öyle. Daha fazla yardıma ihtiyacı olan başka sakınlerimiz de var. Bungalovlarda yaşamak yerine, yirmi dört saat bakım hizmeti verilen üç büyük evden birinde kalıyorlar," diye açıkladı tesisi incelemeye devam ederken. "Eğer

Mmkn olduğunda yemek ve etkinlikler için buraya, toplum merkezine de geliyorlar."

"Bir aile Őirketinin parçası olmak nasıl bir duygu? Bir noktada işin başına geeceğinizi varsayarak mı bydnz?"

Tereddüt etti. Hassas bir Şeye dokunmuŐ gibi görünüyordu. Briony sessizliği doldurmaya karar verdi. "Benim ailemde sizin eviniz gibi bir yer yok ama babam muhasebeci ve küçüklüğümden beri ailem bana tabii ki ben de muhasebeci olacağım gibi davranırdı. Ne olursa olsun, insanların her zaman muhasebecilere ihtiyaı olacağını söylediler. Aslında yedinci yaş günümde bir finansal hesap makinesi almıŐtım."

"Ciddi misin?" Nate abartılı bir hayretle gözlerini büyüttü, sonra bitkiyi tekrar yerine koydu. "Yedi yaşındayken ben de bunu istemiŐtim. Ama onun yerine bir Talkboy aldım, tıpkı *Evde Tek Başına* filmindeki gibi." Sesini kalınlaŐtırdı ve "Bu baba. Şu anahtarla açılan küçük buzdolaplarından istiyorum." Briony güldü. "Gerçekten muhasebeci mi oldun?" diye sordu.

"Ben yaptım. I-" Her zaman verili olarak kabul ettiği bir Şey hakkında aniden emin olamadığını hissetti. "Yapmak için bu kadar büyük bir istek duyduğum başka bir Şey yoktu. Ve ben, hmmm, bunun düzgünlüğünü seviyorum. Her Şey birbirini tamamlıyor." Bu doğruydı. Yaptığı işte iyi olduğunu biliyordu ve her gün işe gitmeyi seviyordu, bu herkes için geçerli değildi.

Aniden, *bam!* Artık bir işi olmadığını fark etti. Caleb Portland'da bir hukuk firmasından harika bir iş teklifi almıştı. Kabul etmesine karar vermişlerdi. Balayından sonra taŐınacaklardı. Caleb çoktan bir yer bulmuştu. Firma tüm taŐınma masraflarını karŐılıyordu. YerleŐtiklerinde Briony başka bir muhasebe işi aramayı planlıyordu. Ailesinin dediği gibi, insanların her zaman muhasebecilere ihtiyaı vardı.

Ama artık Portland'a taŐınmayacaktı. Eski işini geri alabilir miydi?

"İyi misin?" Nate sordu.

Briony başını salladı. "Tatilden döndüğümde yapmam gereken bir Şeyi hatırladım." Yepyeni bir hayat kurmak gibi bir Şey.

"Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık  buçuk hafta daha. Kuzenim Fas'ta balayında."

"Fas. Vay canına." Nate alçak sesle ıŐlık çaldı.

"Biliyorum. Bu kadar egzotik bir yere gitmeyi hiç düşünmemiştim. Anlaşılması ve yolunun bulunması gereken çok şey var."

"Gözümü kırpmadan giderdim. İlkbaharda bir gül festivali düzenliyorlar. M'Goun güllerini doğada görmek harika olurdu. Ve onları koklamak." Nate'in sesi heyecanlı küçük bir çocuk gibiydi.

"Lobideki ormandan siz mi sorumlusunuz?"

Gülümsedi ve bir feromon bombası daha patladı. Bu Briony'nin jöleye dönmesine neden oldu, hem de öyle koridorda yürürken Caleb'e bakar gibi değil. Adam ciddi tehlikeliydi. Onun nesi vardı ki? Vücudunun Nate'e verdiği tepkiyi görmezden geldi ve onun sözlerine odaklandı. "Ben kurdum. Zemin ekibi devam ettiriyor. Keşke yapabilsem ama yapacak çok şey var. Her zaman bir şeyler oluyor." Adamın kaşları çatıldı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Öyle mi?" Tek kara kaşını kaldırdı. "Muhtemelen toplam yirmi dakikadır buradasın, çoğu da mutfakta geçti."

"Gerçekten bilmediğimi biliyorum. Ama iki çalışanınızla tanıştım ve size bayılıyorlar. Ve geçen gece Gib'i ziyaret ettiniz. Bahse girerim tüm yöneticiler sahipler- bunu yapmaz. İkisi de bana çok şey anlatıyor. Söylediklerimin . Harika bir iş yapıyorsunuz."

"Şimdi, belki. Ama ben başladığımda? Sadece on dokuz yaşındaydım." "Yok artık."

"Babam büyükbabamdan devralmıştı. Burayı sadece dört yıldır tek başına işletiyordu; sonra ellinci yaşına bastı ve kendine açık bir Mustang aldı. Kırmızı. Yanında da deri bir bomber ceket. Klasik orta yaş krizi klişesi. Birkaç ay sonra gitmişti. Öylece gitti. Benim öne çıkmam gerekti. Annem işe yaramazdı." Yüzünü buruşturdu. "Bu adil değil. Annemin kalbi kırılmıştı. Bütün bu zamanı burada büyükbabamla ve daha sonra babamla geçirdim. Çok şey öğrenmişim, ben de devreye girdim. Bunun kalıcı olacağını düşünmemiştim. Ama neredeyse on yıl sonra buradayım."

"LeeAnne bir kız kardeşin olduğunu söyledi."

"Bir ikiz. Nathalie," dedi Nate. "Ama buraya karşı hiç ilgisi yoktu. Gençken yaşlı insanların etrafında olmak istemediği bir şeyi vardı. Sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi. Küçükken buraya gelirdi - aile evimiz arazinin kenarındaydı - ama daha sonra, asla."

"Nate ve Nathalie. Şirin, şirin."

"Daha da kötüsü var. Nathaniel ve Nathalie."

Briony şakacı bir şekilde gözlerini kıstı. "Aynı şekilde mi giyindiniz?"

Nate güldü, niyeti de buydu zaten. "Üç yaşındayken çekilmiş bir var, ben küçük bir denizci kıyafeti giymişim, o da denizci elbisesi giymiş. En son o zaman ikiz giyinmiştik. Diğer eşleşen kıyafetlerimin yarısını bir şekilde yırtmayı ya da başka bir şekilde yok etmeyi başardım."

"Ve sen 'Nate' diye hitap ediyorsun, 'Nathaniel' değil. "

"Çocukken insanların bana Parka demesini sağlamaya çalıştım ama hiç tutmadı." "Parka mı? Palto gibi mi?" Briony kendini saçının bir kıvrımını döndürürken buldu.

bir parmağına dolandı. Elini aşağı doğru salladı. Saç çevirmek klasik bir flört hareketiydi. Ve o flört etmeye çalışmıyordu.

"Palto gibi mi? Hayır. *Parka*. La Parka gibi. Güreşçi. İskelet gibi giyinmiş."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sadece konuştuğunu fark etti. Vi ya da Ruby ile yaptığı gibi. Caleb'leyken daha dikkatliydi. O çok mükemmeldi, o da mükemmel olmak istiyordu. Ve ailesine karşı, onları endişelendirecek bir şey söylemekten hoşlanmıyordu, yani herhangi bir şekilde mutsuz olduğunu düşünmelerine neden olacak hiçbir şey.

"Okuldayken güreşir miydin?" Briony onu şu üniformalı şeylerden birinin içinde hayal etmemeye çalıştı.

"Evet demek istiyorum. Ama sana yalan söylemek istemiyorum. Ben-"

Nate'in konuşması Gib'in kapıyı iterek mutfığa girmesiyle kesildi. "Gitmiş. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Kapı kapalıydı. Pencere kapalıydı. Baca yok. Bu kedinin göbek adı Houdini mi?"

* * *

Nate, Iris'le görüşmesini bitirdiğinde hava kararmıştı. Birkaç gün önce kalça protezi ameliyatı geçirmişti ve fizyoterapistiyle çalışmaya direnç gösterdiği haberini almıştı. Ona çiçek vermek ve moral konuşması yapmak için uğramıştı.

Ofisine doğru yürürken Janet'a ertesi gün uğrayıp kendisini görmesini istemeye karar verdi. Janet yaklaşık dört yıl önce kalça protezi geçirmişti ve gayet iyiydi. Spor salonunun müdavimlerinden biriydi.

Ofisi görüldüğünde tereddüt etti. Güvenliğin annesinin evini yakından izleyeceğini bilse de, tek başına giderse kendini daha iyi hissedecekti.

Belki onunla babası hakkında bile konuşurdu. Aslında hiç konuşmamıştı. Sanki o hiç var olmamış gibi davranmak onun için daha kolaydı ve Nate de buna uymuştu. Briony'yle konuşmak Nate'in sonunda annesiyle ve belki Nathalie'yle de gerçek bir konuşma yapma zamanının geldiğini düşünmesine neden olmuştu.

Yönünü değiştirdiği sırada LeeAnne'den bir mesaj geldi. Annesinin evine doğru giderken mesajı okudu.

Ona bir şeyler içmeyi teklif etmelisin.

Neyi?

Kimseyi tanımıyor. Neyi

tanımıyor?

Birkaç haftalığına kuzeninin evinde.

Gizlice dinliyor muydun? Boş . Belli ki . İki gün önce sayım yaptım.

Neden hala buradasın?

Hayır. Ben senin gibi işte . İşte değil.

Anneme gidiyorum.

Oooh. Heyecan

verici.

Kapa çeneni.

Ara onu. Çok tatlı

bir kız.

Kapatıyorum.

Bir mesajı kapatamazsın. Telefonu

kaldırıyorum.

Nate cep telefonunu cebine soktu. Belki de Briony'nin takılmak isteyip istemediğine *bakmalıydı*. Ona Los Angeles'ı biraz gezdirebilirdi. LeeAnne muhtemelen onun bilmediği konusunda haklıydı-

Annesinin bahçesindeki jakaranda ağacının altında gölgeler yer değiştirdi. Ama rüzgâr yoktu. Dallar hareketsizdi.

Orada biri vardı.

Nate kaçtı. Alçak duvarın üzerinden atladı - tam o sırada biri duvarın üzerinden atlayarak kaldırıma çıktı. Nate kendini geri fırlattı. Sokağın karşısındaki bungalovun yan kapısının kapandığını gördü. Koşarak arka bahçeye girdi.

"Yakala onu, Peanut!"

Çın! Metal köpek kapısı açıldı. Işık aniden avluya bakan pencereleri doldurdu. Pencerelerden biri açıldı. "Kim var orada?" Martin Ridley bağırdı.

"Bu Nate!" Carrie Ridley haykırdı.

Peanut, onların tumbul dachshund'u, yüksek sesle havladı. Köpek kapısının yarısına kadar gelebilmişti ve olduğu yerde sıkışmıştı.

"Fıstığım!" Carrie ağladı.

Martin, "Ben ikramları getireyim," diye açıkladı.

Nate bahçede etrafına bakındı. Peşinde olduğu kişi gitmişti. "İşte.

Bunlardan birini onun önünde tut." Martin pencereden dışarı eğildi.

ve bir kutu köpek ödülünü Nate'e salladı. Nate bunun sorunu daha da büyüteceğini düşündü ama itaatkâr bir şekilde yanına gidip bir bisküvi aldı ve Peanut'ın burnundan bir adım kadar uzakta tuttu. Peanut bir kıpırdandı, bir inleme daha ve işi bitti. Maması kaptı, mideye ve sonra dişlerini Nate'in ayak bileğine geçirdi.

Nate köpeği üzerinden kaldırmak için uzandı. "Hayır!" Carrie çığlık attı. "Peanut'ın dişleri kötü."

"Peanut, ikram et!" Martin kapıyı açtı ve bir bisküvi salladı.

Peanut hemen Nate'i bıraktı ve Martin'e doğru paytak paytak yürümeye başladı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Nate. Onları telaşlandırmayacak bir şeyler söylemeye çalıştı. "Arka kapınızın açık olduğunu gördüm ve Peanut dışarı çıkmasın diye kapıyı kilitlemek istedim. Beni duymuş olmalısınız. Kargaşaya neden olduğum için özür dilerim."

Martin, "Merak etme," diye cevap verdi.

"İkinizi yarın Wii bowlingde göreceğim miyim?" Nate sordu.

"Bunu kaçırmayız."

Carrie açık pencerenin arkasından, "Korkmuş Bölünmez ekibine haddini bildirmeliyiz," diye ekledi.

Nate onlara veda ettikten sonra annesinin evine doğru yürüdü ve olanları bildirmek için güvenlik şefine mesaj attı. Kapıyı denedi. Kilitliydi. Bu da bir şeydi. Kapıyı çaldı ve annesi açtığı anda yüzü gülüyordu.

"Benimle çok gurur duyacaksın," diye açıkladı. "Bilgisayarım kilitlendi ama numarayı aradım ve bir teknisyenle konuştum. Bulunduğu yerden bilgisayarın kontrolünü uzaktan ele geçirdi. Bunu yapabildiklerini bile bilmiyordum. Sonra o-"

"Anne," diye araya girdi Nate. "Bu bir aldatmacaydı." Öfkesini sesinden uzak tutmayı başarmıştı. Onunla bilgisayar güvenliği hakkında konuşmuştu.

"Hiç para istemedi. Microsoft'tan geliyordu," diye açıkladı annesi.

"Mesele şu. Birisi bilgisayarınıza girdiğinde, ki olan buydu, kredi kartı numaralarınızı alabilir ve-"

"Olamaz!" diye bağırdı annesi. "Ne yapacağım ben? Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Her şey yoluna girecek," dedi Nate. Kolunu onun omuzlarına doladı. "Bilgisayarınıza bir şey yüklenip yüklenmediğini kontrol edeceğim ve bankanızı arayıp neler olduğunu bildireceğiz. Ev sahibinin sigortası kimlik hırsızlığını da kapsıyor, her ihtimale karşı, ki buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

O gece babasıyla ilgili bir konuşma başlatma fikrinden vazgeçti. Zaten çok üzgündü.

Annesi ona doğru eğildi. "Bana ve Nathalie'ye çok iyi bakıyorsun. Sen olmasan biz ne yapardık?"

"zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi Nate.

* * *

Mac, yerde yavaşça kıpırdanan tehlikeli kabarık şeye baktı. Dengesini sağladığından emin olmak için kalçalarını ileri geri salladı ve sonra-pounce!

Pofuduk yere düşmeden hemen önce sarsılarak yoldan çekildi. Düşmanı etrafında daireler çizmeye başladığında Mac küçük bir hırıltı çıkardı. Onunla alay ediyordu.

Mac yine kalça sallama hareketini yaptı. Bu kez saldırısı tam hedefe yönelikti. Kabarık tüyü vücuduyla yere sabitledi, sonra dişlerini geçirdi ve burnunu gıcıklayıp arka arkaya üç kez hapsırmasına neden olsa bile bırakmayı reddetti.

Peggy -diğer insanların onun adını sayıkladığını duymuştu- güldü. "Sen kazandın, sen kazandın!" Nefes nefese bir koltuğa çöktü. "Boa'm asla eskisi gibi olmayacak. Ama buna değdi. Zaten bu yılki yetenek yarışması için yeni bir şey alacaktım. Geçen yıl beni boynumda boa ile görmeliydiniz. 'These Boots Were Made for Walking' şarkısını söyledim ve ayakta alkışlandım."

Bir tür mırıldanma sesi çıkarmaya başladı. Sesi tam olarak doğru değildi, tonu çok fazla inip çıkıyordu. Bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa o bir kedi değildi. Ama Mac bu çabayı takdir etti. Ölü pofuduktan vazgeçti. Bu doğru. Onu öldürdü. Hükmetti. Peggy'nin kucağına atladı ve dinlenmek için yerleşti.

Peggy Mac'in yüzünün yan tarafını okşadı ve Mac mırlamaya başladı. Nasıl yapıldığını görmesine izin verdi. Orada rahatlıkla saatlerce kalabilirdi ama geç oluyordu. Her daha uzun süredir evden uzaktı. O mankafanın Mac'in bahçesinin her yerine işediğinden emindi. Mac bununla uğraşmak zorunda kalacaktı. Briony'yi de kontrol etmesi gerekiyordu. O öğleden sonra daha iyi kokmuştu ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki? İnsanların sağı solu belli olmazdı.

Mac birkaç kez daha kaşındıktan sonra ayağa kalktı ve gerindi. Aşağı atladı, tırısla Peggy'nin kapısına gitti ve tek bir miyavlama sesi çıkardı. Peggy yanına geldi ve hemen kapıyı açtı.

"Ziyaretiniz için teşekkürler!" diye seslendi adam dışarı çıkarken.

Mac, Gib'in onun kokusunu neden sevdiğini anlayabiliyordu. Mac de seviyordu. Ama Peggy Gib'in kokusunu fark etmemiş gibiydi. Oh, pekala. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulabilirdi.

BÖLÜM 7

Ertesi sabah Briony kapıyı açtığında Ruby, "**Canım** tavuk ve waffle çekiyor," diye açıkladı. "Herhangi bir tavuk ve waffle değil. Roscoe's. Kasabada yeni olduğun ve Roscoe's'u hiç deneyimlemediğin için seni almaya geldim. Yemek yedin mi?"

Briony etrafta Mac'i aradı. Kahvaltı için gelmişti, yani hâlâ evde olduğundan emindi ve ona kaçma fırsatı vermek istemiyordu. "Biraz tost yedim."

"Tost. Pfft. Ee, geliyor musun? Ben ısmarlıyorum." Ruby sırtıttı. "Eğer can sıkıcı oluyorsam, kibarca bir bahane uydur ve beni yolla."

"Kulağa harika geliyor. Ben varım," dedi Briony ona. Mac'i bir kez daha kontrol etti, çantasını almak için sehpaye doğru koştu ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

"Kedi bakıcılığı Mac için eğlenceli değil mi?" Ruby alay etti.

"Yine kaçtı!" Briony haykırdı. "Tekrar geri geldi ama yine de."

"Roscoe'nun yeri sadece birkaç blok . Yürüyebiliriz," dedi Ruby.

"Bu sefer nereye gitti, biliyor musun?"

"The Gardens'a geri döndüm. Bir kedi taşıyıcısıyla peşinden gittim ve onu bazı sanat öğrencilerine poz verirken buldum." Ruby o kadar güldü ki burnundan soludu. "Evet, bunun komik olduğunu düşünebilirsin. Ondan sen sorumlu değilsin," dedi Briony. "Ders sonuna kadar kalması için izin verdim ama ders bittiğinde ortadan kayboldu."

"Güzel. Sıra çok uzun değil." Ruby, yatay ahşap kaplamalı ve dar dikdörtgen pencereleri içeriye göremeyecek kadar yüksek olan uzun bir binanın önündeki bankta oturan birkaç kişiye başıyla işaret etti.

Briony, "FedEx'e giderken buradan geçtim ve fark etmedim bile," dedi. "Tabii ki aklımda başka şeyler vardı. Terk ettiğim nişanlının evlilik yüzüğünü geri vermek gibi." Nefesi biraz hızlı gelmeye başladı.

Ruby, muhtemelen Briony'nin tamamen hiperventilasyona başlamasını önlemek için, terk edilmiş nişanlı yorumunun geçmesine izin verdi. Sıraya girdiklerinde, "Ambiyansı düşük ama yemekleri çılgınca," dedi.

"Hiç tanımadığınız birine karşı karşı konulmaz bir çekim hissettiniz mi?" Briony sordu. "Gerçekten bunaltıcı, sadece bir, oh, o

iyi görünümlü bir şey."

"Kutsal sırasızlık, Batman." Ruby ona baktı. "Ya da belki de değil. Bence burada bir mantık olabilir. Bahçeler hakkında konuşuyordunuz. Ve bu da sana sahibini düşündürdü. Sevimli sahibini. Bu da senin soruna yol açtı. Haksız mıyım?"

Briony inledi. "Beni şimdiden bu kadar iyi tanımamalısın. Ben de senin yanında kendimi bu kadar rahat hissetmemeliyim. Gerçekten bunu söylemeyi planlamıyordum. Birden patladım." Caleb'la ilgisi olmayan bir söylemek istemişti ve ağzından bu çıkmıştı.

"Yani, ben haklıyım."

"Evet, dün sahibi Nate'i gördüğüm için sordum. Ve *blam*. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Böyle bir şey değil. Biri hoşsa ya da her neyse fark ederim ama bu-" Briony başını salladı. "Yine de tuttum. Eminim bilmiyordu. Amacım ona her zaman histerik bir insan olmadığımı göstermekti. Onu ilk gördüğümde nasıl bir ucube olduğumu söylediğimi bile sanmıyorum. Seninle ilk tanıştığımda ucube olmakla çok meşguldüm."

Ruby onun kolunu okşadı. "Ucube gibi davranmıyordun. Panik atak geçiriyordun ve yaşadıklarından sonra bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu."

"Nate'i ilk gördüğümde panik atak geçirmiyordum, tam olarak değil, ama Mac'in benim gözetimimde dışarı çıkmış olmasından dehşete düşmüştüm. Aradığında nasıl göründüğümü bile düşünmeden koşarak The Gardens'a gittim. Eve döndüğümde maskaramın yüzümün yarısına kadar bulaştığını fark ettim ve lütfen saçlarımdan ya da elbisemdeki kalçama kadar uzanan sokak kadını yırtığından bahsetmeyelim bile. Ayrıca bir ayakkabımı da kaybetmişim."

"Cinderella gibi."

"Ah, doğru ya. Sindirella'nın baloya nasıl gittiğini ve kedisinin kaçmasına izin verdiği için prenze nasıl bağırıldığını unutmuşum," diye cevap verdi Briony. "Cidden Ruby, tam bir manyaktım. Ama dün kendime gelmişim. Kısa bir süre İngiliz aksanıyla konuşmuş olabilirim ama bunun dışında sakın, soğukkanlı ve toparlayıcıydım. Aslında sonunda güzel bir sohbet yaptık."

"Güzel bir sohbet mi?" Ruby tekrarladı. En azından aksanını sormamıştı, Briony'nin bunu nasıl açıklayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet, babasının orta yaş bunalımına girip üstü açık kırmızı bir araba aldıktan sonra bir daha görülmemek üzere arabayla uzaklaşmasının ardından The Gardens'ın işletmesini nasıl devraldığına dair hoş bir sohbet."

"Bu bir sohbetten çok kalp kalbe konuşmaya benziyor." Önlerindeki grup restorana girdi ve Briony ile Ruby yukarı doğru ilerledi.

Briony, "Sanırım ilk konuşmamız için biraz kişiseldi," diye itiraf etti.

"Peki ya sen? Sen de içini döktün mü?" Ruby sordu.

"Bağırsaklarım ait oldukları yerde kaldı. Ona babam gibi bir muhasebeci olduğumu söyledim. En fazla bu kadar kişisel olabilirdi." Aklında başka bir soru belirdi. Sormaması gereken bir soru daha. Aklına bile getirmemesi gereken bir soru. "Mac gerçekten kuzenimle David'i bir şekilde bir araya getirdi mi?"

"Evet. Mac, David'den bir şeyler çalıp duruyordu. Değerli şeyler değil. Çorap gibi küçük şeyler. Sonra da onları Jamie'nin kapısının önüne bırakıyordu. Sitedeki diğer erkeklerin eşyalarını da ona getirirdi ama David açıkça onun en iyi seçimi idi. Herkesten çok David'in eşyalarını getiriyordu," diye açıkladı Ruby. "Ve birlikte olduğu tek çift onlar değildi. İki çift daha vardı. Ayrıca yıllardır kan davalı olan ikiz kız kardeşleri de yeniden bir araya getirdi."

"Nate'in bir ikizi var, Bahçeler'le ilgilenmeyen bir kız kardeşi. Nedenini öğrenemedim," diye gönüllü oldu Briony. Sanki aşık olduğu kız hakkında konuşmak için her bahaneyi kullanan bir ergen gibiydi. *Sen feromonların kurbanısın*, diye hatırlattı kendine. *İçine biraz da dengesizlik karışmış. Adamı gerçekten tanı mıyorsun.*

"Sıra bizde." Ruby loş ışıklı, duvarları daha çok ahşaptan, zemini ahşap kalaslardan oluşan restoranın içine doğru ilerledi. Hostes onlara kıvrımlı ahşap bir yarım duvarın yanındaki küçük bir masayı gösterdi. Hostes yanlarından ayrıldıktan sonra Ruby, Briony'ye yumuşak bir sesle, "Düşük ambiyans, çılgın yemekler," diye hatırlattı.

Briony, "Kokular şimdiden ağzımı sulandırmaya başladı," diye cevap verdi.

Onlar sohbetlerine devam edemedi, güler yüzlü ve yüzü dövme garsonları yanlarına geldi, kendini tanıttı ve içki siparişlerini sordu. Ruby, "Ben her zaman Sunset alırım," dedi.

Briony garsona, "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ben de bir tane alacağım," dedi ve garson gitti.

"Meyveli punç ve limonata. Meyveli punç üstte yüzüyor. Biraz da bu yüzden sipariş ediyorum. Çok güzel, sarı ve pembe," dedi Ruby ona.

"Mac'e geri dönebilir miyiz?" Briony sordu. "Bütün bu çöpçatanlık işlerini nasıl yaptığını aklım almıyor. Ve kız kardeşlerle çit onarması."

"Hiçbirimiz onun bunu nasıl yaptığını anlamıyoruz. Sadece yaptığını biliyoruz. Bunu benim için bile yaptı." Ruby perçemini alnına doğru fırçaladı. "Çöpçatanlık değil

Tam olarak değil ama . Çocuğum yok ama hep olsun istedim."

"Tamam." Briony'nin bu işin nereye varacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Mac, Ruby'nin kapısının önüne bir bebek bırakmış olamazdı. En azından öyle olmadığını umuyordu.

"Storybook Court'ta yaşayan bekar bir anne var. İki kızı var, biri ergenlik çağında, Addison, diğeri de küçük bir kız, Riley. Addison, annelerinin çalışma programı nedeniyle Riley'ye çok bakmak zorunda kalıyordu ve ergenlik çağında olduğu için bu durumdan her zaman pek memnun değildi," diye başladı Ruby. "Mac'in bunları nereden bildiğini bilmiyorum ama Riley'nin en sevdiği oyuncağını, yani onsuz yaşayamadığı oyuncağını aldı ve benim verandama bıraktı. Uzun lafın kısası, artık Riley'nin fahri teyzesiyim ve neredeyse tüm ailenin bir parçasıyım."

Briony, Ruby'nin gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını fark etti. "Sanki o kedi kalbimde bir boşluk olduğunu biliyordu ve onu doldurmak için ne gerektiğini biliyordu." Bir kahkaha attı. "Bir Hallmark filmi gibi konuştuğuma inanamıyorum. Ama ben böyle hissediyorum."

Briony bütün bu olanlara inanmakta zorlanıyordu. Herkesin inanmaya karar verdiği bir tür şehir efsanesi gibiydi. "MacGyver olmasaydı bunun gerçekleşmeyeceğini mi düşünüyorsun? Riley ve ailesiyle başka bir şekilde yakınlaşmayacağını mı düşünüyorsun? Yakınlarda yaşadıklarını söylemiştin."

Ruby omuz silkti. "Olabilir. Ama Riley doğmadan önce yakınlarda yaşıyorlardı ve Mac o midilliyi çalıp bana bırakana kadar böyle bir şey olmadı."

"Tamam, Mac'in büyüüne inandığımı söylemiyorum, ama eğer gerçekse, belki de Mac beni Nate'e başka bir nedenle götürdü. Ya da belki beni götürdüğü kişi Nate değildi! Belki Gib'dir. Sakinlerden biri. Mac ilk gün onun evindeydi, ikinci gün de sanat sınıfındaydı. Belki de Gib'le aramızda bir bağ olması gerekiyordu." Briony, *deli gibi konuşuyorum*, diye düşündü. *Bütün bunlar çok saçma.*

"Belki. Gib'e karşı hissetmediğini varsaydığım yoğun çekim kısmı hariç," diye cevap verdi Ruby. "Ve geyik muhabbetinin çok ötesine geçen konuşma."

Garson içkilerini getirdi. "Çok güzel." Briony bir yudum aldı. "Ve nefis. Önerdiğin için teşekkürler. Şimdi bana hangi yemeği sipariş etmem gerektiğini söyle."

"Obama'nın en sevdiği sipariş menüde. Üç tavuk kanadı ve bir waffle," diye gönüllü oldu garson.

"Her zaman bir tavuk göğsü ve bir waffle yaparım. Yanında da peynirli makarna," dedi Ruby. "Bugün de öyle alacağım." Garson defterine bir not yazdı ve Briony'ye baktı.

"İki olsun. Kendimi onun ellerine bırakıyorum," dedi Briony ona. Siparişi vermek için mutfağa doğru ilerlerken ne yaptığını fark etti. Ruby'nin onun yerine karar vermesine izin vermişti. Vi'nin dediği gibiydi. Briony'nin bir şemsiyeye ihtiyacı olup olmadığına bile karar verememesi gibi.

"Ne?" Ruby sordu. "Solgunlaştın ve zaten solgun olan taraftasın."

"Bu . . . Geçen gün baş nedimem olan en iyi arkadaşım ile konuşuyordum ve bekarlığa veda partimde herkese evlenip evlenmemem gerektiğini sorduğumu söylüyordu. Sanırım çok sarhoştum. Vi'nin bana söylemediğine inanmadım ama o bunun sadece benim ben olmamdan kaynaklandığını düşündüğünü söyledi. Bir başkasının fikrini almadan asla bir şey yapmam." Briony bardağını ileri geri çevirerek pembe ve sarının birbirine karışmaya başlamasını izledi. "Bunu düşündüğümde, gerçekten düşündüğümde, bunun doğru olduğunu fark ettim. Ve tekrar yaptım. Menüye bile bakmadım. Ben de 'O ne yiyorsa ben de onu yiyeceğim.' "

"Kendine biraz fazla yükleniyorsun, sence de öyle değil mi?" Ruby elini Briony'ninkinin üzerine koyarak onun sinirli bir şekilde bardakla oynamasını engelledi. "Burası yerel bir yer. Sen buraya daha önce hiç gelmedin; ben geldim. Sence de çoğu insan Kaliforniya yerlisine neyin iyi olduğunu sormaz mı?"

"Sor, evet. O zaman istediklerinin bu olup olmadığını düşün. Düşünmedim bile!" Briony haykırdı. "Vi, Caleb'in benim için bu yüzden mükemmel olduğunu düşünüyor. Çünkü o insanlarla ilgilenmeyi seven bir adam. Bana tavsiye vermekten mutluluk duyardı. Ama asla otoriter bir şekilde değil. Çünkü o mükemmel biri."

"İşte yine mükemmele başladık."

"Size söyledim, onun mükemmel olduğunu düşünen sadece ben değilim. Herkes onun mükemmel olduğunu düşünüyor."

Ruby ona, "Biyoloji bölümü öğrencisi olmamla ilgili olan hikâye gibi, asıl meselenin ortaya çıkacağı başka bir hikâyem daha var," dedi. "Bir keresinde lisedeyken mükemmel bir elbise bulmuştum. Ona bayılmışım. Bayılmışım, bayılmışım, bayılmışım. Nasıl görüldüğünü hala hatırlıyorum. Siyah-beyaz kareli, beli kuşaklı, boğazında küçük kırmızı bir gül vardı. Çok şık. Ve ben değildim. Anneme bana alması için yalvarmış olmama rağmen bir kez bile giymedim.

Giydiğimde, mükemmel bir elbise olmasına rağmen üzerimde doğru durmadı."

"Mağazada denemedin mi?"

"Tabii ki. Ama o kadar çok sevdim ki kendimi harika göründüğüne inandırdım. Ama öyle değildi. Ve ona uygun ayakkabılarım yoktu. Ya da mücevherlerim. Ya da saçım. Ya da vücut tipim. Sadece ben değildim."

Briony, "Yani Caleb'in benim mükemmel olmayan mükemmel elbisem olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Bu bir olasılık," diye yanıtladı Ruby; sonra da haykırdı, "Olamaz! Az önce tavsiye mi verdim? Bana söylediklerinden sonra sana tavsiye vermemeliyim. Aslında şu anda söz veriyorum, hayır, bir daha sana kahvaltılıklar konusunda bile tavsiye vermeyeceğim."

"Sorun yok. I-" Briony'nin konuşması telefonunun çalmasıyla kesildi. Telefona baktı ve kalbi *küt küt* attı! "Nate arıyor." "Merhaba Nate. Mac yine orada mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yine mi kayıp?" Nate sordu.

"Emin değilim. Evde değilim. Ama bu kesinlikle mümkün," dedi Briony.

"Aslında aradım çünkü bu akşam bir şeyler içmek ve Los Angeles'ı biraz görmek ister misin diye merak ettim."

Kalbi çifte *bam* sesi çıkardı. "Bir saniye," diyebildi. "Bir şey yapmam gerekiyor." Telefonun sesini kısıtı ve Ruby'ye döndü. "Az önce bana çıkma teklif etti. Ne yapmalıyım?"

Ruby gülümsedi. "Bana sorma."

Briony dudaklarını birbirine bastırdı. Yapmalı mıydı? Daha bir hafta önce evlenmek üzere olan bir kadındı. Ama bu sadece bir içkiydi. Vücudunu zayıflatsa bile hiçbir şeye yol açmayacaktı. Yakında eve dönecekti.

Ruby, *Jeopardy!* temasını mırıldanmaya başladı.

Briony telefonun sesini açtı. "Sorduğun için teşekkürler, Nate. Çok isterim."

* * *

"Hazırlan, LeeAnne. Buna bayılacaksın," dedi Nate mutfığa uğradığında. "Briony'ye gidip onu bir şeyler içmeye götüreceğim." LeeAnne bir çığlık attı ve Hope'a beşlik çaktı. "Sence nereye gitmeliyiz? Buradaki barlar her otuz saniyede bir değişiyor gibi görünüyor."

LeeAnne homurdandı. "Oh, lütfen. Bahse girerim en az bir yıldır bardan içeri adım atmamışsındır."

Nate bunu düşündü. Kadın haklıydı. En son buçuk yıl kadar önce, Nathalie onu Echo Park'ta erkek arkadaşlarından birinin arka odada stand-up yaptığı bir yere sürüklemişti. Acınacak haldeydi. Ama The Gardens, annesi ve kız kardeşi varken, onu bulmak neredeyse imkansızdı. Evet, acınacak haldeydi. "Peki sence neresi iyi olur?"

"Ziyarete geldi. Gerçekten LA bir şeyler isteyecektir. Ama hangi LA?" LeeAnne, sanki yukarıda bir bar listesi varmış gibi tavana bakarak mırıldandı. "Buldum. Mama Shelter. Çatı katı, restoran değil."

"Oraya hiç gitmedim," diye itiraf etti Nate.

"Gerçekten mi? Sen mi?" LeeAnne alaycı bir şaşkınlıkla sordu. "Rahat bir ortam, muhteşem manzaralar, harika kokteyller." Destek almak için Hope'a baktı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hayatım ders çalışmak, çalışmak, çalışmak, uyumak, tekrarlamaktan ibaret," diye hatırlattı Hope ona gülümseyerek. "Hem eminim bu iş beni aşar."

"Böyle şeyler söylemeyi keser misin! Senden bir daha böyle bir şey duymak istemiyorum." LeeAnne o kadar sert bir ton kullanmıştı ki Nate şaşırmıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Hope. "Yeni diyet kısıtlamaları var mı diye bakmaya gidiyorum." Aceleyle mutfaktan çıktı.

LeeAnne iç çekti. "Bunu çok güzel hallettim. Kendisinin başkaları kadar iyi olduğunu düşünmemesinden nefret ediyorum. Sanki okula 'Ailemle Birlikte Toplu Konutlarda Yaşıyorum' yazılı bir sandviç tabelasıyla gidiyormuş gibi davranıyor. Ve bunun onu herkesin liginin dışında yaptığına gerçekten inanıyor. O kadar harika ki. Onu boğmak istiyorum."

"Bunu ona söylemek için yanında olman iyi bir şey. Ama bir dahaki sefere daha yumuşak söyle," dedi Nate. "Ve boğmaktan kaçın. The Gardens'ta işlenecek bir cinayet reytinglerimizi etkiler."

Başını iki yana salladı. "Çık git buradan. Ve gün batımına kadar kalmayı unutma, dostum. Bundan daha romantik bir şey olamaz."

"Bu romantik bir şey değil. Arkadaşça bir şey," diye itiraz etti Nate. "Kimseyi tanımıyor. Şehirde yeni. Bu yüzden onu aramam gerektiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

"Yine de gün batımına kadar kalın. Burası civardaki en iyi turistik yer." LeeAnne onu omuzlarından tutup kapıya doğru çevirdi. "Şimdi git buradan."

* * *

Nate, LeeAnne'in doğru seçimi yaptığını Briony'yle birlikte çatıdaki bara çıkar çıkmaz anlamıştı. Yavaşça arkasını döndü ve tüm manzarayı . "Muhteşem."

"Okyanusu bile görebilirsin. aşağıda." Nate işaret etti.

Briony, "Tüm bu parlak renkler ve kendimi bir plajdaymışız gibi hissediyorum," diye yorum yaptı.

"Oturalım mı yoksa dinlenelim mi?" diye sordu.

"Um." Briony küçük masalardan ekstra geniş şezlonglara baktı. Şezlongların biraz fazla samimi olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak etti. Öyle olmak zorunda değillerdi. İki kişi için bolca yer vardı. Yine de yakınlaşmak da kolay olurdu. "Sen ne-" diye başladı. Sonra başını iki yana salladı. "Salon. Kesinlikle salon."

Nate, eğer o kadar uzun süre kalacaklarsa, gün batımına bakacakları bir noktaya doğru ilerledi. Briony ayak bileklerini çaprazlayarak uzandı. "Ahhh." Telefonunun açıldığını hissettiğinde oturmaya başladı. Telefonu titreşime almıştı ama tamamen kapatmaya cesaret edememişti. Annesinin evinde biri dolaşırken ve biri -büyük olasılıkla aynı kişi- The Gardens'ı sabote ederken olmazdı.

"İçkiye ihtiyacımız var. Ben bara gideceğim." Bu da ona mesajlarını kontrol etme şansı verecekti. "Ne istersiniz?"

Bir an duraksadı, düşündü. "Kumsal gibi bir şey." "Küçük bir şemsiyeden mi bahsediyoruz?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdi ona sırtarak. İlk karşılaştıklarında tek görebildiği dağınık bir kadındı. Tamam, elbisesinin yırtığından görebildiği kadarıyla harika bacakları olan bir kadındı. İkinci kez karşılaştıklarında, kumral saçları arkaya toplanmış, düzgün ve makyaj izlerinden arınmış yüzüyle ne kadar farklı göründüğünü fark etti. Bu sefer, masmavi gözleri ve çillerle kaplı pürüzsüz teniyle ne kadar güzel olduğunu fark etti. Boğazının dibine yakın olanlarla noktaları birleştirme oyunu oynamak için aniden çılginca bir dürtü duydu. Mükemmel bir yıldız olacaktı.

Baktığını fark etti ve muhtemelen o beş çil yerine göğüslerine bakıyormuş gibi görünüyordu. Hızlıca bir göz atmıştı ve göğüsleri bakmaya değerdi. Ama bakmamıştı, çünkü on beş yaşında değildi.

Telefonu tekrar titredi. Briony'ye "Hemen dönerim," dedi ve bara yöneldi. Kısa bir süre durakladı ve mesajlarını kontrol etti. İkisi de işten. İkisi de Amelia'nın başa çıkamayacağı şeylerdi. Mesajları geri göndererek bunu söyledi.

Birkaç dakika sonra Briony'nin yanına döndü ve ona bir içki uzattı. "Bu bulabildiğim en sahili. Şemsiye yok ama içinde bir Life Saver, ayrıca limon ve vişne acısı var."

Bir yudum aldı. "Nefis. Ne aldın?" diye sordu adam yanına uzanırken.

"Tekila, jalapeño ve limonlu bir şey. Biraz tekmeyi severim." Bir yudum aldı. "Güzelmış. Denemek ister misin?"

"Tabii. Eğer benimkini denersen."

Değiş tokuş yaptılar. Kadehi dudaklarına götürürken bakışlarının onun ağzına gittiğini fark etti. Bakmak istemediği için gözlerini kaçırdı ve kokteyli denedi. "Düşündüğümünden daha iyi," dedi.

"Seninki harika." Bir tadımlık daha aldı.

"Sende kalmasını ister misin?"

"İkisini de paylaşalım." Briony bir yudum daha aldı; sonra birbirlerine döndüler. "Aptalca bir şey duymak ister misin?" diye sordu.

"Elbette." İlgisini çekmişti.

"Life Savers'a neden Life Savers dendiğini ancak bir yıl önce anladım. Rulodan bir tane aldım ve sanki ona gerçekten bakmış gibiydim. Şuna benzediğini hiç fark etmediğime inanmadım."

"Hayat kurtarıcı," dediler ikisi birlikte.

"Nate, "Sistine Şapeli'nin bir resmine bakarken, Tanrı'nın parmağını Adem'e doğru uzattığı bölümde, Tanrı'nın etrafındaki kısmın bir beyne benzediğini fark ettim" dedi.

"Oh, işte bu haksızlık!" Briony haykırdı. "Ben sana bir parça şekerle ilgili tamamen bariz bir şey fark ettiğimi söylüyorum ve sen bir başyapıtla ilgili hiç de bariz olmayan bir şey söylüyorsun."

Nate bir kahkaha attı. "Belli ki ben senden çok daha zekiyim." Koluna hafif bir şaplak atarak onu şaşırttı.

Onun yanında kendini gerçekten rahat hissediyordu. Öyle olmasaydı onunla dalga geçmezdi. Genellikle ne söyleyeceğini oldukça dikkatli seçtiği ilk randevu için garipti. Ama bu bir randevu değildi. Belki de fark buydu. Daha önce hiç bir kadınla arkadaş olarak takılmamıştı. Lisedeyken, bir grubun parçası olarak, evet, ama bu şekilde değil.

"Neredeyse palmiye ağaçları kadar yüksekteyiz," diye yorum yaptı.

Nate, "Şimdi düşünüyorum da, Sistine Şapeli'yle ilgili o farkındalığı yaşadığımda kafam palmiyeler kadar güzel olabilirdi," dedi.

"Sen aptalsın. Beni kandırdın. Senin tamamen sorumlu ve mantıklı olduğunu düşünmüştüm ama sen aptalsın," diye bilgilendirdi Briony onu.

Şapşal. Hiç kimse Nate'e şapşal dememişti. Belki de bir gece izinli olmanın verdiği bir tepkiydi.

"Bil diye söylüyorum, şu kafayı bulma yorumu? Şakaydı. Gerçi on beş, on altı yaşlarındayken durum farklıydı. O zamanlar Elektrik Büyücüsü tişörtümle ortalıkta dolaşıp belalı biriymişim gibi davranıyordum, ki hiçbir şekilde öyle değildim."

"Um." Alt dudağını hafifçe ısırdı. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını kabul etsem de içkilerimizi paylaşabilir miyiz?"

"Oh, adamım. Gelmiş geçmiş en iyi doom metal grubu. Müzikleri ileri çalarken bile geriye doğru çalıyormuş gibi geliyordu." Genç haline bakarak başını salladı. O çocuk, liseden mezun olur The Gardens'ın ve ailenin sorumluluğunu üstleneceğini asla hayal edemezdi.

"Parka olmanın sonraki bir versiyonu mu?" "Aynen öyle!"

Briony, "Ben de senin çok iyi bir çocuk olduğunu, büyükbaban ve The Gardens sakinleriyle televizyon izlediğini düşünüyordum," diye alay etti.

"Onu da yaptım. Sadece önce gömleğimi değiştirdim. Her zaman kafam iyi değildi. Hem sen hiç kafan iyiiken *Home Improvement* izledin mi? Dahice."

"Ben hiç ot içmedim." Utanmış görünüyordu. "Ben gülünç derecede iyi bir kızdım. Mezuniyet Günü'nde bile okulu kırmadım. Eğer bir kural varsa ona uyardım. Gerçi *Home Improvement* izlerdim," diye hızla ekledi. Ve daha da utanmış görünüyordu.

"Hiç eğlendin mi?"

"Hiç eğlendim mi?" diye tekrarladı, belli ki hemen bir cevap bulamamıştı. "Sanırım öyle. Bazen." Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyi notlar aldım. Bu sayılır mı?"

Ona cevap vermek yerine elindeki kokteyli uzattı. "Sen bitir. Bunu hak ettin."

Briony bardağı boşalttı. "Daha önce de söylediğimi biliyorum ama burası muhteşem. Buraya çok sık gelir misin?"

"Aslında buraya hiç gelmedim. Seni nereye götüreceğim konusunda tavsiye istemek zorunda kaldım," dedi.

"Gerçekten mi?" Sesi şaşırmış gibiydi. "Bundan vazgeçmeye çalışıyorum." "Neyi bırakmaya?"

"Tavsiye istemek. Bunu çok fazla yaptığım söylenir."

"Bana yeterince dışarı çıkmadığım söylendi. Bu muhtemelen doğru, çünkü bu gece nereye gideceğim konusunda tavsiye istemem gerekiyordu. The Gardens'tan uzaklaşmak için iyi bir zaman bulmak zor."

"Çabuk büyümüş olmalısın," diye yorum yaptı. "Artık sahildeyiz. İş düşünmek zorunda değiliz. Hiçbir şey düşünmek zorunda değiliz." Gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe doğru çevirdi. Nate bir süre onu izledi, sonra aynısını yaptı. Kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Gergin olduğunu bile fark etmediği kaslar. *Sahip olduğunu* bile fark etmediği kaslar.

Birkaç dakika sonra, salonun altından kaydığını hissetti. Gözlerini açtı ve Briony'nin doğrulup ona baktığını gördü. "Tabii iş hakkında konuşmak istemiyorsan. Çünkü o-"

Nate bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Sahilde olmaz." Arkasına yaslandı, içkisinden birkaç yudum aldı, sonra ona uzattı. Adam bir yudum aldı ve geri uzatmaya başladı.

Sonra telefonu titreşti.

Lanet olsun. Kontrol etmesi gerekiyordu. Bardağı bitirdi. "Daha fazla içkiye ihtiyacımız var. Yine aynısından mı? Ya da farklı bir şey."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Farklı bir şey. İki farklı şey olsun ki daha fazlasını deneyebilelim. Cal- İnsanlar her zaman alkol türlerini karıştırmaman gerektiğini söyler ama ben ne olacak ki diyorum." İki kolunu da başının üzerine attı.

"Bu bir efsane. Önemli olan içtiğiniz alkol miktarı ve ne kadar hızlı içtiğinizdir. Görünüşe göre karıştırmak pek de bir fark yaratmıyor."

"Şimdi makul ve mantıklı olana geri döndün. Bir huzurevinin saygıdeğer sahibi. Ben aptallığı daha çok seviyorum," dedi Briony.

"Döndüğümde üzerinde çalışırım." Nate bara doğru yürürken telefonuna hızlıca bir göz attı. Amelia'dan gelen mesajda hiç de önemli olmayan bir şey soruluyordu. Ona karar vermesini söyleyen bir mesaj attı. Sonra ona, kendisi dönene kadar tüm kararları kendisinin vermesi gerektiğini söyleyen bir mesaj daha gönderdi.

Bara ulaştığında, üçüncü bir mesaj göndermekten kendini alamadı: "Acil bir durum olmadığı sürece. O zaman kesinlikle ara!"

"Mama Loves You" tişörtlü barmenden içki sipariş etti. Bunu görünce dördüncü bir mesaj gönderdi: "Eğer güvenlik annemin evinde olağandışı bir şey görürse, arayın. Ne olursa." Annesi yine evinin dışında birini fark ederse kesinlikle onu arayacaktı ama güvenliğin onun fark etmediği bir şeyi fark etmesi de mümkündü.

"How I Met Your Mother" ve "Throw Mama from the Train" kitaplarım var. Önce hangisini istiyorsun?" Nate, Briony'nin yanına döndüğünde sordu. "Annemi fırlat."

İçeceği ona uzattı. "Ayrıca bize iki şişe su getirdim. İçerken susuz kalmamalıyız," dedi. "Bu geceki son sorumlu davranışımı yapmaya çalışacağım."

"Güzel."

Adam şezlongda onun yanındaki yerine döndü ve yine içkilerini değiş tokuş etmeye başladılar, kesinlikle önemli hiçbir şey hakkında konuşmuyorlardı. Güneş Hollywood tabelasının arkasından batmaya başladığında sessizliğe gömüldüler, bulutlar önce koyu pembeye, sonra da gökyüzü kararırken turuncuya döndü.

Briony, "Manzaranın daha iyi olabileceğini düşünmemiştim," dedi. "Ama bu sonsuza dek hatırlayacağım bir şeydi."

Nate bu gecenin çoğunu hatırlayacağını düşünüyordu. Bitmesini istemiyordu, henüz değil. İçkilerden sonra The Gardens'a dönmeyi planlıyordu. Yapacak çok işi vardı. Ama her zaman yapacak çok işi vardı. Yarın da orada olacaktı. "Aşağı inip bir şeyler yemek ister misin?"

"Yapmalı mıyım? Bilmiyorum. Yapmalı mıyım?" Briony gülerek sordu. "İki içkiden kafan mı güzel?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi. "Ben de aşağı inip seninle yemek yemek istiyorum."

Bir sihir dönüyor olmalıydı çünkü masa için beklemek zorunda kalmadılar. Gerçi bekleselerdi de sorun olmazdı. Tavan onları eğlendirmeye devam ederdi. Tebeşirle çizilmiş anne resimleriyle kaplıydı.

Briony tavandan bir cümle okudu. "Bir keresinde annem bana '*Mango ol, hindistan cevizi değil*' demişti. " Nate'e baktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama çok sevdim. Ve umarım bana ne geldiğini bildiğini söylemezsin, ukala, çünkü bilmemek de zevkin bir parçasıdır. Bundan sonra bir mango olmaya çalışacağım."

"Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de sert bir kabuğa sahip olmamakla ilgilidir," diye önerdi Nate.

"Sert, kılıklı bir kabuk," diye ekledi Briony.

"Aynen öyle. Belki de sert, kılıklı bir kabuğa sahip olmamanız gerektiğiyle ilgilidir. Daha erişilebilir olmalısın. İstedğim kelime bu değil."

"Savunmasız mı? Açık mı? Korunmasız mı?" Briony kaşlarını çatı. "Zayıf. Savunmasız. Exposed."

"Dur, dur, ," diye itiraz etti Nate. "Bu oldukça karanlık hal aldı. Hâlâ sahildeyiz. Tahta kaldırımın altındayız."

"Doğru. Yikes. Özür dilerim," dedi Briony. "Ailem beni temkinli olmam için yetiştirdi. Kuzenim Jamie, muhtemelen üniversiteye gidene kadar karşıdan karşıya geçmeme izin vermedikleri konusunda şaka ve bu neredeyse doğrudu. Bu bana kendimi-" Başını salladı. "Plaj muhabbeti değil."

"Hayır, duymak istiyorum," dedi Nate ona.

"Bir şekilde kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Sanki yeteneksiz olduğumu düşünüyorlardı." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ama öyle. Sadece benimle ilgilendiklerini biliyorum ama o kadar korumacıydılar ki sanki bir şeylerin üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyorlardı." Menüye eline aldı. "Terapi seansı bitti."

"Durmak zorunda değilsin."

"Oh, meze olarak avokado tostları var!" diye haykırdı. Belli ki durmak istiyordu ve Nate onu zorlamayacaktı. "Kaliforniya'da herkesin avokado tostu yediğini duymuştum ama ben hiç yemedim. Sipariş vermeliyiz. Yarısını benim ödememe izin vermelisin. Sırf dışarıdan gelen birine dostça davranmaya karar verdin diye borca girmemelisin."

Buz banyosu. Nate kendine bunun bir randevu olmadığını hatırlattı, her ne kadar öyle hissettirmeye başlamış olsa da.

Briony uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. "Yanlış bir şey mi söyledim? Aperatifler hakkında konuşurken kendimi duydum ve düşüncesiz davrandığımı fark ettim."

"Endişelenme. Sen de değildin," dedi Nate ona. "İstedğin kadar avokado tostu yiyebilirsin ve umarım sana ikram etmeme izin verirsin."

"Teşekkür ." Briony yavaşça elini ama elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Telefonu titredi. Kontrol etmek için bara koşamadı. "Bunu hemen almam gerekiyor," dedi ona. "The Gardens'ta bazı şeyler oluyor. Onlara acil bir durum yoksa aramamalarını söyledim."

"Al. Elbette almalısın," dedi Briony.

Nate mesajın kız kardeşinden geldiğini görünce neredeyse inleyecekti: *Sana şimdi ihtiyacım var.*

"Her şey yolunda mı?"

"Kız kardeşimden. Neler bir bakayım. Hemen döneceğim. Garson benden önce gelirse tost sipariş edin."

Nate dışarı çıktı ve Nathalie'nin hızlı arama tuşuna bastı. "Ne?" diye sordu.

"Bir bebek bakıcısına ihtiyacım var!" diye bağırdı. "Sana hemen burada ihtiyacım var."

Nate neredeyse kapatıyordu. "Akşam yemeği yemek üzereyim. Bir arkadaşım la dışarıdayım."

"Peki, . Mike' ya da her kimse onu getirebilirsin," dedi Nathalie.

Mike arada bir görüştüğü lise arkadaşlarından biriydi. "Hayır, gelmiyorum," dedi Nate ona.

"Abel on beş dakika içinde beni alacak. Az önce mesaj attı." Nate'in Abel'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sanırım çocuklar birkaç saat kendi başlarına kalabilecek kadar büyüdüler."

"Deli misin sen? Hayır, değiller." Yeğenleri on ve yedi yaşındaydı. "Lyla'nın-" Kız kardeşinin gittiğini fark etti. Hemen onu geri aradı. Açmadı. Mesaj attı. Cevap vermedi. *Lanet* . Çocukları gerçekten yalnız bırakacak mıydı? Hiç sanmıyordu. Ama Nathalie'yi belirli bir ruh haline sokarsanız, her şey mümkündü.

Restorana döndü ve aceleyle Briony'nin yanına gitti. "Bir sorunum var. Kız kardeşim, onlara bakamayacağımı söylediğim için çocuklarını yalnız bırakmaya karar vermiş olabilir. Beni oraya götürmek için böyle bir şey yapacağını düşünmemi sağlamaya çalışıyor olması da mümkün. Ama ben-"

"Bunu riske atamam," dedi onunla birlikte. Ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim."

Reddetmeye başladı. Briony'yi sorunlarının içine çekmek istemiyordu ve bunu tek başına halledebileceğini biliyordu. Ama o teklif etmişti. . "Teşekkürler," dedi ona. "Bu harika olur."

BÖLÜM 8

Briony ve Nate kız kardeşinin evinin önünden geçerken kapı birden açıldı. Bir çocuk dışarı fırladı ve kafasıyla Nate'in karnına vurdu. Briony bunun tipik bir selamlaşma olduğunu düşündü, çünkü Nate çocuğu koltuk altlarından yakalayıp sağa sola savururken sadece güldü. Sonunda çocuğu yere bıraktığında, "Annen nerede?" diye sordu.

"Banyoda," diye yanıtladı çocuk.

"Güzel," dedi Nate. Briony, Nate'in sıkıntısını gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordu ve mükemmel bir iş çıkardığını düşünüyordu. "Pekâlâ, Lyle, Lyle, Timsah, arkadaşım Briony'yle tanışın. Briony, yeğenim Lyle."

"Merhaba, Lyle." Briony kendini biraz utangaç hissetti. Çocuklarla fazla vakit geçirmemişti ve nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. *İngiliz aksanını takınma*, dedi kendi kendine. *Sen Mary Poppins değilsin*.

Nate, Lyle'a "Biriyle tanıştığınızda 'merhaba' ya da 'merhaba' der ve el sıkışırsınız," dedi.

Lyle hemen gözlerinin içine baktı, elini uzattı ve ona "merhaba" dedi. Tokalaştılar.

"Güzel tutuş," dedi Nate. "Eskiden titremenin bir güç testi olduğunu düşünürdün," diye ekledi Briony'ye.

"Çok sert değil, ölü balık değil. Bu iş böyle yapılır," dedi Lyle. Belli ki Nate onunla görgü kuralları üzerine çalışıyordu. Briony bunu çok tatlı buldu. "Şimdi kale oynayabilir miyiz?"

"Elbette. Ama önce annenle konuşmam gerek. Neden Briony'ye göstermiyorsun-"

Nate'in konuşması bir arabanın korna sesiyle kesildi. Ön kapı hızla açıldı, sonra çarparak kapandı ve dramatik kedi gözü makyajlı, saçları uzun dağınık dalgalar halinde -dağınık değil, dağınık- bir kadın arabaya doğru koşmaya başladı. Briony neredeyse hiç olmayan sandaletlerle bu kadar hızlı koşmanın mümkün olduğunu bilmiyordu. Bunu yapamayacağından emindi.

"Nathalie, dur," diye emretti Nate. Nathalie ona omzunun üzerinden el bile sallamadı. Bekleyen üstü açık arabaya atladı ve saniyeler sonra gitmişti.

"Fort?" Lyle umutla sordu.

"Sen ve kardeşin yemek yediniz mi?" Nate sordu.

"Evet. Pizza," diye yanıtladı Lyle eve girerlerken. "Lyla onunkinin bütün sucuklarını topladı. Dün gece çiğ yemek yemeye karar verdi. Ben de double pepperoni aldım."

"Lyla, bir dakika buraya gel. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum!" Nate sehpadan kullanılmış peçeteleri ve kâğıt tabakları toplamaya başlarken seslendi. Briony boş pizza kutusunu kapdı.

"zorunda değilsin-"

"Kes şunu," dedi Briony ona. "Ben buradayım, yardım ediyorum." Caleb'a daha önce hiç böyle bir şey söylediğini sanmıyordu. Çünkü Caleb'in yardıma ihtiyacı yok gibiydi. Ona pek çok konuda yardım etmişti ama bunun başka bir yolu yoktu.

Kot şortlu, beyaz tişörtlü ve hantal siyah çizmeli bir kız odaya girdi. Annesiyle aynı uzun saçlara sahipti ve tepesinde küçük kedi kulakları olan siyah bir beyzbol şapkası vardı. "O şapkayı istiyorum," dedi Briony ona. "Onu giymek için çok yaşıyım ama istiyorum. Seninkini değil," diye ekledi çabucak. "Onun gibi bir tane."

Briony'ye bakarken kızın kaşları kalktı. "Teşekkürler." "Lyla, bu benim arkadaşım Briony," dedi Nate.

"Merhaba." Pizza kutusunu Briony'nin elinden aldı. "Bunu ben hallederim." Onu odadan dışarı taşıdı, Nate de çöpün geri kalanıyla birlikte arkasından.

Lyle, "Ben yastıkları getiriyorum," dedi ve ortadan kayboldu.

Briony yerde bir tişört gördü. Onu alıp katlamalı mıydı? Yoksa bu tür bir temizlik bir şekilde rahatsız edici mi olurdu? Büyülü sahil binasından ayrılalı yarım saat bile olmamıştı ve kendini her zamanki dalgın hali gibi hissediyordu. Her nasılsa, daha önce Nate'le takılırken, sürekli sorgulama hali azalmaya başlamıştı. Belki de alkol yüzündendi, gerçi vücudunda hâlâ biraz alkol olması gerekiyordu.

Nate ve Lyla oturma odasına döndüler, tam o sırada Lyle kucığında bir yığın yastıkla koşarak içeri girdi. Kafasından daha yüksek bir yastık yığını. Nate kanepenin kenarına çarpmasını engellemek için onu tutmak zorunda kaldı.

"Sanırım bu gece fort gecesi." Lyla'nın sesi sıkılmış gibiydi ama Briony kızın gözlerinde bir coşku kıvılcımı görebildiğini düşündü. "Ben battaniyeleri getireyim."

"Ne yapmalıyım?" Briony sordu.

"Kanepeyi taşımama yardım et," dedi Nate. "Uzun deneme ve yanılmalardan sonra, en iyi battaniye kalesinin kanepenin şu köşeye baktığı yer olduğunu anladık

İşte." Her ikisi de kanepenin bir ucundan tutup sürükleyerek yerine oturtular, Lyle onlar giderken kanepenin minderlerini çekti.

Lyla bir sürü yorgan, yorgan ve çarşafı gruba katıldığında Briony, "Hiç battaniye kalesi yapmadım," diye itiraf etti.

"Belli ki hayatın en önemli zevklerinden bazılarını kaçırmışsın." Ona gülümsedi, yavaş ve seksi bir gülümsemeyle.

Hayır, seksi değil. Bu seksi bir gece değildi. Sadece takılıyorlardı. Yeğeni ve yeğeniyle. Eğleniyorlardı. Güzel, temiz bir eğlence. Sıcak bir gülümseme olduğuna karar verdi. Hoş, sıcak bir gülümseme. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hiç battaniye kalesi yapmadın mı? Cidden mi?" Lyle'in sesi dehşete kapılmış gibiydi. Briony, "Ciddiyim," diye cevap verdi. "Peki, bana öğretecek misin?"

"Tamam. Önce boyacı bandına ihtiyacımız var." Yine koşarak odadan çıktı. Lyla bir koltuğu kanepeye doğru sürüklemeye başladı ve Briony ona yardım etmek için aceleyle yanına geldi.

Nate ve yeğenleri kale yapımında ustaydılar. Nate hızlı ve etkili bir şekilde bir çarşafı duvara bantladı, ardından Lyla onu kanepenin arkasına örttü. Lyle, Briony'ye "Şimdi onu kitaplarla sabitleyeceğiz," dedi. Briony de onu izledi ve çarşafı yerinde tutmak için altına birkaç büyük kitap koydu.

Lyla sandalyenin üzerine bir çarşaf örttü ve Nate de onu duvardan kanepeye uzanan çarşafa bantladı. Briony çarşafın diğer ucunu sandalyeye tutturmak için başka bir kitap aldı. Bu işi öğrenmeye başlamıştı.

"Mutfak masasını da yapabilir miyiz?" Lyle Nate'e sordu. "Bizden daha çok var. Büyük boy çadırı açmamız gerekiyor."

"Briony ve ben masayı alacağız. Siz ikiniz de sandalyeleri alın," diye cevap verdi Nate ve Lyle mutlu bir çığlık attı.

Masa ve sandalyeler yerleştirilip üzerlerine çarşaf örtüldükten sonra, hepsi yastık ve minderleri içeri taşımaya başladı. Lyle yatak odasına koştu ve bir kucak dolusu doldurulmuş hayvanla döndü. "Filmi izlerken birini tutmak ister misin?" diye sordu.

Göğsüne bir sıcaklık yayıldı. "Bu harika olurdu. Sence hangisi?" Tavsiye istediği için kendini kötü hissetmedi, çünkü adam kararını ciddiye almış, her bir hayvanı incelemişti.

"Panda." Büyük, sevimli oyuncağı ona uzattı. "En arkadaş canlısı o."

"Mükemmel." Briony Panda'ya sarıldı.

Nate çocuklara, "Siz ikiniz dizüstü bilgisayarını alın ve bir film seçin," dedi. "Briony ve ben patlamış mısır yapacağız."

Mutfağa vardıklarında Briony, "Çok harikalar," dedi. "Sen de onlarla harikasin."

"Teşekkürler." Nate dolaptan bir kutu patlamış mısır çıkardı ve bir paketi mikrodalgaya attı. "Onlarla takılmaktan keyif alıyorum. Ama Nathalie'nin beni bu gece yaptığı gibi manipüle etmesinden nefret ediyorum. Çocuklar tehlikedeymiş gibi konuşursa orada olacağımı biliyor. Bu gece, onları yalnız bırakmayacağından yüzde doksan dokuz emindim."

"Ama o yüzde bir . . ."

"Evet. Gerçi Lyla muhtemelen her şeyin üstesinden gelebilir. Sadece on yaşında ama gerçekten sorumluluk sahibi."

"Lyle ve Lyla. Aile geleneği devam ediyor," diye yorumladı Briony.

Nate sırtıttı. "Lyla bile *y ile yazılıyor*. İkisi de bunu benim kadar önemsemiyor gibi görünüyor, belki de ikiz olmadıkları içindir." Patlamış mısırı çıkardı ve başka bir poşete koydu. "Gerçek bir yiyeceğe ihtiyacımız var." Buzdolabını açtı ve humus, zeytin, mini mozzarella topları, üzümlü domates gibi şeyler çıkarmaya başladı. "Kız kardeşim nasıl alışveriş yapılacağını bilir. Birkaç tabak almak ister misin?"

Briony ikinci denemesinde doğru dolabı buldu ve dört küçük tabak çıkardı; sonra Nate'le birlikte çocukların yanına döndüler. "Önce sen," dedi Nate'e, çadıra doğru eliyle işaret ederek. Paris balayı için aldığı mavi-beyaz şal desenli eteği emeklemek için tasarlanmamıştı. Dar değildi ama kısıydı. Yine de mütevazılığını koruyarak çadıra girmeyi başardı ve büyük bir yastığın üzerine oturdu. "Oooh, çok güzel. Peri ışıklarına bayıldım."

Lyla ona gülümsedi. Lyle, "Kalelerin güzel olmaması gerekir,"

dedi. "Işıklar bende. Film sen seçmelisin," diye hatırlattı Lyla ona.

"Ne izliyoruz?" Nate patlamış mısırları dağıttıktan sonra tabakları doldurmaya başladı.

"*LEGO Batman*," dedi Lyle ve .

Bunu çocukken denemiş olsaydı, ailesi muhtemelen çarşafların altında boğulacağından korkardı. Ya da düşen bir mobilya parçasıyla ezilmekten.

Ağızına bir zeytin attı ve Nate'e baktı. Dizüstü bilgisayar yüzünde hafif bir parıltı yaratıyordu. Filme gülmeye başlamıştı bile ve onun gülüşü Briony'yi de güldürdü. Caleb'la hiç böyle bir şey yapmamıştı. Yeğeniyle birkaç kez birlikte takılmışlardı ama elma toplama ya da bale gibi şeyler yapmışlardı. Zenginleştirici aktiviteler.

* * *

Diogee yastığının üzerine uzanmış, salyalarını akıtarak horluyordu. Mac, Diogee uyurken onun yanından asla geçemezdi. Eğlenilecek çok şey vardı.

Bir süre köpeği izledi, düşündü. Güreşme zamanı! Kendini havaya fırlattı, Diogee'nin başının üstüne indi ve ön bacaklarını Diogee'nin boynuna doladı.

Kemik nefesli sarsılarak ayağa kalktı. Mac onu tutmaya devam etti ama vücudunun kaymasına izin verdi, böylece Diogee'nin çenesinin altında asılı kaldı. İki bacağını da geri çekti, sonra iki pençesini de aynı anda Diogee'nin göğsüne vurdu. Whap! Whap! Whap! Korkunç baş aşağı çift pençe manevrası.

Şimdi ne olacak? Belki Diogee'nin kafasını tekrar kanepenin altına sokmasını sağlayabilirdi. Et beyinli ne kadar büyük olduğunu hiç anlamamıştı. Bıyıkları vardı ama onları nasıl kullanacağını bilmiyor gibiydi. Büyük sürpriz.

Mac yere düştü, sonra da kaçtı. Diogee'nin arkasından hantalca geldiğini duyabiliyordu. Sonra ön kapının açıldığını duydu. O kadar ani durdu ki, mankafa yanından koşarak geçti ve burnunu duvara çarptı. Bonus! Köpek arkasını döndü ve yastığına geri döndü.

Mac koşar adımlarla merdivenlerden indi. Briony ve Nate ön kapının yanında duruyorlardı, mutlu kokuyorlardı, tıpkı Jamie ve David'in birlikteyken koktukları gibi.

Gece havasının kokusu güçlendi. Nate kapıyı tekrar açmıştı. Gidiyordu! Mac dışarı çıkmak istiyordu ama ona burada ihtiyaç vardı. Daha sonra bir maceraya atılabilirdi. Bir kapıya ihtiyacı yokmuş gibi.

Mac hızla oturma odasından ön salona geçti ve vücudunu uzun masaya çarptı. Masa büyük bir gürültüyle devrildi! Üstündeki vazo paramparça oldu. Artık ön kapı kapalıydı. Mac merdivenlerden yukarı koştu.

Görev tamamlandı.

* * *

Nate, kapının karşısında duran ve etrafı cam parçalarıyla çevrili ahşap ayaklı masaya baktı. "Bu gerçekten oldu mu?" Omzunun üzerinden baktı. Mac görünürde yoktu.

"Sanırım buna mancınık deniyor. Ben bir süpürge getireyim," dedi Briony. Bir adım attı ve acı dolu bir çığlık attı.

"Kendini mi kestin?"

Başını salladı. "Geriye doğru adım attım ve topuğum ayakkabımdan çıktı, aptal, güzel, sırtı açık ayakkabımdan."

"Herhangi bir yerde ilk yardım çocuğu olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Üst kattaki koridordaki banyoda lavabonun altında bir tane gördüm."

"Hemen dönerim." Nate merdivenlere yöneldi, sonra döndü ve Briony'yi kollarının arasına aldı. Onu oturma odasına götürdü ve kanepeye oturttu. "Şimdi hemen döneceğim." Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, seti buldu ve kızın yanına döndü.

"Sorun değil." Çıplak ayağını inceledi. "Sadece küçük bir cam parçası. Tutunmak için çok küçük."

"İşte bu yüzden her ilk yardım çantasında cımbız bulunur." Nate sehpanın üzerine oturdu ve bir eliyle onun ayağını tuttu. "Görüyorum." Dikkatle, cımbızla küçük parçayı kavramaya çalıştı. Metalin camın üzerinde tıkrıdığını duydu ama parçayı çekip çıkaramadan cımbız kaydı. Tekrar denedi, aynı şey. "Bir kez daha." Kadının ayağı seğirdi ve adam tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı, kadının ayak tırnaklarındaki ışıltılı mavi cilayı fark etti. Konuyla ilgisi yok. Bardağı tutmak için bir deneme daha yaptı. Başaramadı. "Sanırım biraz ılık suda bekletmen gerekiyor; sonra tekrar deneyebilirim."

Ayağını sehpaye indirdi ve ayağa kalktı. "Bir şeyler bulacağım."

"Hayır! Yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim." Briony yalpalayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Nate onu omuzlarından yakaladı. "Üzerinde yürümeye çalışırsan daha fazla ezersin," dedi ona. "Sadece burada bekle."

Nate mutfığa gitti ve lavabonun altında bir kova bulana kadar etrafı karıştırdı. Kovayı çalkaladı ve içine ılık su ve Peggy'nin ona bahsettiği bir ev ilacı olan biraz beyaz sirke doldurdu. Briony'nin yanına döndüğünde ona "Al bakalım," dedi.

Ayağını yavaşça suyun içine kaydırды.

"Yeğenlerime bakmam için bana saatlerce yardım ettin. Nasıl olur da ayağına yardım edemem?"

"Yardım ettin. Yardım ediyorsun."

"Ayağımı incitmiş olsaydım, kumandayı, atıştırmalıkları, yastığı, içecekleri getirmeni isterdim-"

Briony güldü. "Kendimi çaresiz hissetmeyi sevmiyorum." Annesi ve kız kardeşinin aksine, onlar bu konuda başarılı görünüyorlardı.

Nate ona, "Camları süpürebileceğim kadar uzun süre dayanmaya çalış," dedi.

"Bunu daha sonra yapabilirim," diye itiraz etti.

Onu görmezden geldi. "Sen ve çocuklarla kalede takılmak mı?" dedi adam süpürürken. "Aylardır bu kadar eğlenmemiştim. Aylardan daha fazla."

"Ben de eğlendim." Ona bu kadar yakın oturmasına, parfümünün hafif kokusunu içine çekmesine rağmen, tek istediği ona dokunmaktı. *LEGO Batman*'e kendini kaptırmış gibi davranırken neredeyse tek düşünebildiği şey buydu.

Onun yanına oturdu ve hemen yine o düşünceler aklına gelmeye başladı. Bu bir randevu değildi, diye hatırlattı kendine. Şehir dışından gelen birine komşuluk ediyordu. Komşuluk. Birden zihninde Bay Rogers belirdi, kazağını giyyordu. Hayır, tam olarak komşuluk değil. Dostça, belki.

"The Gardens'ta hiç gönüllünüz var mı?" Briony sordu. "Çünkü bazı gönüllü işler yapmam gerektiğini düşünüyordum. Dünyaya biraz iyilik katmak için. Burada sadece birkaç hafta kalacağımı biliyorum ama yapabileceğim bir şey var mı?"

"Elbette. Yarın Aile Gecesi. Sakinlerin aileleri her zaman yemeğe gelebilir, ancak ayda bir kez özel bir etkinlik düzenliyoruz. Ailesi gelmeyen insanlarla biraz vakit geçirebilirseniz harika olur." Uzandı ve kızın gevşek bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Bunu yapmamalıydı. Dostça. Arkadaş canlısı olması gerekiyordu. Gerçi kız aldırıyor gibi görünüyordu. "Ve işte yine bana yardım ediyorsun. Kesinlikle çaresiz bir insan değilsin."

Koyu mavi gözleri ona bakarken ciddiye. Onun ifadesini okuyamıyordu. Ne düşünüyordu acaba? Biraz daha yaklaştı. *Dostça*, diye hatırlattı kendine. "Gib'in yarın ailesinin olmayacağını biliyorum. Çoğu Bay Area'da yaşıyor ve her ay arabayla gitmek için çok uzak. Gerçi onu Aile Gecesi'ne hiç getiremeyebilirim." İşte. Bu güzel ve güvenli bir konuydu. Yaşlılar hakkında bir konuşmanın ortasında öpüşmeye başlamazdınız. Başka bir sohbetin ortasında onu öpmeye başlayacağından değil.

"Neden olmasın?"

Nate bir an için öpüşmekle ilgili o şeyi yüksek sesle söylediğini sandı. Sonra onun Gib'in neden Aile'de olmayabileceğini sorduğunu fark etti.

İyi geceler. "Yeni bir sakin taşındığından beri tüm grup aktivitelerinden, hatta yemeklerden bile kaçınıyor Archie. Geçen gün onu gördün, MacGyver ile poz veren."

"Papyonlu ve Paul Newman gözlü."

"Bunu Gib'in yanında kesinlikle söyleme. Bütün kadınlar Archie'ye yarı aşık," dedi Nate. "Hepsiyle flört ediyor, buna Gib'in Peggy de dahil. Lise yıllarından beri ondan hoşlanıyor ama o zamanlar onunla hiç konuşmadığına eminim."

"Peggy onun hakkında ne düşünüyor?"

"Bence onun arkadaşlığından hoşlanıyor. Ayrıca muhtemelen onu potansiyel bir -ne diyeceğimi bilemiyorum- erkek arkadaş olarak düşünmediğini de düşünüyorum. Yaşını başını almış birine erkek arkadaş diyebilir misin?"

"Düşündüğünü söyleyen bir adama benziyordu." Briony ayağını suyun içinde salladı. "Ona nasıl hissettiğini hiç belli etti mi?"

"Hayır. Ona bu konuda ders vermeye çalışıyorum. Ama o her seferinde şu anda kimseyle çıkmadığımı yüzüme vuruyor." *Evet, devam et, ezik biriymişsin gibi konuş,* diye düşündü Nate.

"Sana bir tavsiye mektubu yazabilirim. Eğlenceli bir randevusun." Gözleri bir an için kilitlendi, sonra ikisi de başka tarafa baktı.

"Sanırım artık çıkarabilirsin. Bir havlu getireyim." Mutfığa gidip bir bulaşık havlusu buldu ve kadının yanına döndü. Tekrar sehpanın üzerine oturdu. Ayağını sudan çıkardı ve onun için kuruladı. Gerçekten de daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu. İlk yardım yapabilmek için bir kadının ayağını kurulamak, çok uzun zamandır yaşadığı en şehvetli deneyimdi.

Bardağın girdiği yeri inceledi, sonra hafifçe sıktı. "Dışarı çıkmaya başlıyor. Sanırım şimdi çıkarabilirim." Bu sefer ilk denemede parçayı aldı. "Ve şimdi bir yara bandı." Kıtte bir tane buldu ve taktı. "Her şey hazır." Kadının ayağını dostça okşadı. "Çok tatlı ayakların var."

Az önce gerçekten de güzel ayakları olduğunu mu söylemişti? "Ayak parmaklarımdan hepsi budanmış," diye itiraz etti.

"Büyükanne her zaman ayağının altından su akabileceğini ve bunun bir hanımefendinin işareti olduğunu söyleyerek övünürdü. Sende de böyle yüksek kemerler var." Hâlâ ayağını tuttuğu için elini kemerin kıvrımları boyunca gezdirdi.

Briony keskin bir nefes aldı. Ve bu sesle birlikte *dostça* davranmaya yönelik tüm niyetleri paramparça oldu. Elini yavaşça yukarı kaldırarak baldırının kıvrımlarını keşfetti. Dudakları aralandı.

Öpüşüyorlardı, kadının ağzı çok tatlı, kaygan ve sıcaktı. Bir inilti duydu ve sesi kendisinin çıkardığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

BÖLÜM 9

Güneş ışığı yanlış yönden geliyordu ve Nate yatağın yanlış tarafındaydı. Nedenini anlaması bir anını aldı. Evde değildi. Dün gece Briony'de kalmıştı. Seks yaptıktan sonra.

Friendly'ye ne olmuştu? Kendini kontrol edemeyecek kadar uzun süre seks yapmamış mıydı?

Ona bakabilmek için dikkatlice başını çevirdi ve onun da kendisine baktığını gördü.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye cevap verdi, daha fazlasını söylemesi gerektiğini hissediyordu. Birbirlerine baktılar.

"Yani," dedi.

"Ee," dedi. "Ayağın nasıl?"

Ayağın nasıl? şey bu mu? "İyi." Ona gülümsedi.

Ve bu gülümseme ona, uzun zamandır seks yapmadığının farkına varmasını sağladı. Ya da *sadece* uzun zamandır seks yapmamış olması değildi. Dün gece eğlenmişlerdi. Sadece burada onun yatağında ya da çatıda içerken değil, kalede Lyle ve Lyla ile takılırken de.

"Belki de kontrol etmeliyiz." Nate elini çenesine götürerek ona gülümsedi. "Bu nasıl bir his?" Ayaklarından birini onunkinin üzerinde gezdirdi.

Kıkırdadı, yanakları pembeleşti. "Gerçekten iyi."

"Belki de her ihtimale karşı ondan uzak durmalısın." Nate onu belinden yakaladı ve üzerine yuvarladı.

Briony, ağzı onunkinden bir nefes uzakta, "Bu muhtemelen akıllıca," diye fısıldadı.

Sonra cep telefonu çaldı.

"Dancing Queen" çalmaya başladı. Amelia'nın zil sesi. Ne zaman değiştirmeye çalışsa, Amelia her zaman geri değiştirmeyi başarırdı. Nate inledi. "Özür dilerim. Açmam lazım. Gece müdürüm arıyor. Bir sorun olabilir."

"Kesinlikle. Cevap vermek zorundasın." Briony kendini onun üzerinden kaldırdı. Cep telefonunu bulması biraz zaman aldı, çünkü önce pantolonunu bulması gerekiyordu. "Amelia, neler oluyor?" dedi, "merhaba" yerine.

"Archie gerçekten yaralı değil," diye söze başladı ve Nate kriz yönetimi moduna geçti.

"Ne oldu?" Sesini sakın tutmayı başardı.

"Archie koşu bandındaydı. Makinenin çıldırdığını, hızın aniden arttığını söyledi," diye anlatmaya başladı, hızlı ve biraz da nefessiz bir şekilde. "Düştü. Genç Doktor'u çağırdım." Amelia, beş yıldır The Gardens'ta çalıştıkları sürece iş arkadaşlarının isimlerini kullanmayı reddediyordu. "Sadece bileğinin burkulduğunu söyledi."

"Archie şimdi nerede?"

"Onu eve getirdik. Torununu aradım bile."

Nate Eliza'yı aramak için orada olmayı diledi. Havalandırma sistemi hacklendikten sonra toksinlerin ortaya çıkma ihtimali Eliza'nın aklını . Şimdi büyükbabası gerçekten yaralandığına göre, Eliza'nın çok fazla güvenceye ihtiyacı olacağından emindi. "On dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapattı ve pantolonunu çekti. "Yapabileceğim bir şey var mı?" Briony sordu. Yatakta doğrulmuş, yorganı etrafına sarmıştı.

"Hiçbir şey. Ama teşekkürler," dedi Nate ona. "Oraya gitmem gerekiyor." Çoraplarını bulma zahmetine katlanmadan ayaklarını ayakkabılarının içine soktu, sonra gömleğini aradı.

"Dikkatli ol." Briony eğildi, yatağın yanındaki yerden gömleği aldı ve ona fırlattı. Ön kapiya doğru koşarken gömleği giydi. Oxford ayakkabıları koşmak için pek uygun değildi ama koşmak arabasını almaktan daha hızlıydı.

Archie'nin sokağına yaklaştığında kendini durmaya zorladı. Gömleğinin düğmelerini ilikledi ve içine soktu, parmaklarıyla saçlarını taradı. Paniğe kapılmış gibi yürümek durumu kontrol altına almasına yardımcı olmayacaktı. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve yoluna devam etti.

Adam ön kapıdan çıkarken Amelia kapıyı açtı. "Eliza çoktan geldi," dedi usulca.

Nate başıyla onayladı. "Hasta nasıl?" diye seslendi içeri girerken.

Archie kanepeden, "Torunumu bana biraz kıkırdama suyu vermeye ikna edebilirsiniz, iyi olurum," diye cevap verdi. Bileği sargılı olan ayağı sehpanın üstündeki yastığın üzerinde duruyordu. Nate bir an için aklının Briony'ye gitmesine engel olamadı. Yaralı olmasaydı, dün geceyi yatakta geçireceklerinden şüpheliydi. Ama ona bir kez dokunduğunda, sadece camla ilgilenecek kadar bile olsa, durması zordu.

Eliza elinde bir bardak suyla içeri girdi. Archie'ye, "Bu ve biraz aspirin işimizi görür," dedi. Suyu ve hapları ona uzattı ve yutana kadar izledi; sonra Nate'e döndü. "Havalandırma sisteminiz toplum merkezinin havasını kirlettiğinde büyükbabamı buradan  ıkarmalıydım.  ıkarmış olsaydım asla yaralanmazdı. Çok şanslıydı. Düştüğünde kalçasını kırabilirdi. Kafasını çarpabilir ve şu anda komada olabilirdi."

"Bayan Grundy gibi davranmayın," dedi Archie ona. "Ben iyiyim. Bir içki i ebilseydim daha da iyi olurdu. Babam diş ağrısından tırnak batmasına kadar her şeyi böyle tedavi ederdi."

"Bayan Grundy gibi davranmıyorum, her ne demekse, çünkü sizi, sakinlerinin güvenliğinin öncelikli olduğu bir yerde istiyorum." Eliza'nın her zamanki yumuşak, tatlı tonu gitmişti.

"Sakinler-"

Eliza onun sözünü bitirmesine izin vermedi. "Zahmet etmeyin," dedi ona. "Burası için bulduğum mükemmel puanlara inandım, ama büyükbabam burada kaldığı kısa süre içinde sizin kötü yönetiminiz yüzünden birkaç kez tehlikeye girdi. Sözleşmesinin iptal edilmesini ve ödediğimiz paranın geri ödenmesini istiyorum. Onu mümkün olan en kısa sürede buradan çıkaracağım."

Archie, "Eliza," diye itiraz etti. "Kendini aşıyorsun."

En azından Archie, Nate'in neler olup bittiğini öğrenmesine izin vermeye istekliydi. "Spor salonu ekipmanlarını alma şansına sahip olmak istiyorum-" diye başladı.

Eliza yine onun sözünü kesti. "Ekipmanı kontrol etmek rutin olarak yapmanız gereken bir şey," diye tersledi. "Bir yaralanmaya tepki olarak değil."

"Katılıyorum, bu yüzden düzenli olarak planlanmış bakım ve denetimlerimiz var."

"Beceriksizler tarafından yapıldı," diye karşılık verdi Eliza.

"Neden böyle hissettiğini anlıyorum." Nate onu ikna etmenin işe yaramayacağını biliyordu, en azından iyileşene ve büyükbabasının gerçekten iyi olduğu gerçeğini kabullenene kadar.

"Burası  ilek gibi," dedi Archie. "Harika yemekler, harika arkadaşlar. Ben kalıyorum."

Eliza büyükbabasının yanına oturdu ve elini onun dizine koyup sıktı. "Burayı sevdiğini anlıyorum büyükbaba ama benim için en önemli şey senin güvenliğin."

Nate, "Neden Archie'yle konuşup kalma konusundaki kararınızı bana bildirmiyorsunuz?" diye . "Sözleşme ve geri ödeme sorun olmaz.

eğer gitmek istediğin yol buysa."

Eliza içini çekti. "Pekâlâ. Belli ki büyükbabamla konuşmamız gereken şeyler var."

Kovulduğu belliydi. Bungalovdan çıktı, Amelia da hemen arkasındaydı. "Henry spor salonunda olanları gördü mü?" Nate sordu.

"Kadınların soyunma odasında biraz su siliyordu," diye cevap verdi.

"Su mu? Nereden geldi bu?" Şu anda ihtiyacı olan son şey bir sızıntıydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Amelia. "Sadece havuzdan gelen bayanlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Henry Archie'nin bağırdığını duymuş ve hemen oraya gitmiş. Spor salonunu başka kimse kullanmıyordu ama Archie koşu bandının yürüme hızından tam koşu hızına geçtiğinde ısrar etti." Parmaklarıyla yüzünü ovaladı. "Eliza Archie'nin sakatlığı konusunda haklı. Çok daha kötü olabilirdi."

Nate başını salladı. Amelia'nın en son ne zaman o korkunç şakalarından birini yapmadan bu kadar çok konuştuğunu hatırlayamıyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını biliyordu -başka bir sabotaj eylemiyle. Ekipman sadece bir buçuk yıllıktı ve Bahçeler'deki eğitmen Henry bakım konusunda harikaydı.

Sabotaj giderek artıyordu. Havalandırma sistemini ölü kokarca kokusu yayacak şekilde ayarlamak, bu sabah olanlarla kıyaslandığında eşek şakası gibi kalıyordu. Koşu bandını kurcalayan kişi belli ki sakinlerden birine zarar vermeyi umursamamıştı. Bundan sonra ne planlıyorlardı? Bir şekilde, her kimse ondan bir adım önde olmalıydı çünkü işlerinin bittiğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

* * *

Briony, Nate'in arkasından kapının kapandığını duyduğunda, içindeki coşku duygusu yavaş yavaş yok oldu. Perşembe günüydü. Cumartesi günü nişanlısını mihrapta terk etmişti. Evet, belki de onun için doğru kişi o değildi. Belki de vücudu panik atak geçirerek ona bunu anlatmaya çalışıyordu. Ama yine de. Altı gün önce bir nişanlısı vardı ve az önce başka biriyle, hiç tanımadığı biriyle yatmıştı.

Vi ile konuşması gerekiyordu. Ama Wisconsin için çok erkendi. Ayrıca, Vi Caleb'ı tanıyordu. Vi Caleb'dan hoşlanıyordu. Briony gerçekten itiraf edebilir miydi?

en iyi arkadaşı, şimdi ne yaptı?

Ruby! Briony Ruby ile konuşabilirdi. Saat neredeyse yedi kırktı. Acil bir durum dışında onu aramak için çok erkendi ve bu Briony'ye acil bir durum gibi gelse de öyle olmadığını biliyordu. Mac'in alt kattan gelen uzun ve talepkâr miyavlama sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Mutfakta, yemek kabının yanında duruyordu. Bu sabah programının dışındaydı. Uyumuş olmalıydı. Ya da belki çöpçatan kedicik, Nate'le birkaç dakika daha geçirmesine izin vermeye karar vermişti. Bu saçma fikir karşısında başını salladı.

"Geliyorum, Mac."

Ekselansları'nı yaban somonu ve geyik etinin yanı sıra organik meyve ve sebzelerle besledikten sonra Diogee'yi yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Belki de onları Ruby'nin evinin önünden geçirecek bir yürüyüş. Ve eğer ışığı yanarsa ...

Yaklaşık dört dakika sonra, Diogee'nin biraz çekiştirmesiyle Briony Ruby'nin evinin önündeydi. Işık yanıyordu. Artık Ruby'nin uyanık olduğunu bildiğine göre, belki de eve dönüp telefon etmeliydi. Gerçi Ruby dün kahvaltı için Briony'yi almaya gelmişti. Gerçi o daha sonraydı.

Düşünceleri onu çılgına çeviriyordu. Bu yüzden ona ne yapması gerektiğini söyleyecek birine ihtiyacı vardı. Hiçbir konuda karar veremiyordu.

Hayır. Bu doğru değil. O eski bendi, Caleb'le evlenecek olan bendi, dedi Briony kendi kendine. Yeni ben değişiyor, belki hızlı değil ama oluyor. Kendi kararlarımı kendim vereceğim ve-

Diogee manyak gibi havlamaya başladı. "Şşşt! Lütfen, şşşt!" Briony ona tısladı. Havlamaya devam etti. Belli ki köpek kendi kararlarını kendisi veriyordu. Cadının kulübesinin ön kapısı açıldı ve Ruby başını dışarı uzattı.

Diogee'nin havlamaları, Briony'yi yürüyüş yolunda sürüklerken daha da hızlandı. Ruby'ye ulaştıklarında, köpek kendini onun ayaklarına attı ve sırt üstü yuvarlandı, kuyruğu deli gibi sallanıyordu.

"Karnının ovulmasını istiyor," diye açıkladı Ruby Briony'ye, Diogee'nin yanına çömelip onun istediği ovma işlemine başlarken.

"Kahve içmek için dışarı çıkmak ister misin? Ya da kahvaltıya?" Briony sordu. "Ben ısmarlıyorum!"

"Aslında var," diye Ruby.

"Oh, çok kötü." Sonra Briony . "Ah! Özür dilerim! Geri dön." Ruby' My Little Pony pijamalarını giymesine şaşırılmıştı.

Gecelik misafir. Caleb, Briony'nin şık iç çamaşırları olarak düşündüğü şeylerden hoşlanıyordu.

"Hayır, hayır, hayır! Bu Riley. Sana bahsettiğim küçük kız, Mac'in tanışmam için ayarladığı. Onu daha sonra bir dişçi randevusuna götüreceğim ve anaokuluna gitmediği için annesi yatıya kalabileceğini söyledi. Birazdan midilli şeklinde krep yiyeceğiz," diye açıkladı Ruby, Diogee'nin karnını okşamaktan kaşımaya geçerek. "Bize katılabilirsin."

"Aslında seninle G sınıfı olmayan bir şey hakkında konuşmak istiyordum," diye itiraf etti Briony.

"O zaman içeri gelmelisin." Ruby doğruldu, "Diogee, ikram!" dedi ve içeri girdi. Briony'nin başka seçeneği yoktu. Diogee onu Ruby'nin peşinden mutfığa sürükledi.

"DiDi! Benim huckleberry'm." Ruby'ninkilere benzeyen midilli pijamalı küçük bir kız kendini Diogee'ye doğru fırlattı ve Diogee onun yüzünü yalamaya başladı.

"Riley, bu benim arkadaşım Briony. Bizimle kahvaltı edecek," dedi Ruby ona.

Briony daha merhaba diyemeden Riley, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Sonra Diogee'nin sırtına tırmandı ve her iki küçük eliyle kulaklarından birini kavradı. Kuyruğunu sallaması bir gösterge değilse de Briony tasmaını sıkıca kavradı.

"Bu güvenli mi?" diye sordu Ruby'ye. Riley'nin ayak parmakları yere zar zor basıyordu. "Güvenli görünmüyor."

Ruby ocağı yakarken, "O bunu her zaman yapar," diye onu rahatlattı. "DiDi benim atım ve Paula adında bir midillim var. Ayrıca, adı Patricia, Paisley ve Elvis. Midillileri sever misin?"

"Midillileri seviyorum." Yaklaşık bir yıl boyunca ailesine binicilik dersleri almaları için yalvarmıştı. Onlar da ona piyano ve en az onun kadar eğlenceli olduğunu iddia ettikleri resim dersleri vererek karşılık vermişlerdi. Briony'nin sızlanıp yalvardığı nadir zamanlardan biriydi bu. Ta ki annesi attan düşerse ağır yaralanabileceğini, hatta felç kalabileceğini söyleyene kadar.

"Pekâlâ, kovboy," dedi Ruby Riley'ye. "Krepleri hazırlamaya başlamak üzereyim. Bu da senin o hayvandan inip ellerini hemen yıkaman gerektiği anlamına geliyor."

", kurabiyem." Riley Diogee'nin üzerinden indi ve koşarak mutfaktan çıktı.

"Fark etmediysen söyleyeyim, Riley kovboy argosuna iyice merak sardı.

İnternette bir liste buldum." Ruby dolaptan bir ham deri aldı ve Diogee'ye uzattı. O da memnun bir iç çekişle yere çöktü ve başladı

kemirmek için. "Hızlı konuş. Reşit olmayan kulakları olan kişi gelmeden önce yaklaşık beş saniyemiz var." Tavaya tereyağı ekledi.

Briony Diogee'nin tasmaını bıraktı. "Nate ve ben dün gece bir şeyler içmek için dışarı çıktık. Beni en iyi yere götürdü-"

"Zaman yok. İyi kısma geçelim," diye araya girdi Ruby.

"Weslepttogether." Briony'nin kelimeleri, kısmen hızlı konuşmaya çalıştığı için, kısmen de çok utandığı için birbirine karışmıştı.

"Mac, Mac, Mac." Ruby başını salladı. "Eğer işimi sevmeseydim, gizli silahım o kedi olan bir çöpçatan olurum." Riley'yi kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. "Nasıldı?"

"Ruby! Buraya sana müstehcen ayrıntılar vermek için gelmedim!" Briony haykırdı. "Buraya geldim çünkü-ne yaptım ben?"

"Sanırım oldukça ateşli bir seks yaptınız." Ruby'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Değil mi, seni yaşlı bunak?" diye ekledi yüksek ve aşırı hevesli bir sesle.

Riley, Diogee'yi hayali bir atla değiştirmiş olan Briony dötrnala odaya geri , "Az önce sana ahmak dedi," dedi.

"Aptalın teki olabilirim," diye itiraf etti Briony. Ama kendini çok iyi hissediyordu. Vücudu ılık bir balla doluymuş gibi hissediyordu, bacakları o kadar rahatlamıştı ki bacaklarının onu oraya kadar taşıyabilmesine şaşırmıştı. Sanki Ruby'nin mutfak masasına son oturduğunda olduğundan tamamen farklı bir insandı.

Riley küçük bir tabureyi sobanın yanına sürükledi ve üzerine çıktı. "Fıskırmaları izlemeyi seviyorum," dedi Briony'ye.

Briony sobaya bu kadar yakın bir taburede oturmasının güvenli olup olmadığını soracaktı ama kendini durdurdu. İkisinin belli ki bir rutini vardı ve Ruby, Riley'nin neleri kaldırabileceğini bilmeliydi. "Kovboy dilinde 'fıskırtmak' ne demek?" diye sordu onun yerine.

"Vay canına! 'Fıskiyeler' kovboylara göre değil," dedi Riley ona. Ruby bir fıskırtma şişesini kaldırıp Briony'ye doğru salladı, sonra da tavaya ince bir akışla krep hamuru, *mor* krep hamuru sıktı. Riley takdir dolu bir "oooh" çekti. "Yeleyi ben yaparım."

"Bir saniye içinde." Ruby tepsiye daha fazla hamur eklemeye devam etti, sonra elindeki su şişesini bırakıp başka bir şişe aldı ve Riley'ye verdi. "Yardım ister misin?" diye sordu. Riley başını salladı. Şişeyi iki eliyle tutarak

Elleri, konsantrasyonla çatılmış kaşları, pembe hamuru tepsiye fıskırtmaya başladı.

Riley fıskırtma şişesini geri verdiğinde Ruby ona "Çok güzel," dedi. Biraz daha hamur ekledi. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Baloncuklar çıkana kadar," diye bitirdi Riley.

Briony, Ruby ile Nate'e olanlar hakkında konuşmak için sabırsızlanıyordu ama Ruby ile Riley arasındaki etkileşimden keyif almaktan da kendini alamıyordu. Riley'nin yaşındayken anne ve babası onunla çok zaman geçirmişti ama her zaman bir temkinlilik vardı. "Görüş alanında kal. Bırak da bunu biz yapalım. Dikkatli olun." Geçmişini düşününce, eğlencenin bir kısmının emildiğini anladı.

"Bak!" Briony anılarına dalıp gitmişken krep, hatta flapjack bile bitmişti ve Riley tabağını Briony'nin görmesi için uzatıyordu.

"Müthiş!" Briony haykırdı. Pembe-mor midilli çok sevimliydi. "Yele konusunda harika bir iş çıkarmışsın."

Riley, Briony'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Ben de gözümü yaptım."

Ruby önüne bir tabak koyarken Briony, "Harika bir göz," dedi.

"Bunun üzerine ne iyi giderdi biliyor musun? Biraz inek salyası," diye duyurdu Riley.

"Tamam, anladım. 'İnek salyası' kovboy şurubu demek, değil mi?" Briony sordu. Küçük kız midillisinin her santimini şurupla kaplıyordu.

Riley kıkırdadı ve başını salladı.

"Tereyağı mı?"

Riley başını salladı ve daha sert kıkırdadı.

"Çikolata parçaları, muz, çilek," diye devam etti Briony, Riley'nin tepkisinin tadını çıkararak. "Ah, biliyorum! Krem şanti. Bu aslında inek salyasına ."

"Biraz yakın sayılır, değil mi civcivim?" Ruby de masada onlara katıldı.

"Bu morandgee," dedi Riley.

"Beze," diye tercüme etti Ruby. Riley'ye, "Ve kreplerin üzerinde güzel duracağından emin değilim ama bir dahaki sefere kahvaltıya geldiğinde denemeye hazırım," dedi.

Briony, Ruby'nin gelmiş geçmiş en havalı bebek bakıcısı olması gerektiğini düşündü. Gerçi Nate onun parasının hakkını veriyordu. Onun şu anda ne yaptığını merak ediyordu. Vücudunda da o sıcak-bal hissi var mıydı? Çok tatlıydı.

O sabah ona yarasını sormuştu. Ayağını onunkinin üzerinde gezdirmekten hemen önce ona attığı o bakış. Neredeyse gözleriyle ona dokunuyor gibiydi.

"Briony?" Ruby'nin ses tonu Briony'ye Ruby'nin onun adını birden fazla kez söylediğini düşündürdü.

"Hı-hı?"

"Şu anda ne düşündüğünü bilmek bile istemiyorum. Ya da belki istiyorum ama sonra," dedi Ruby. Briony yüzünün ısındığını hissetti. Ruby'ye Nate'in ona baktığında gözleriyle ona dokunuyormuş gibi hissettiğini asla ama asla söylemeyecekti. Bu bir lise günlüğüne aitti. Briony'nin lise günlüğüne değil. Briony lisede kimseyle çıkmamıştı. Ama birinin. Yirmi yedi yaşındaki bir kadının kafasına ait değildi.

"Bana daha önce ne sormuştun?"

"Bir krep daha ister misin diye."

"Ben-" Briony tabağına baktı. Krep gitmişti. Nate hakkında hayaller kurarken otomatik pilotta yemiş olmalıydı. Ruby'ye, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Diogee çiğköftesini bitirdi ve yanına geldi. Ağzı masa seviyesine çok yakındı. Kız tepki veremedi dilini tabağının üzerinde gezdirdi. "Geri, geri, geri!" Briony emretti. Bir adım daha yaklaştı ve bir yalama daha almayı başardı. "Onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum!" diye bağırdı.

"Sahipleri de öyle," diye cevap verdi Ruby. Ayağa kalktı ve Diogee için bir ham deri daha aldı. "Bu benim yöntemim." Briony'nin parlak tabağını aldı. "Hepsi bulaşık makinesi için hazır. Durulamaya gerek yok."

"Tabağımı yapabilir mi?" Riley yalvardı.

Ruby, "Hayır, o kadar şurup onun için iyi değil," diye cevap verdi. "İşin bittiyse neden gidip giyinmiyorsun? Sana bir şeyler hazırladım. Odanızda." Hepsi bu kadar sürdü. Riley koşarak mutfaktan çıktı.

"Odası mı?" Briony sordu.

"Misafir odası. Orayı herkesten çok o kullanıyor," diye yanıtladı Ruby. "O çocuktan çok hoşlanıyorum. Mac'e çok şey borçluyum. Şimdi sana dönelim. Ve *ona*. Tam açıklama, onu internetten araştırdım. Kovboyluk damarını devam ettirmek için kremalı sos kadar iyi."

Briony inledi. "Kafam çok karışık. Dün gece harikaydı, her şey. Ama daha bir hafta önce nişanlanmıştım. Nate'in bilmediği. Çünkü ben

onunla yatmayı beklemiyordum, bu yüzden ona söylemem gerektiğini düşünmedim. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Oh hayır. Buna kanmayacağım. Sana tavsiye vermeyeceğime söz vermiştim."

"Korkunç bir insan olduğumu düşünüyorsan bana söyleyebilir misin? Bu bir tavsiye değil." Briony içinde bir savaş sürüyormuş gibi hissediyordu. Kötü insan, tatlı bedene karşı.

Ruby başını salladı, sonra yumuşadı. "Senin korkunç bir insan olduğunu düşünmüyorum. Korkunç biri olduğunu *düşünüyorsan* bunun bir faydası olmaz. Öyle mi düşünüyorsun?"

Briony, "Biri bana benim yaptığımı yaptığını söyleseydi, korkunç olduğunu düşünmeyebilirdim ama yanlış bir şey yaptığımı düşünürdüm," diye itiraf etti.

"Tamam." Ruby avuçlarını masaya vurdu. "Bu bir tavsiye değil. Bu sadece başka bir soru. Diyelim ki buraya tatil için geldiniz, eski nişanlınız yok, sadece Kaliforniya'ya eğlenceli bir gezi. Ve Nate'le tanıştınız. Birbirinizden etkilendiniz. Ve seks yaptınız. İkiniz de buralı olmadığınızı ve bunun sadece bir kaçamak olduğunu biliyorsunuz. Nasıl hissediyorsun?"

Briony, "Bu o kadar bana göre değil ki, bunu hayal etmek bile zor," dedi. "Ben kaçamak yapacak türden bir insan değilim. Yani, hiçbir zaman kaçamak yapan biri olmadım. İki tane uzun süreli ilişkim oldu. Hepsi bu kadar." Bir an düşündü. "Eğer ikimiz de tatilde olduğumu bilseydik ve bu sadece eğlenceli bir şey olsaydı ... Bunun korkunç olduğunu sanmıyorum. Ama durum tam olarak böyle değil."

"Daha fazla soru. Nate'e zarar mı veriyorsun?"

Briony düşündü. "Hayır."

"Adı her neyse, Caleb'e zarar mı veriyorsun?"

"Zaten yaptığımdan daha fazlasını değil," diye itiraf etti Briony. "Ne demek istediğini anlıyorum. Dün gece bir çekim patlaması oldu. Düşünmek için durmadım. Sadece önlemlerle uğraşacak kadar uzun süre. Ama şimdi düşünüyorum." Sanki bir şeyleri anlamasına yardımcı olacakmış gibi alnını ovuşturdu. "Gardens'ta düzenledikleri Aile Gecesi'nde Nate'e yardım etmem gerekiyor. Ama belki de onu bir daha görmemek daha iyidir. Ama o çok iyi bir adam. En azından bir şey söylemeliyim."

Briony hayal kırıklığıyla sessiz bir çığlık attı. Riley'yi korkutmak istemiyordu. "Kafamın içinde her zaman nasıl bir şey olduğunu görüyorsun. Hiçbir şeye karar veremiyorum."

"Kilisede bayılana kadar." Ruby gülümseyerek sözlerin acısını hafifletti.

"Doğru. O zamana kadar."

* * *

Mac, Briony'kapıyı açması için tam zamanında eve döndü. Gib için küçük bir sabah alışverişi yapmaya karar vermişti. Şimdiye kadar Gib'i mutlu edecek bir şey bulamamıştı ama Mac bulana kadar denemeye devam edecekti.

"Yine mi dışarı?" Briony koşarak içeri girerken haykırdı. Doğruca su kabına gitti. Hediyelerden biri dilini kalın bir şeyle kaplamıştı. Bol miktarda su vardı ama kahvaltıdan beri durduğunun kokusunu alabiliyordu. Taze su siparişi vermek için miyavladı.

Briony ona, "Akşam yemeği vakti yaklaşmadı," dedi. "Daha saatler ve saatler var." Kavanozundan bir ödül maması aldı ve ona vermek için eğildi. Elinden çekip aldı. Diogee ortaya çıktı ve onu havada yakaladı. Mac istemediği halde onu kendisinin yemiş olmasını diledi. Bu mankafaya kedi ödülleri verilmemeliydi. Buna layık değildi.

Mac Briony'ye bir miyav daha verdi. Hâlâ eğitime ihtiyacı vardı. Onu Jamie gibi anlamıyordu.

"Mac! Ağzına ne yaptın? Dilin tamamen kahverengi olmuş." Mac'in yanına diz çöktü ve ağzını zorla açmaya çalıştı. Ona bir ısırık vermek zorunda kaldı, sadece küçük bir tane.

"Ah!" Briony haykırdı. Su kabını aldı, boşalttı ve yeniden doldurdu. *İyi insan*. Onu yere koydu ve dikkatle içmeye başlamasını, dilini kaplayan yapışkanın akıp gitmesini izledi. Briony, "Bu her neyse, çıkıyor," dedi. "En azından Jamie'ye defalarca kaçmanın yanı sıra garip bir hastalığa yakalandığını söylemek zorunda kalmayacağım."

BÖLÜM 10

Nate kaşındığını hissetti. Bazı evrak işlerini halletmeye çalışıyordu ama odaklanamıyordu. Bunun yerine, sabotajın üstesinden gelmek için yaptığı her şeyi gözden geçirmeye devam etti. Bob'a koşu bandını ve spor salonundaki diğer tüm ekipmanları gözden geçirtmişti. Henry'ye de. Hiçbir şey bulamamışlardı. Nate koşu bandını kendisi de denemiş ve hiçbir şey bulamamıştı. Makine her ayarda sabit kalmıştı. Yine de tedbirli olmak için değiştirtcekti.

Eliza'ya son durumu bildiren bir mesaj atmıştı çünkü başka bir konuşmanın verimli olabileceğini düşünmemişti. Eliza cevap vermemişti. Daha sonra ikinci bir mesaj atarak, Archie'nin bileğinin kırılmadığından emin olmak için bir röntgen çekirtmesini isteyip istemediğini sordu. Bunu zaten yaptırdığını söyleyen kısa bir yanıt almıştı.

O öğleden sonra toplum merkezine ve spor salonuna güvenlik kameraları ekletmiş ve çalışıp çalışmadıklarını bizzat kontrol etmişti. Ne kadar küçük olursa olsun, olağandışı bir şey fark edip etmediklerini öğrenmek için personelin her üyesiyle konuşmuştu ama hiçbir şey öğrenememişti. İlk kez Nathalie ve annesi bir krizle ilgili olarak aramıyor ya da mesaj atmıyordu, ancak şu anda bir şeyler yapabileceği bir krizi neredeyse memnuniyetle karşılayacaktı. Bir sonraki adımının ne olması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Aile Gecesi için yemek odasına gitmesine bir saatten fazla zaman vardı. Masasından kalktı ve sonunda o anda ofiste hiçbir şey yapamayacağını kabul etti. Bunun yerine annesine gitmeye karar verdi. O adamı tekrar görseydi arardı ama Nate'in uğraması onu daha iyi hissettirecekti. Bu onu da daha iyi hissettirirdi.

Geldiğinde onu pijamaları içinde buldu. "Kendini iyi hissetmiyor musun anne?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim."

Başını salladı. Eğer kız hasta olsaydı bunu duyardı. Oturma odasına doğru giderlerken, "Giyinip benimle Aile Gecesi'ne gelmek ister misin?" diye sordu. Onu bir süredir davet etmemişti, özel bir davete ihtiyacı olduğundan değil, çünkü neredeyse her zaman hayır derdi. "Her zaman harika yemekler olur ve sonrasında *Hairspray*'i göstereceğiz."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim." Oturdu ve boşluğa baktı.

Nate yanına oturdu, içinde bir endişe vardı. Televizyon kapalıydı. Sehpanın üzerinde yüzükoyun yatmış bir kitap yoktu. El işi malzemelerinin hiçbiri dışarıda değildi. "Bütün gün ne yaptın?"

Uzun bir süre cevap vermedi, sonra "Bu sabah kalktım ve portakal kokusu aldım. Evde hiç portakal yok."

Midesi sıkışmıştı. Hayali kokular beyin tümörü belirtisi olabilir, Parkinson da olabilir, diye düşündü. Daha fazla bakıma ihtiyaç duyan sakinlerden biri olan Ed Ramos, felç geçirmeden önce günlerce ıslak köpek kokusu aldığından şikayet etmişti, oysa ıslak ya da kuru hiçbir köpek onun yakınında bulunmamıştı.

"Anne, hatırlamaya çalışıyorum. Dr. Thurston'ı ne zaman görmem gerekiyor? Onu kontrol etmem gerekiyor, değil mi?" diye sordu, ses tonunu rahat tutmaya çalışarak.

Onun sorularını duymazdan geldi. "Sonra aslında portakal olmadığını fark ettim. Babanın sürdüğü Creed Orange Spice parfümüydü," dedi annesi, hâlâ boşluğa bakarak. "Sanki odadan çıkıp gitmiş gibiydi."

"İlk kez bugün mü kokladın? O gittiğinden beri yani."

Başını salladı. "O gittiğinde banyo dolabında duran şişe hâlâ bende ama hiç açmıyorum. İstemiyorum.... Neden atmadığımı bilmiyorum."

"Ondan geriye bir şey kaldığını sanmıyordum." "Babamın" diyemedi. Ağzından çıkamazdı, onun önünde olmazdı. Nate ya da Nathalie'ye onunla babaları hakkında konuşamayacaklarını hiç söylememişti ama ne zaman konuşsalar neredeyse histerikleşiyordu. İkisinin de hiçbir şey söylememenin daha iyi olduğunu anlamaları uzun sürmedi. O ve kız kardeşi kendi aralarında bile ondan bahsetmeyi bıraktılar, sanki o hiç var olmamış gibi davranırlarsa acıyı silebileceklermiş gibi.

"Çok istememe rağmen bir türlü kurtulamadığım birkaç şey vardı."

"Şişe kırılmış olabilir mi? Belki de bu yüzden kokusunu alıyorsunuzdur." Nate mantıklı, tıbbi olmayan bir açıklama istedi.

"Eşyaları bir çöp poşetine koyarak o zamanlar Onları atmaya ancak bu kadar ." Annesi sonunda ona baktı ve gözlerinde akmayan yaşların parladığını gördü. "O günden beri onlara bakmadım bile, ama gitmelerine izin veremem."

Nate, *onu hiç unutamadığını* fark etti. *Bunca zaman sonra.* Babası onu terk ettiği için hayatının bu kadar küçüldüğünü düşünmüştü.

Çünkü onu hâlâ bir şekilde seviyordu. "Anne, çok üzgünüm." Kolunu onun omuzlarına doladı.

"Öyle olduğunu biliyorum." Ona doğru eğildi. "Sen iyi bir çocuksun, Nate."

Kaşıntı hissi geri dönüyordu. Onun üzüntüsünü silmek istiyordu. Bunu düzeltmek istiyordu, tıpkı The Gardens'ta olanları düzeltmek istediği gibi. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Benimle Aile Gecesi'ne gelmeyeceğine emin misin?" diye sordu sonunda. "Seni tek başına bırakmak istemiyorum."

"Hayır, bütün bu insanlar için havamda değilim. Sen ." Nate ayağa kalktı. "Seni sonra kontrol edeceğim."

"Uyuyacağıma eminim."

"Yarın sabah o zaman." Ayağa kalktı ve annesinin kolonya koklamasının fiziksel nedenlerini ortadan kaldırmak için randevu alır almaz onu doktora götüreceğine dair kendi kendine söz verdi. "Benden sonra kapıyı kilitlediğinden emin ol," diye ekledi.

Dışarı çıkarken, babasının gittiği günün yıldönümüne sadece birkaç gün kaldığını fark etti. Annesinin yaşadıklarının açıklaması muhtemelen buydu. Babasını düşünmek istemiyordu ama anılar oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı, tıpkı o eski kolonya şişesinin yer altındaki boşluğa tıklılması gibi.

Belki de sabah onu ziyaret ettiğinde, babası hakkında gerçekten konuşmalarının zamanı gelmiş olacaktı. Bu gece de dahil olmak üzere pek çok kez geri çekilmişti çünkü onu üzmemek istemiyordu. Ama bu konuda konuşmalar da konuşmalar da hisleri oradaydı.

Ancak bu gece odaklanması gereken başka şeyler vardı. Aile Gecesi'nin mükemmel geçmesini istiyordu. En azından bazı sakinlerin aileleri havalandırma sistemi ya da koşu bandı veya her ikisiyle ilgili sorunu duymuş olabilirdi ve onları rahatlatmak istiyordu. Hızını artırdı. Eliza orada olacak mıydı? Eğer oradaysa, ona yaklaşmanın en iyi yolunu bulması gerekiyordu. Nate, Archie'yi çıkarmak istediği için onu suçlamıyordu. Sadece birkaç haftadır Bahçeler'deydi ve iki felaket yaşanmıştı.

Nate köşeyi döndü ve her pencerede ışıkları parlayan toplum merkezi görüldü. Büyük lobide bir grup insan durmuş gülüşüyor ve konuşuyordu, garsonlar da ellerinde aperatiflerle dolaşıyordu. Sevdığınız birinin olmasını isteyeceğiniz bir yere benziyordu. Öyleydi de. Hâlâ da öyleydi. Sabotajın dibine inecekti. Belki de bir-

Nate'in tüm dikkati tek bir kişiye, Rich ve torununa gülümseyerek yaklaşan Briony'ye yöneldi. Kumral saçları bu gece dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Ona bakınca, dün gece Briony'nin ona doğru eğildiği ve saçlarının etraflarında bir perde oluşturduğu zamanki ipekliğini neredeyse hissedebiliyordu. Uzun, geniş adımları ikişer ikişer attı. İçeri girdiğinde, yanından geçtiği insanlara selam vermek ve gülümsemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Tek istediği ona ulaşmak, onu tekrar karşısında hissetmekti. Yanağını öpmekle yetinmek zorunda kaldı ve öptüğünde yüzünün pembeleşmesini izledi.

"Ah, havada romantizm var." Rich eşofmanının cebinden defterini çıkardı, üzerinde girdaplı mor bir desen ve bir bacağına öksürük ilacının adı yazıyordu.

Nate, "Bu eşofmanları nereden aldığını bilmem gerekiyor," dedi.

"L.A. ROAD Thrift Store. Neredeyse alışveriş yaptığı tek yer orası," diye yanıtladı torunu Max.

Rich muhtemelen Kaliforniya'daki en zengin 50 kişiden biriydi ve kıyafetlerini de oradan alıyordu. Bu adamı sevmek lazım. "O pantolonların-"

"Doksanların rapçilerinin giyeceği bir şey mi?" Max onun yerine tamamladı. Max başını salladı. "Mor içki kavramını açıklamaya çalıştım, ama vın." Bir elini başının üzerinde gezdirdi.

"Mor içki nedir?" Briony sordu.

Belli ki ilk gençlik yıllarını G sınıfı bir balonun içinde geçirmişti. "Çok tatlısın," dedi Nate ona. Aslında bunu söylemeyi planlamamıştı ama ağzından kaçtı ve kızın tekrar kızarmasına neden oldu.

Rich Briony'den Nate'e baktı. "Bir şiirin yaklaştığını hissediyorum." Bir şeyler karalamaya başladı.

"Şair misin?" Briony mor içkiyi sordu.

"Ben varım. Benim formum limerick." Rich her zaman yanında taşıdığı küçük golf kalemlerinden biriyle bir şeyler karalamaya başladı.

Regina gruba katılırken, "Şiirin en düşük biçimi," diye yorum yaptı.

"Salman Rushdie limerik yazdı. Auden ve Shakespeare de öyle.

Thomas Aquinas. Devam edeyim mi leydim?"

"Booker'ı kazanan bir roman, insanı gözyaşlarına boğan bir şiir -ve acımasızlığından dolayı değil- yüz yıl sonra hala okunacak bir oyun ya da hala geçerli olacak bir felsefe eseri yazdığınızda konuşuruz.

o süre içinde tartışıldı." Bununla birlikte Regina Briony'ye döndü. "Ben Regina Towner."

"Sizi tanıştırmalıydım. Regina, bu Briony. Dün resim dersinde model olarak kullandığın kediye bakıyor."

Rich bir ezberle araya girdi. "Ay benim daimi metresim,/Ve güzel baykuş benim iliğim;/Alevli ejderha/ve gece kargası/Kederime müzik yapıyor. " Regina'nın gözlerinin içine baktı. "*Bu* bir limerick."

Regina gözlerini kırptırdı. Nate o ana kadar onu ne diyeceğini bilemez halde gördüğünü hiç sanmıyordu.

Sonunda şöyle dedi: "Limerik tanım gereği mizahidir. Bu sadece vezinli bir limerikti."

"Touché." Rich başını ona doğru eğdi. Bu da bir ilkti. Rich bir noktayı kabul ediyordu.

Regina Briony ile konuşmasına geri döndü. "Bu kesinlikle muhteşem bir kedicikti."

"O muhteşem bir kaçış sanatçısı. Ne zaman dışarı çıksa, doğruca The Gardens'a gidiyor. Burayı çok seviyor. Onu suçlamıyorum." Kısa bir süre Nate'in koluna dokundu. "Burası çok güzel bir yer."

"Katılıyorum."

"Bethany ve Philip bu gece gelebilecekler mi?" Nate Regina'ya sordu.

"Bu sefer değil ama gelecek hafta kesinlikle. Görüyorsunuz ya, The Gardens'ı gerçekten özel yapan şey Nate," dedi Briony'ye. "Yeğenimin, kocasının ve burada bir yakınıni ziyaret etmiş olan herkesin adını biliyor. Bahçe ve tesisler birinci sınıf ama burayı evi yapan Nate."

"Teşekkür ederim." Onun sözleri, özellikle de bugün Eliza'yla uğraştıktan sonra, ona yaptığı işin önemli olduğunu hatırlatmıştı. Regina'nın The Gardens'ı evi gibi hissetmesini istiyordu, Archie ve orada yaşayan diğer için istediği buydu.

"Anlaştık." Richard kalemını bıraktı ve Nate'in omzuna vurdu. "Vay canına, sonunda bir konuda anlaştılar," dedi Max. Buralara çok gelirdi ve Richard'ın bütün arkadaşlarını tanırdı. Ya da Richard ve Regina her neyse. Belki antrenman arkadaşı.

Rich, "Çünkü Regina sonunda mantıklı bir şey söyledi," diye cevap verdi. Defterinin birkaç sayfasını çevirdi. "Şimdi kim

duydun mu?"

Regina zarif saatine baktı. "Şiirlerinden birini okumaya çalışmadan önce bir dakikadan fazla zaman geçti. Bir rekor."

Briony Rich'e, "Duymak isterim," dedi.

Rich Regina'ya sırtarak baktı. "Onur duyarım." Boğazını temizledi ve okumaya başladı. " 'Bir zamanlar papyonlu bir adam vardı/Herkese bir çakal kuşunu hatırlatan/' "

Regina, "Sakatlığından bu kadar kısa bir süre sonra Archie ile dalga geçmek için uygun bir zaman değil," dedi.

"Yaralanma mı? Ne oldu?" Rich, Nate'e sordu.

Nate bu sorunun sorulmasını bekliyordu. Yine de cevap vermek zordu. Koşu bandının arızalanmış olma ihtimalini tamamen göz ardı etmek istemiyordu. Yakında duyacaklardı. The Gardens'ta dedikodu hızlı yayılırdı. Yine de onları korkutmak istemiyordu. "Koşu bantlarından birinden düşmüş ve bileğini burkmuş. Yürürken makinenin biraz hızlandığını söyledi. Kontrol ettirdim ve bir sorun görünmüyordu ama ne olur ne olmaz diye değiştirteceğim."

"Zavallı adam," diye mırıldandı Regina. "Ona bir lapa yapmalıyım. Büyükanнемden öğrenmiştim."

"Zavallı adam ihtiyacı olan her şeyi torunundan alıyor gibi görünüyor." Rich çenesini kapıya doğru salladı; Eliza, Archie'yi tekerlekli sandalyeyle içeri taşıyor, bacaklarına örme bir battaniye örtüyordu. Regina cevap verme zahmetine girmedі. Aceleyle Archie'ye doğru ilerledi. Peggy ve Janet da ona doğru koşmaya başlamışlardı bile. Nate doğruca oraya gitmek istedi ama kendini tutmaya karar verdi. Durumu dikkatle ele alması gerekiyordu. Endişeli görünmeli ama aşırı kaygılı olmamalıydı.

Rich dudaklarını birbirine bastırarak Archie'nin etrafında kümelenmiş kadınlara baktı. Sonra defterini ve kalemini çıkarıp tekrar yazmaya başladı.

"Sen buraya gelmeden önce Rich bana Max'in UCLA'ya gittiğini söylüyordu." Briony Max'e döndü ve gülümsedi. "Ne okuyorsun?"

"M-pazarlama." Max, Nate'e büyükbabasının alışveriş alışkanlıklarından bahsederken kekelememişti. Rich'in ona anlattığına göre bu Max'in çocukken mücadele ettiği bir şeydi ama özellikle endişeli olmadığı sürece çoğunlukla ortadan kalkmıştı. Belki de bir çocuğun dikkatini çekmek

Güzel "yaşlı" kadın ona odaklanmıştı. Nate de o yaşlardayken muhtemelen aynı şekilde hissedirdi.

"Muhasebe İlkeleri dersini almak zorunda kaldın mı?" Briony sordu.

"Şu anda alıyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla kanun var."

"Kesinlikle! Çalışmayanlar sıkıcı olduğunu düşünüyor."

"Ya da kolay olduğunu. Sadece sıra sıra sayıları topluyoruz." Bu sefer kekelemek yok. Onu şimdiden daha rahat hissettirmeye başlamıştı.

"Ama bu daha çok bir şeyi çözmek gibi-" diye başladı Briony.

"Bulmaca," diye bitirdi Max'le birlikte.

"Prosciutto'lu filo sarılı kuşkonmaz isteyen var mı? Ayrıca LeeAnne'in meşhur ıspanaklı keklerinden de var," diye hızlıca sordu Hope. Garsonlardan biri dışarıda olmalıydı. Hope'un servis yaptığı tek zaman buydu. Normalde Nate'in durumdan haberdar olması gerekirdi ama bugün dikkat dağıtıcı şeylerle doluydu. "Nefisler," diye ekledi, ama kelimeler kulağa sert geliyordu ve sakınlarla her zamanki gibi ilgilenmiyordu. Bir şeye mi üzülmüştü? Nate LeeAnne'e sormak için aklına bir not aldı.

Max ağzını açtı, kapattı. Mırıldandı, sonra başını salladı. Rich yazmaya devam etti. Briony, "Ben de isterim," dedi ve bir kuşkonmaz mezesi seçti. Kız zarif bir ısırık aldığında Nate kendini onun ağzına bakarken buldu. Gözlerini kaçırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Nate?" Hope tepsiyi ona , o da bir ıspanaklı brownie alıp peçeteye koydu. Aç değildi ama LeeAnne'in onun spesiyallerinden birini reddettiğini öğrenmesini istemiyordu. Bunu telafi etmek için bir sürü iltifat alması gerekecekti. Adını değiştirmesi için bir kez daha denemeye karar verdi. İçinde çikolata olmayan bir şeye brownie demek yanlıştı, ne kadar iyi olursa olsun.

"Kuşkonmaz sarması istemediğine emin misin, Max?" diye sordu. "Prosciutto sevdiğini biliyorum." Nate isimlerden daha fazlasını bilmeye özen gösterirdi.

Max hemen cevap vermeyince Hope arkasını döndü ve kabalık sınırında bir tavırla yürüyüp gitti. Max arkasından bakakaldı. Nate onun yüzündeki ifadeyi tanıdı. Muhtemelen Nate de az önce Briony'ye aynı şekilde bakıyordu.

* * *

Mac Gib'in zilini çaldı. Adam bir şeyler mırıldandı ve Mac onun kapıya doğru yürüdüğünü duydu. Bu gece hiç sardalya kokusu yoktu. Ama oraya sardalya yemeye gitmediğini kendi kendine hatırlattı. Az önce bulduğu hediyeı teslim etmek için oradaydı. *Bu işe yaramalıydı.*

Gib kapıyı açtığında Mac kokan şeyi ayağına düşürdü. Gib onu aldı, parmaklarının arasında ovuşturdu, sonra burnuna götürdü. Gerçekten de burun olarak adlandırılmayı hak etmiyordu. Gib kokuyu alabilmek için yüzünü bastırmak zorunda kaldı ve koku çok güçlüydü.

Ama Mac Gib'in daha da mutlu olduğunun kokusunu alabiliyordu. Tam da Mac'in bildiğı gibi.

"Yine mi dışarı çıktın? Kötü kedicik." Gib "kötü "yü Jamie gibi söylemişti, sanki gerçekten öyle demek istememişti. Mac'in kötü olmak umurunda değildi. Kötü olmak eğlenceliydi. "Bu sefer seni geri veriyorum." Sanki Mac'i tırmalamak istiyormuş gibi elini uzattı. Ama Mac daha iyisini biliyordu. Gib'in onu yakalamaya çalışacağını biliyordu.

Arkasını döndü, birkaç adım uzaklaştı, sonra durakladı. Kuyruğunu dikleştirdi, bu herkesin bildiğı gibi "beni takip et" anlamına geliyordu. En azından neyin ne olduğunu bilen herkes. Ne yazık ki buna muhtemelen insanlar dahil değildi. Mac birkaç adım daha attı, omzunun üzerinden baktı ve yüksek sesle miyavladıktan sonra kaldırımı doğru ilerlemeye başladı.

"Lanet , kedi." Gib dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi.

Mac yavaşça ilerliyor, insanın hemen önünde duruyordu. Hediye Gib'i mutlu etmişti ve Mac onu nasıl daha da mutlu edeceğini biliyordu. Onu doğruca kokunun kaynağına götürdü.

"İşte benim oğlum." Peggy adındaki insan Mac'e küçük dil tıklatma sesleri çıkardı ve Mac onun davetini kabul ederek kucağına atladı. Kadın hemen onun çenesinin altındaki tatlı noktayı kaşımaya başladı. İşte en azından birkaç şeyden anlayan bir insan.

Gib, "Onu sahibine geri götürmem gerekiyor," dedi.

"O burada. Nate'le birlikte film izleyecek. O zamana kadar kalabilir," diye cevap verdi Peggy.

"Sanırım benim de kalmam gerekecek. Ona göz kulak olmak istiyorum." Gib onun yanına oturdu. "Çok kurnaz biri."

Artık adamları uslu durduğuna göre, Mac biraz oyun oynayabilirdi. Ayağa kalktı ve Peggy'nin kucağından diğer adamın kucağına atladı. Onu sevmeyen adam. Mac'ten hoşlanmadın, parasını ödedin.

bedeli. Mac bir pençesini kaldırıp adamın yüzünü okşadı. Mac adamın bundan ne kadar nefret ettiğinin kokusunu alabiliyordu, o yüzden tekrar yaptı.

"İyi geceler hemşire!" diye bağırdı adam. "Sizi kim davet etti? Birinin kucağıma oturmasını isteseydim sorardım." Peggy'ye baktı. "Belki hâlâ isterim."

Mac'in burun delikleri kaşındı. Gib'in kokusu değişiyordu. Mac'in tasmayla yürümeyi reddettiği zaman Jamie'nin koktuğu gibi kokuyordu. Muhtemelen o da öyle kokuyordu. O gün ondan hiç memnun değildi.

Gib ayağa kalktı. "Briony'ye kedinin nerede olduğunu söyle. Ben gidiyorum."

Mac kapıya doğru giderken ona baktı. İnsanların nesi vardı? Mac, Gib'i tam da onu en mutlu edecek yere götürmüştü. Peki o ne yaptı? Kaçtı. Şimdi Mac her şeye yeniden başlamak zorundaydı. Ama bu gece değil. Biraz kestirmesi gerekiyordu. İnsanlara nasıl davranacaklarını öğretmeye çalışmak çok yorucuydu.

* * *

Nate Briony'ye, "Film başlamadan önce gidip Archie ve torununa merhaba demem gerekiyor," dedi. Yemek salonundan sinema salonuna doğru yürürlerken, ona Archie'nin kazası ve Eliza'nın tepkisi hakkında hızlıca bilgi vermişti.

Briony onunla gitmek, ona biraz moral desteği vermek istedi. "Ben de gelsem sorun olur mu? Ya da-"

"İyi olur. Bu gece rahat olmak istiyorum." Nate yolu gösterdi. Archie yine şık bir papyon takmıştı. Kucağında da resim dersinde birlikte poz verdiği altın sarısı-tan çizgili kedi oturuyordu.

"Mac! Yine mi?" Briony ağladı. "Seninle ne yapacağım ben?" Kedi mırılarak karşılık verdi.

"Siz de burada olduğunuza göre film bitene kadar kalabilir, değil mi?" diye sordu kalın gri örgülü, çarpıcı bir kadın Archie'nin yanındaki sandalyeden.

Briony ellerini havaya kaldırdı. "Açıkçası onun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Ne isterse yapabilir. Hatta istediğini yapacaktır." Mac mırıltısını bir kademe daha yükseltti, sesi bir dıştan takma motor gibi çıkıyordu.

Nate tanıştırma konuşmasını yaptı ve Briony, Nate'in başına ne kadar bela açacağını merak ederek Eliza'yı inceledi. Vücudunu gizleyecek şekilde giyinmişti; baldırlarının ortasına kadar inen bir etek ve çiçekli bir bluz giymişti.

Muhtemelen bir beden büyüktü. İnci bir yaka kolye ve tek bir çift uyumlu küpe takıyordu, ancak birkaç kulak piercingi daha vardı.

Briony biraz sohbet etmeye karar verdi. Nate'in işleri sıradan tutmasına yardım etti. "Acıdı mı? Kulak kanalının hemen üstündeki piercing?" Briony'nin her kulağında hâlâ sadece bir piercing vardı. Temel. Ya da temelin altındaki seviye neyse artık.

"Tragus mu?" Eliza bir parmağını sol kulağındaki küçük deliklerden birinin üzerinde gezdirerek sordu. "Pek sayılmaz. Kıkırdak daha kalın, bu yüzden daha fazla baskı var. Bu daha kötüydü." Parmağını ilk deliğin neredeyse karşısındaki bir noktaya götürdü. "Ama muhtemelen piercingci berbat olduğu içindir. Eğer bir tane yaptırmayı düşünüyorsanız, ben-"

Archie tekerlekli sandalyesinde kıpırdandı ve acı dolu bir homurtu çıkardı. Eliza başını ona doğru salladı, Briony'ye söylemek üzere olduğu şeyi unutmuştu. "Büyükbaba?"

"Bileğin sorun mu çıkarıyor, Archie?" Nate sordu.

"Belli değil mi?" Eliza ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Onun gelmesini istemedim. Bacağını kaldırmış bir halde evde benimle olmalıydı."

"Bacağım yukarıda." Archie sandalyenin yükseltilmiş ayaklığını işaret etti. "Ve şişmiş hissediyorum. Hareket ettiğimde biraz karıncalandı."

Eliza başını salladı. "Bunu sadece küçük bir yaralanma olduğuna beni ikna etmek için söylüyor. Gitmek istemediği konusunda ısrar ediyor. O hatalı ekipmanı kullanmanın onu kalça kırığıyla baş başa bırakabileceğini kabul etmiyor. Ya da daha kötüsü."

"Gitmek mi? Umarım gitmeyi düşünmüyordun." Peggy, Archie'nin kolunu sıktı.

"Tabii ki kalıyorum," diye ısrar etti Archie. "Burası filin manikürü gibi. Eliza yine Bayan Grundy gibi davranıyor."

Kovboy oyunlarında Ruby ve Riley'nin kullandığı kadar çalgınca bir argo kullanıyordu. Briony bu ifadelerin Archie'nin gençliğinden kalma olduğunu tahmin etti. Bunların hiçbirini daha önce duymamıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Nate. "Sabah doktoru seni kontrol etmesi için göndereceğim."

"Hayır, teşekkür ederim. Onu bir uzmana götürmek için randevum var." Eliza, Archie'nin bacaklarını örten battaniyeyi düzeltti, eli havada kaldı. "Doktoru bana bir sevk kağıdı verdi."

"Ne dediklerini bana bildir. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Archie," dedi Nate. "Seni yemeğe götürecek birini bulabiliriz."

Eliza seni getirmek için burada değil. Ya da isterseniz yemek göndertebiliriz."

"Archie'ye yemek getirmekten mutluluk duyarım!" diye bağırdı bir kadın arkalarındaki koltuktan, tam da Regina sıranın daha aşağısından "Ben getiririm!" diye seslenirken.

Briony Eliza'ya, "Görünüşe bakılırsa büyükbaban kaldırabileceği kadar yardım alacak," dedi. Eliza onu görmezden geldi. Ona piercing tavsiyeleri vermeye başlayan dost canlısı kadın ortadan kaybolmuştu. Briony şimdi düşününce bu kadar çok kulak piercingi olması tuhaf görünüyordu. Eliza'nın giyim tarzı çok muhafazakârdı. Ama belki de bunun nedeni büyükbabasını ziyaret ediyor olmasıydı. Eğlenmek için dışarı çıktığında ne giydiğini kim bilebilirdi ki?

Peggy, "Sen iyileşirken ihtiyacın olan her şeyi yapacağımı biliyorsun," diye ekledi.

Archie'nin popüler olduğu belliydi. Briony odaya göz gezdirdi. Sakinlerin oranı yaklaşık yedi kadına bir erkek gibi görünüyordu. Belki de Archie yakışıklı, yaşlı bir adam olmasına rağmen bunun bir nedeni de buydu. O parlak mavi gözleri muhteşemdi.

Işıklar yanıp söndü. "Film başlamak üzere. Yerlerimizi almamız gerekiyor," dedi Nate. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana ya da çalışanlardan birine haber ver, Arch."

"Buradaki koşullar konusunda hâlâ çok endişeliyim," dedi Eliza Nate'e. "Büyükbabamın iyiliği için beni endişelendiren bir şey daha , onu taşımak zorunda kalacağım."

Archie, "Durun bakalım tatlım," diye itiraz etti. "Burada benim hayatımdan bahsediyoruz."

Eliza elini onun dizine koyup sıktı. "Bu sefer benim istediğimi yapmama izin vermen gerekecek."

Bu durumdan memnun olmasa da en azından Gardens'a bir şans daha vermeye istekli görünüyordu. Bu da Nate'e burayı kimin sabote ettiğini bulması için zaman kazandıracaktı. Işıklar tekrar yanıp söndü. Briony küçük gruba "Filmin keyfini çıkarın," dedi ve Nate'le birlikte odanın diğer tarafında açık bir aşk koltuğu buldu.

Rich torunuyla birlikte oturduğu sıranın arkasından, "Bunu ikiniz için sakladım," dedi. "Aşk kuşları için bir aşk koltuğu. Orada bir şeyler olabilir." Işıklar sönerken kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Briony açılış şarkısı başladığında gülümsemekten kendini alamadı. "Good Morning Baltimore" çok neşeli bir şarkıydı. *Hairspray*'i ilk izlememişti. Caleb müzikallerin aptalca olduğunu düşünüyordu ve

aptallığa karşı toleransı vardı. Ama film keyifli olsa da, tüm dikkatini veremedi. Nate dikkatini dağıtmıştı. Nate'in tek yaptığı yanında oturmakta ama bu bile yeterliydi. Kalçaları arasında sadece birkaç santim vardı ve bu kısa aralıkta Nate'in vücudunun sıcaklığını hem onun hem de kendisinin giysilerinin arasından hissedebiliyordu.

Ve onun kokusu ... Kolonya kullanmıyordu ama sabun ve onun kokusu yapay olan her şeyden daha iyiydi. Her nefesinde içini dolduruyor, onu yatakta onunla yattığı günlere götürüyordu. Her anı, her dokunuşu yeniden yaşarken filmi tamamen unutmuştu. Bu onu çıldırtıyordu.

Ona tekrar sahip olabilmesi ne kadar sürer? Filmin bitmek üzere olduğunu sanıyordu. Film bittiğinde, Nate'in yarım saat daha kalıp sosyalleşmesi gerekecekti. Bir saat mi? Sonra onu eve götürüp yatağına mı yatıracaktı? Yoksa dün gece tek seferlik bir şey miydi? Orada oturup beklemek çok zordu. Hafifçe kımıldadı, kalçasını onunkine yaklaştırdı, gerçi planı bu değildi. Muhtemelen onun planı değildi.

Nate yakınına eğildi. "Ayağın nasıl?" diye kulağına fısıldadı. Nefesi teninde ılık bir etki yarattı ama kadının içini ürpertti.

"Belki de bir göz atmalısın," diye fısıldadı.

Elini tuttu, hızla ayağa kalktı ve onu yan kapıdan çekerek koridora çıkardı. Adam da en az onun kadar sabırsızlanıyor olmalıydı, çünkü yalnız kaldıkları anda onu duvara yasladı, vücudunun uzunluğu onunkine sımsıkı yapıştı. Kadın parmaklarını adamın saçlarına doladı ve öpmek için adamın başını kendine doğru çekti. Nefes alışları sert ve hızlı gelmeye başladı. Ama bu panik atak gibi bir şey değildi. Tam tersiydi. Bir şehvet atağıydı.

Briony kendini Nate'in vücudunda yarattığı hislere bıraktı, duvarın onu desteklemesine sevindi çünkü dizleri bunu yapabilecek gibi hissetmiyordu. Yine sıcacık olmuştu.

"Bunu nereden buldun?"

Ses yüksekti. Nate sarsılarak ondan uzaklaştı. Briony koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, bluzunun düğmelerini olabildiğince hızlı ilikliyordu. Koridor boştu. Görülmemişlerdi.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum. Ses gösterim odasından geldi.

"neler olduğunu görmem gerek." Nate kemerini bağladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Fermuar!" Briony parmaklarıyla saçlarını düzelterek tısladı.

Fermuarı çekti. "Teşekkürler." Kapı koluna uzandı.

"Ruj." Aceleyle ona doğru koştı ve rujunu ağzının kenarından sildi.

Onu yakaladı ve hızlı, sert bir öpücük verdi. "Yine mi ruj?" diye sordu. Kadın başını sallayınca, adam kapıyı açtı. Işıklar açıktı. Briony ne kadar süredir evde olmadıklarından emin değildi ama film bitmişti.

"O kolye benim," dedi Eliza Peggy'ye. "Büyükbabamınkinden mi aldın?"

Briony ve Nate tartışmanın çıktığı gruba doğru koştular. "Onun evine gittiniz mi?" diye sordu kızıl saçlı, kısa boylu bir kadın, gözlerini Peggy'ye dikerek. Regina'nın arkasında oturan ve Archie'ye yemek getirmeyi teklif eden oydu.

"Hayır. Bunu buldum. Yatak odamda," diye yanıtladı Peggy, Briony ve Nate onlara ulaştığında.

"Archie yatak odana girdi mi?" Regina haykırdı.

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Peggy, bir eliyle parıldayan gümüş kalp madalyonunu sıkarken.

Gib, "O zaman bu bir evet demek," diye mırıldandı.

Peggy ona döndü. "Gittiğini sanıyordum."

"Kediyi kontrol etmek istedim. Görünüşe göre yine gitmiş," diye yorum yaptı Gib.

"Oh hayır." Briony iç çekti. "Yenilgiyi kabul ediyorum. Ben oraya vardığımda muhtemelen eve dönmüş olacak."

"Madalyonun önceki kiracılardan biri tarafından bırakılmış olabileceğini düşündüm. Temizlikçi kadın dün geldi. Onu şifonyerimin altında ya da onun gibi bir yerde bulduğunu sandım," dedi Peggy Eliza'ya. "ait bir şeyin evime nasıl girmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum, ama eğer senin olduğunu söylüyorsan, al." Kolyeyi başının üzerinden çekti, yan tarafındaki mandal dudağını ısıırıyordu. "Kanaman var." Gib cebinden bir mendil çıkardı ve Peggy'nin ağzına götürmeye başladı, sonra da ona uzattı.

Peggy gözlerini dikmiş, köşesine işlenmiş bir gülü parmaklıyordu. "Bu benim. Nasıl aldın bunu?"

Gib, "Onu bana kedi getirdi," diye cevap verdi.

"MacGyver mı?" Briony sordu. Bu hınzır kedicik neyin peşindeydi?

BÖLÜM 11

Briony, Nate'le birlikte eve girdiğinde gülmekten kendini alamadı. Mac, oturma odasının bir tarafındaki devasa yastığın ortasına kıvrılmıştı, Diogee ise tüm vücudunu desteklemeye yaklaşmayan küçük bir yastığın üzerinde kıvrılmıştı.

"Bakın kim dönmüş," dedi. Diogee ayağa fırladı ve koşarak yanına geldi. İki pençesini de Nate'in göğsüne koydu. "Sanırım Mac'ten koruma istiyor."

"Sana yardım edebilir miyim bilmiyorum dostum," dedi Nate büyük köpeğe. "O kedi benim için fazla kurnaz." Mac bir an için altın rengi gözlerinden birini açıp Nate'e baktı, sonra kapattı ve uykusuna geri döndü.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Briony kapıyı daha da açtı ve Diogee dörtmala çitlerle çevrili ön bahçeye çıktı. Hemen ağaçları ve çalıları çişleriyle ıslatmaya başladı. Briony kapıyı onun için açık bıraktı. Kapıyı kapalı tutmanın bir anlamı yoktu. Mac istediği zaman dışarı çıkabiliyordu.

"Bir içki ister misin?" diye sordu Nate. "Biraz şarabım var." *Ve ondan sonra beni yatağa götürebilirsin*, diye sessizce ekledi. Salondan sonra, Nate'in onu en az onun kadar istediğine şüphe yoktu.

Kocaman bir esneme hareketi yaptı. "Elbette."

"Senin için uzun bir gün, ha?" Briony mutfığa doğru ilerledi ve buzdolabından bir şişe fumé blanc çıkardı. Nate'in tekrar geleceğini umarak o öğleden sonra almıştı. Sonra ne giyeceğine karar vermek için birkaç saat harcamıştı -kimsenin tavsiyesini almadan. Nate kısa kollu şal elbiseyi beğenmiş görünüyordu. Balayı için almıştı çünkü ters çevrilebilirdi ve bavulunu hafif tutmak istemişti. Bu düşünceyi bir kenara itti. Balayı, Nate'le birlikteyken düşünmek isteyeceği son şeydi.

"Uzun, iyi, kötü, zor, tuhaf," dedi Nate tezgâha yaslanarak. Kadın çekmecedan bir tirbuşon aldığı anda, adam ondan aldı ve şişeyi açtı. İki bardak buldu ve doldurdu.

"Uzun kısmını anladım, çünkü işe kaçta gittiğini biliyorum. Ve Archie'nin kazasıyla ilgili kötü kısmı da. Peki ya geri kalanı?"

"Sanırım iyi kısmını da anlayabilirsin." Nate gözlerini kızın vücudunda aşağı yukarı gezdirdi ve bakışlarının değdiği her yerde kızın teni kızardı.

Yutkundu. "*Hairspray*'i mi izliyorsun? Kesinlikle iyi hissettiren bir film."

"Hayır, o kısmı değil." Şarabını , yüzünü ellerinin arasına aldı, ve onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. "O kısmı."

"Zor kısmı da bu muydu?" diye takıldı, Caleb'a asla söylemeyeceği bir şeydi bu. Caleb kaba saba şeylerden, küçük bir imadan bile hoşlanmazdı.

Nate güldü, hafifçe poposuna vurdu, sonra onu tekrar öptü, o kadar yumuşak ve tatlı değildi.

"*Diğer* zor kısım Archie durumuyla başa çıkmaktı," dedi uzaklaştığında.

"Eliza kesinlikle mutsuz. Ama geçirdiği kaza için sizi suçluyor gibi görünmüyor. Kalmak istediğini söyledi."

"Çabucak yerleşti. Sorun yok," diye yanıtladı Nate. "Yine de ailenin de mutlu olması gerekiyor. Öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu."

"Onu yola getireceksin. Senin bir yeteneğin var," diye Briony ona güvence verdi. "İyi, kötü ve zor olanı ele aldık. Peki ya garip olanları?"

Nate şarabından bir yudum aldı, sonra masaya oturdu. Briony de onun yanına oturdu. "Tuhaf olan annemle ilgili. Biraz da kötü sanırım. Aile Gecesi'nden önce onu kontrol etmek için oraya gittim. Evinin etrafında dolaşan biri olduğunu söylemiştim." Briony başını salladı. Ona fazla bir şey anlatmamıştı, sadece sabotaj hakkında bilgi verirken bahsetmişti. "Giyinik bile değildi, bu onun yapacağı bir şey değildi ve dikkati dağınık, neredeyse belirsiz görünüyordu," diye devam etti Nate. "Evin içinde babamın kolonyasının kokusunu aldığını söyledi, oysa babam gittiğinde tek şeyi boşluğa koymuştu."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bugüne kadar bunu bilmiyordum. O gittikten birkaç hafta sonra her şeyi attığını sanıyordum. Ona ne olduğunu anlamak için çırpınıyorduk, aklımıza gelen herkesi aradık, hastaneleri kontrol ettik. Bizi öylece bırakıp gittiği hiç aklımıza gelmemişti. Sonra o kartpostalı aldık."

"Kartpostal," diye sordu Briony, o geçmişin anılarına kapılmış gibi görüldüğünde.

"Sadece bir kez okudum. Ama asla unutacak değilim," diye cevap verdi. "Diyordu ki, 'Ben iyiyim. Uzaklaşmam gerekiyordu. Boğuluyordum. Para göndereceğim' yazıyordu. O da gönderdi. Sık sık değil, annemi geçindirecek kadar da değil ama bir şeyler işte. Her neyse, ertesi gün eve geldiğimde her şeyi

Gitti. Kartpostal dahil her şey. Barbekü bile. Barbekü yapmak onun işiydi. Bir şey sakladığını bilmiyordum. Sonra dün bana her şeyin gitmesine izin veremeyeceğini söyledi."

"Bunu sindirecek zamanın olmadı, değil mi?"

Nate başını salladı. "Sanırım hayır. Onun evinden doğruca Aile Gecesi'ne gitmek zorundaydım. İşleri normal hale getirmek önemliydi. Oraya gidip herkesle temas kurmak, Archie'nin kazası nedeniyle üzgün olan herkesi rahatlatmak, özellikle de havalandırma sistemi sorunundan sonra bu kadar yaklaşmak."

"Harikaydın. Aslında harikaydın. Seni izlerken, temas ettiğin her insanla arkadaşmışsın gibi hissettim. Herkese onlarla ilgilendiğini, onları önemseydiğini gösterdin. Rich'in torununun en sevdiği yemeği bile biliyordun."

"Bu işin bir parçası," dedi Nate ona.

"Hadi ama. Bu sadece işin bir parçası değil. Harekete geçmiyordun. Bunu görebiliyordum. O bayan senin Gardens'ı bir yuva haline getirdiğini söyledi. Sen, Nate."

"Regina," dedi Nate ona.

"Doğru, Regina. Ve şair, Rich. O da öyle düşünüyordu. Herkesin aynı şekilde düşündüğünü söyleyebilirim. Geçen gün seni LeeAnne ve Hope'la gördüğümde sana bayıldıkları belliydi."

"zorunda değilsin-" Nate başladı. "Moral konuşması istememiştim."

"Bu bir moral konuşması değil. Sadece gözlemlerim. Kendinizle ve yarattığınız şeyle gurur duymalısınız."

"Büyükbabam-"

"Burayı kaç yıldır ayakta tutan sensin?" diye araya girdi.

"Dokuz yıl ve dört ay." Bildiği halde ona gün sayısını vermedi.

"Bu sadece büyükbaban değil. Bu sensin. Gurur duy, Nate."

"Öyleyim," dedi, ancak bunu bir başarı olarak hiç düşünmemişti. O sadece yapılması gerekeni yapmıştı. Kendi başına karar verebilecek kadar deneyim kazanana kadar büyükbabasının yapacağını düşündüğü şeyi yapmıştı.

"Baban The Gardens'ı işletirken ne kadar işin içindeydi?" Briony sordu.

Bir gün içinde iki kez babası hakkında konuşuyordu. Kesinlikle garipti. Kartpostalardan sonra, sanki babası hiç var olmamış gibiydi.

Bütün eşyaları kaybolmuştu, ya da o öyle sanıyordu. Her fotoğrafı, belki de bir ya da iki tanesi boşlukta kalmıştır?

"Büyükbabam yetmiş üç yaşındayken felç geçirdi. Hiç beklenmedik bir şeydi. Emekli olmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu ve hiç geçirmeyecekmiş gibi görünüyordu. O kadar hayat doluydu ki. Ama bir gecede, burayı yönetmekten tam zamanlı hemşirelik bakımına ihtiyaç duyan bir sakine dönüştü."

"Oh, Nate. Çok üzgünüm." Kadının masmavi gözleri sempati doluydu. Her şeyi atlatmak isteyerek devam etti. "Babam The Gardens'ı hiç sevmezdi. Ki bu iyi. Herkes aile içinde olmak istemez. Bunu anlıyorum. Bir yönetici tutması gerekirdi ama yarım yamalak bir şekilde devraldı. Ben daha lisedeydim ama sadece büyükbabamla takıldığım için bu konuda ondan daha çok şey biliyordum."

"Onu gerçekten seviyordun. Bunu söyleyebilirim," dedi Briony.

"Evet. Benimle, ben ve Nathalie ile çok zaman geçirdi. Büyükbaba olayına gerçekten çok meraklıydı. Belki de büyükannem biz doğduktan birkaç yıl sonra öldüğü içindir," dedi Nate. "Babam bazen büyükbabamın babalıktan çok daha iyi bir büyükbaba olduğu gibi yorumlar yapardı. Bu hikayeyi ikisinden de hiç dinlemedim."

"Bu gece onu gördüğünde annen gerçekten üzgün müydü?"

Nate bunu düşündü. "Babamdan böyle davranmayacağını düşünmüştüm. O gittikten hemen sonra, babam hakkında konuşmaya çalıştığımda tamamen histerikleşiyordu, ben de denemeyi bıraktım. Çoğu zaman o hiç var olmamış gibi davranıyoruz. O zamandan beri ilk kez bugün gerçekten üzüldüğünü gördüm. Onu filmlerde, hatta TV reklamlarında ağlarken gördüm. Kötü bir saç kesimi gibi milyarlarca küçük şey için üzüldüğünü gördüm. Belki de tüm bunlar babamla ilgiliydi, en azından kısmen."

"Hey, kötü bir saç kesimi bir kadın için yıkıcıdır," diye nazikçe takıldı Briony, sonra ekledi, "Sence şimdi kolonyayla birlikte onu gündeme getirdiğine göre, ondan bahsetmeye devam edecek mi?"

"Emin değilim. Belki de her zaman olduğu gibi geri dönecek. Bilmiyorum." Birden kendini bitkin hissetti. "Peki ya aileniz? Onlar nasıl?" Kendi aile saçmalıklarına bir ara vermek istiyordu.

"Ailem. Ailem sadece ben ve ailemden oluşuyor. Erkek ya da kız kardeşim yok," diye yanıtladı Briony. "Biz, ailem ve ben, ben büyürken birlikte çok zaman geçirdik. Bir sürü gezi yaptık; Washington, Büyük Kanyon, Disneyland, hatta birkaç kez Avrupa'ya bile gittik."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi," dedi ama adam orada daha fazlası olduğunu görebiliyordu.

"Ama?" diye sordu.

"Ama. Hmm. Şikâyetçi olmak nankörlük gibi geliyor. Ama ben hiç pijama partisine gitmedim. Hiç şeker ya da şaka yapmaya gitmedim. Şey, hayır, bu doğru değil. Onlarla gidebilecek kadar küçükken şeker toplamaya gittim ve beni kapıya kadar götürebildiler. Sonra eve giderdik ve tüm şekerlerimi incelerler ve bitene kadar günde bir parça bana dağıtırlardı."

"Günde bir parça mı? Benimki bir hafta dolmadan bitmişti."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diye cevap verdi. "Diğer çocuklar kendi başlarına şeker mi şaka mı yapmaya başladıklarında, ailem hala benimle gelmek istiyordu. Ben de onlara artık bu işle ilgilenmediğimi söyledim. Annem ve babam her evin önündeki kaldırımda beni beklerken mahallede dolaşırken görülmekten utanıyordum, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi."

"Kaç yaşından bahsediyoruz?" Nate sordu.

"Sanırım on iki yaşına geldiğimde, yetişkinlerin olmadığı birkaç arkadaşla gidersem bana bir şey olmayacağına onları ikna etmek için son bir girişimde bulundum," diye yanıtladı. "Olmadı."

Nate, "Bu çok aşırı," dedi.

"Bu çılgınca. Beni ..hissettirdi." Sözüünü bitirmedi.

"Ne?"

İç çekti. "Sanki bende bir sorun varmış gibi hissettirdi. Sanki yetersiz olduğumu görebiliyorlardı. Diğer çocuklar kadar zeki ya da başka bir şey olmadığımı."

"Sadece seni korumak istediklerinde."

"Evet. Beni çaresiz kalmam için korudu."

"Demek bu yüzden ayağına yardım etmeye çalıştığımda bu kadar sinirlendin. Çaresiz kalmak istemediğini söylemiştin. Bil diye söylüyorum, bana hiç de çaresiz görünmüyorsun."

Bir kahkaha attı. "Bir de kafamın içini görmelisin."

"Buradasın. Tatildesin, kedi bakıcılığı , tek . Pek çok insan bunu yapmaz. Birçok insan tek başına yemeğe bile çıkamaz. Örneğin kız kardeşim."

Briony cevap vermeden köpek çok hızlı bir şekilde içeri daldı. Durmaya çalıştı ama yerde kaydı, ancak Nate'in bacaklarına çarpınca durabildi. Yüksek sesle havladı. "İçeri girdiğinde ödül almayı seviyor."

"Ödül" dediğinde Diogee kuyruğunu o kadar sert sallamaya başladı ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Briony ayağa kalktı ve üzerinde "Besle Beni" yazan seramik bir kavanoz açtı.

yazıyordu. Bir bisküvi çıkardı ama köpeğe uzatamadan Mac ortaya çıktı ve uzun bir havlama sesi çıkardı.

"Tamam, tamam, önce sen." Daha küçük bir kavanozu açtı ve Mac'e bir kedi verdi, ardından Diogee'ye bisküvisini verdi. "Gününün diğer tuhaf kısmını unutuyorsun; en azından ben tuhaf olduğunu düşünüyorum."

"Ne?" Nate sordu.

"Peggy'nin bir şekilde Eliza'nın kolyesini, Gib'in de bir şekilde Peggy'nin mendilini aldığı bölüm."

"Mac'in ona getirdiğini söyledi. Geçen gece de Mac'in ona bu çok dar pembe külotu getirdiğini söyledi." İkisi de kediye baktı.

"Kuzenim bir şeyler çalmayı sevdiğini söylemişti," diye yanıtladı Briony. "Ayrıca bir tür çöpçatan olduğu da söyleniyor. Güya Mac, kuzenimle kocası David'i bir araya getirmiş. David'den bir şeyler çalmış ve Jamie'nin kapısının önüne bırakmış."

Nate, "Mac, Gib ve Peggy'yi bir araya getirse, Gib ona bir kasa sardalya alır," diye cevap verdi.

"Ona karşı hep bir şeyler hissetmiş olsaydı ve bunca yıl sonra bir araya gelselerdi çok romantik olurdu." Mac'e baktı. "Planınız bu mu Bay Kitty?" Mac'in tek yanıtı kuyruğunu sallamak oldu. "Söylemiyor."

Nate uzandı ve Briony'yi belinden yakaladı. Onu bacaklarının arasına çekti ve kucağına oturttu. "Mac'le böyle tanıştık. Sence o zaman çöpçatanlık mı yapıyordu?"

Gülümsedi. "Eminim beni o yırtık elbise içinde, saçlarım düğümlenmiş ve rimel neredeyse çeneme kadar bulaşmış halde görünce bana karşı koyamayacağını biliyordu. Ayrıca, sanırım sana bağırdım."

"Yaptın. Ama ertesi gün-"

"Ertesi gün kendime sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı olacağıma ve sana gerçekten deli bir kadın olmadığımı göstereceğime söz verdim. Ve işe yaradı, çünkü beni bir şeyler içmeye davet ettin."

"Ve sonra ayağını kesmeyi başardın, bu yüzden seninle ilgilenmek zorunda kaldım." "Sonra da üzerime atladın."

"Hayır, sen bana saldırdın. böyle." Ve öpüşüyorlardı. Yine öpüşüyorlardı.

* * *

"Nate. Nate, Nate."

Nate uyandığında Briony'nin çıplak ve sıcak bir şekilde göğsünün üzerinde yattığını ve ona seslendiğini gördü. Sırıttı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Elini Briony'nin omurgasında gezdirdi.

"Aklıma birkaç şey geliyor. Ama seni uyandırdım çünkü telefonun çalıyordu."

Nate bir küfür mırıldandı. "Hangi şarkı? Zil sesi, hangi şarkı?"

"*Psycho*'dan eee-ee-eee."

Tekrar küfretti, el yordamıyla pantolonunu aradı ve cep telefonunu çıkardı. Telesekreterini açarken Briony'ye "Kız kardeşim," dedi. Hepsini dinleme zahmetine katlanmadı. "Sinir krizi geçiriyor. Yine. Bir adam mesajla ondan ayrılmış. Yine. Oraya gitmem gerek. Eğer gitmezsem Lyla'ya kendisini dinletecek ve Lyla daha on yaşında. Buna ihtiyacı yok."

Briony doğrulup oturdu. "Gelmemi ister misin? Çocuklarla takılabiliyim."

Baştan çıkmıştı. Onun da orada olması harika olurdu. Ama onu getirirse Nathalie çok kızardı ve zaten berbat bir ruh hali içindeydi. "Bunun yerine buna ne dersin? Geçen sefer yemeğe gitmeye çalıştığımızda aperatif bile almamıştık. Sen avokado tostunu bile deneyemedin. Bu akşam seni dışarı çıkarmama ne dersin?"

"Buna bayılırım, bayılırım, bayılırım."

Onun coşkusuna gülümsedi, sonra onu hızla öptü. Eğer onu yavaşça öpseydi, bu yataktan asla çıkamazdı.

Adam ayağa kalkmaya başlarken bileğini tuttu. "Sadece birkaç hafta daha burada olacağımı kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ben de."

"Biraz hızlı oldu," dedi Briony. "Çok mu hızlı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece beklenmedik derecede hızlı. Ve eğlenceli." "Çok eğlenceli."

"Ve bu gece, daha eğlenceli."

"Gidene kadar dayanabildiğin kadar eğlen," dedi Nate. Çabucak giyindi. Nathalie'yle olan bu sorunu çözmek, annesini kontrol etmek, Archie'yi kontrol etmek, tüm araziyi ve kamu binalarını gözden geçirmek, sonra da buraya geri dönmek istiyordu. "Seni ararım."

Briony ona, "Ben cevap veririm," dedi.

Kendisine hızlı bir öpücük daha verdi, sonra oradan ayrıldı, arabasını aldı ve Nathalie'nin evine doğru yola çıktı. Hızlı bir çörek molası da dahil olmak üzere, sadece

Kız kardeşinin evine on dakikada varırdı. Yakın bir yerde yaşamak istemişti. Garaj yoluna girdiğinde, Lyle ve Lyla'nın muhtemelen annelerinin ağlamasını duymamak için ön verandada oturduklarını gördü. Kendi kendine onları harika bir yere götürmek için plan yapacağına söz verdi. Belki Briony hâlâ buradayken. Onlarla çok iyi anlaşmıştı ve onu sevdiklerini söyleyebilirdi.

"Donutlar!" Lyle, Nate'in elindeki yeşil-beyaz kutuyu fark ederek haykırdı. Koşup kutuyu aldı ve olasılıklara bakmaya başladı.

Lyla daha yavaş yaklaştı, kardeşi kadar kolay neşelenmemiştir. "Serpme var mı?" diye sordu.

"Bana bir daha güvenecek misin? Sana süslü çilek yerine sade çilek alalı yaklaşık iki yıl oldu."

Lyla ona gülümsedi. "Belki bir yıl sonra."

Lyla ve Lyle çörekleri bölüşmeye başlarken, "Çikolatalı keklerden ikisi annen için," dedi. "Geri kalanlar kapış kapış."

"Sen istemiyor musun?" Lyle bir lokma Oreo Kurabiyesi ve Kreme'nin arasından sordu. Hiçbir zaman bir favoriye karar verememiştir.

"Ben akıllıyım. Benimki arabadaydı. Birinin akçaağacımı almasını istemedim."

Lyla ona annesi için iki çörekle birlikte bir peçete uzattı ve Nate kapıyı çalma zahmetine girmeden eve girdi. Nathalie kendini kapıya kadar sürüklemek istemezdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu, hala önceki gecedен kalma kıyafetleriyle uzandığı kanepeden. Tabii likralı pijama giymeye başlamadıysa. Sehpanın üzerinde yarısı boş bir kadeh şarap duruyordu. Onun da önceki gecedен kaldığını umuyordu. Muhtemelen öyleydi. Nathalie en iyi anne değildi ama onun da sınırları vardı.

"Uzun sürmedi. Ama belki de çörek almak için durmamalıydım."

"Çikolata mı?"

Annemin ayaklarını kanepenin kenarından itti ve oturdu, sonra da çörekleri uzattı. "Arabada düşünüyordum da, flört krizine girdiğinde annene sana yardım etmesi için bir şans daha vermelisin. Bu bir anne ve kız meselesi, kardeş meselesi değil."

Nathalie kaşlarını kaldırdı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Sana bunun asla işe yaramayacağını söylemişim. Lisedeyken hiç erkek arkadaşım olmamış gibi davranmak zorundaydım. Bir kez yapmadığımda, kalbimin kırılacağını tahmin edip durdu. Ki ben

yaptı." Nathalie doğruldu ve bardağa uzandı. "Sabah oldu, değil mi?" Elini geri çekti.

"Ding, ding, ding. Yepyeni bir araba kazandınız." Nathalie ona başını salladı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Beni aramadan önce saatin kaç olduğunu bilseydin iyi olurdu," diye ekledi.

"Acil bir durumdu."

"Acil bir durum değildi. Bu her zaman olan bir şey. Aslında, bir haftadan kısa bir süre önce mesajla ayrıldınız."

Kız kardeşinin gözlerine yaşlar doldu. Nate sert davranmıştı. Ağlama krizini tetiklemediğini umuyordu. Belli ki o gelmeden önce de ağlamıştı. "Böyle söylememeliydim. Sadece demek istediğim ..." Kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Belki sen ve birlikte çıktığın erkekler yeterince iyi iletişim kuramıyorsunuz. Belki de ilişkinizde onlardan daha ileride olduğunuzu düşünüyorsunuz." Aslında demek istediği, belki de iki buluşmayı bir ilişki olarak görmedikleriydi, ama bunu söylememesi gerektiğini daha iyi biliyordu. "Muhtemelen ayrıldıklarını bile düşünmüyorlar, sadece seninle tanışmanın iyi olduğuna karar , ama ..." Bunu iyi bir şekilde söylemenin bir yolu yoktu. "Şu anda bunu daha ileri götürmeye hazır değiller."

"Yani biraz aldılar ve artık bana ihtiyaçları kalmadı."

On yaşındaki Lyla'nın dinlemek zorunda kalmasını istemediği şey buydu. "Demek istediğim, belki de daha seçici olmalısın."

"En azından oraya gidiyorum. Deniyorum. Senin aksine."

Nate itiraz etmedi. Nathalie ile Briony hakkında konuşmayacaktı. Bu sadece onun daha kötü hissetmesine neden olacaktı.

"o kadar korkuyorsun ki, kendine kimseye bağlanma şansı bile vermiyorsun."

Briony'ye bağlanmaya başlaması dışında. O sabah ne konuştuklarını hatırlamak zorundaydı. Yakında gidiyordu. Sadece eğleniyorlardı. Yine de irtibatta kalmak imkânsız değildi. İrtibatta kalmak, belki bir noktada ülkenin onun tarafında bir araya gelmek.

Uzun zamandır böyle hissettiği biriyle karşılaşmamıştı. Belki de tutunmaya çalışmaya değerdi.

* * *

Mac derin bir nefes alarak Briony'nin mutluluğunun kokusunun tadını çıkardı. Mutluluğu o sağlamıştı. Eğer herkes sakinleşir ve

hepsi Briony ve Nate kadar iyi hissederci. Ve Jamie ve David.

Jamie'yastığına düşen sabah güneşinin altında kutlama uykusuna yatmak için mükemmel bir zaman olabilirdi ama sorumlu olduğu diğer insanların hâlâ yardıma ihtiyacı vardı. Mac bıkkınlık dolu bir of çekti. Tüm görevlerini bitirdiğinde kestirecekti. İnsanlar biraz daha zeki olsalar iyi olurdu ama kedi olmamaları onların suçu değildi.

BÖLÜM 12

Briony banyo kapısının içindeki boy aynasında kendini kontrol etti. Bir o yana bir bu yana dönerek kısa eteğinin bacaklarının etrafında dönmesini sağladı. Saçlarını açık bırakmaya karar vermişti ve hareket ettikçe omuzlarına çarpıyordu. Tam bir dönüş yaptı, sonra kendine güldü. Başı dönüyordu, tıpkı aşık olduğu kızla ilk randevusuna çıkan liseli bir kızın hissedeceğini hayal ettiği gibi. Nate yarım saatten kısa bir süre içinde burada olacaktı.

Bu kadar mutlu olmamalısın, diye fısıldadı küçük bir ses ona. duymazdan geldi ya da en azından duymazdan gelmeye çalıştı. Mutsuz olmak Caleb'in, ailesinin, onun ailesinin ya da başka birinin daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı. Kaliforniya'da sadece iki hafta iki günü kalmıştı; sonra eve dönecek ve hayatını yeniden toparlamaya çalışacaktı. Bu kısa süre içinde, burada, bu güzel yerde, onunla birlikte, zevkin her zerresini tatmak istiyordu. Bu çok sık rastlanan bir şey değildi.

Vi'ye hızlıca bir e-posta yazmaya karar verdi. Arkadaşından birkaç mesaj almıştı ve ona bir yanıt borçluydu ama canlı bir sohbete girmek istemiyordu. Bu sorular içeriyordu ve sorular ve cevaplar dönene kadar bekleyebilirdi.

Vi! Merhaba! Sana dönmem günler sürdüğü
için üzgünüm. Ben-

Ne yapmıştı? Neredeyse bir yabancıyla dumanı tüten bir seks yapıyordu, Nate öyle hissetmiyordu. Hayır. Belki bir noktada Vi'ye Kaliforniya kaçamağını anlatırdı-

Kaçış. Bu doğru kelime gibi görünmüyordu. Ama öyleydi. Tanımı gereği bir kaçamak kısa ve çılgıncaydı. Sadece Nate'le olan aynı zamanda şefkatli, eğlenceli ve seksten daha öte bir şeydi. Onun çok değer verdiği asistanlarla tanışmıştı. Onun yeğenleriyle tanışmıştı.

Ama sadece vahşi olmasaydı bile - vahşi olan şaşırtıcı olsa da - yine de kısaydı. Yine de yakında bitecekti. Ve bittiğinde muhtemelen Vi'ye bundan bahsedecekti ama şimdi değil, hâlâ *içindeyken* değil. Nate'le geçirdiği zamanın parıldayan bir mutluluk baloncuğunun içinde, sadece ikisinin arasında kalmasını istiyordu.

Tamam, yani . . .

Burada geçirdiğim zamanı düşünmek için kullanıyorum. Ve kuzenimin Alcatraz'dan kaçabilen kedisinin peşinden koşuyorum. Eğer Alcatraz hala bir hapisane olsaydı.

Savannah ve Penelope'den (ve diğerlerinden) mesajlar aldım. Lütfen onlara (ve soran herkese) iyi olduğumu söyleyin. Eve döndüğümde hepinizi bir şeyler içmeye götüreceğim ve....

Seni
seviyorum
! Briony

Harika değildi ama idare ederdi. Muhtemelen ailesine de bir tane yazmalı. Onlar-

Skype onu aradı. Ailesinden gelen bir çağrı vardı. Sanki onları düşünmek onları ortaya çıkarmıştı. Briony "Görüntülü yanıtla "ya tıkladı ve babasının yüzü ekranı doldurdu. Yakından bakınca yüzündeki her çizgiyi görebiliyordu. Yorgun ve endişeli görünüyordu ve bunun sebebinin kendisi olduğundan emindi. Midesi gerildi.

"Selam, baba!" Gülümsedi, dışarı çıkarken yaptığı makyajdan memnundu. Belki onu kırmızı gözleri olmadan ve her zamanki solgun teninden daha solgun görmek onu rahatlatırdı. Kendisini bu kadar iyi hissettiren şeyin ne olduğunu ona ya da annesine asla söyleyemezdi. Evlenmesine çok az bir süre kala bir erkekle çıkmasını asla anlayamazlardı. O da bunu anlamakta zorlanıyordu ama o kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyordu ki, artık analiz etmemeye çalışacaktı. "Annem nerede?" Annesiyle babası neredeyse her zaman birlikte arardı.

"Markette. Eminim seni daha sonra arayacaktır ama nasıl olduğunu görmek istedim. Tomografi için randevu aldın mı? Annen

bunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyor."

"Ben iyiyim baba. Gerçekten iyiyim. Dr. Shah'ın dediği gibi panik ataktı." Neredeyse ona bunun sorun olup olmadığını soracaktı. Artık izne ihtiyacı yoktu. Neden hâlâ sık sık izne ihtiyacı varmış gibi hissediyordu?

"Geçen sefer Caleb'e yüzüğünü geri gönderdiğini ."

"Evet." Tereddüt etti, sonra devam etti. "Baba, eminim sen ve annem tüm bunları anlamakta zorlanıyorsunuzdur. Aslında ben de öyle. Gerçekten Caleb'la evlenmek istediğimi sanıyordum." Görünüşe göre, bekarlığa veda partisinde herkese evlenip evlenmemesi gerektiğini sorduğu zamanlar hariç. "Ama o son dakikada sanki vücudum bana hayır dedi." Bu aslında Ruby'nin açıklamasıydı, kendisinin değil ama doğru hissettiriyordu.

Babası başparmaklarını gözlerinin altındaki torbaların üzerinde gezdirdi. "Belki de annen ve ben seni çok zorladık. Caleb'in çok iyi bir işi vardı. Seni çok sevdiği de belliydi. Sana iyi bakacak biri olduğunu düşündük."

"Ve yapardı da." Bundan kesinlikle emindi. İnsanlarla ilgilenmek Caleb'in doğasında vardı. Eğer bir arkadaşının bir şeye ihtiyacı varsa, Caleb oradaydı. Eğer bir yabancıнын bir şeye ihtiyacı varsa, Caleb oradaydı. Ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa, Caleb hep orada olurdu. "Olurdu. Ama belki de en önemli şey bu değildir. Ben yirmi yedi yaşındayım. Kendi başımın çaresine bakabilmeliyim. Neden sen ve annem kendime bakabileceğimi düşünmüyorsunuz?" Soru tiz bir sesle, onu şaşırtacak kadar duygu dolu bir şekilde geldi.

"Biliyoruz," diye güvence verdi babası ona. "Elbette biliyoruz. Senin ne kadar zeki olduğunu biliyoruz. Her zaman en yüksek notları alırsın."

"Ama sen ve annem arkadaşlarımla parka bisikletle gitmem konusunda bana güvenmediniz. Üniversite boyunca beni evde yaşamaya ikna ettiniz. Yemin ederim ben on bir yaşındayken annem hâlâ tostumu kesiyordu," diye patladı Briony ve çocukluğu boyunca hissettiği duyguları açığa vurdu. "Neden her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünmediniz? Sanki bende çok yanlış bir şeyler varmış gibi hissediyordum."

"Oh, tatlım, hayır. Hayır." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Seni güvende tutmak istedik, hepsi bu. Bir şeylerin üstesinden gelemeyeceğini düşündüğümüz için değil. Sadece kimsenin suçu olmayan pek çok korkunç şey olabileceği için."

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Yapmalıydın. Nasıl hissettiğini, ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Sen benim kızımsın. Bana bir tanıdığınmış gibi davranmanı istemiyorum."

kibar ol. Keşke bana daha önce söyleseydin."

"Dürüst olmak gerekirse, daha önce bildiğimi sanmıyorum," diye itiraf etti Briony. "Düğünde olanlar, panik atak, karar vermenin benim için ne kadar zor olduğu da dahil olmak üzere pek çok şeyi düşünmeme neden oldu. Birinin fikrini almadan kendi başıma giyinmekte zorlanıyordum." Başını arkaya eğdi ve içini çekti, sonra bakışlarını ekrana, babasının yüzüne çevirdi. "Sanırım bu yüzden Caleb'le evlenmem gerektiğine kendimi ikna etmem kolay oldu. Kendi başıma karar verebilmem gereken konularda karar vermeme yardımcı olmakta harikaydı."

Mac onun kucağına atladı ve Mac onun sıcak, yumuşak tüylerini okşadı. "Keşke tüm bunları daha önce fark etseydim. Keşke onu incitmeseydim. Ve sen ve annem. Ve -"

Babası onun sözünü kesti. "Bizim için endişelenme." Omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar Briony'ye döndü. "Annen seni doğurmadan önce üç kez düşük yaptı."

"Ne?" Briony haykırdı.

"Yıkıcıydı. İkimiz için de, ama onun için daha da yıkıcıydı. Sen doğduğunda çok heyecanlanmış ve çok rahatlamıştık. Sanırım sana kötü bir şey olmasın diye fazla ileri gittik. Ama yine de bir şey oldu. Kendini yetersiz hisseceğini hiç düşünmemiştim ya da-" Hızla gözlerini kırptırdı ve Briony onun gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti.

"Ah, baba. Hayır. Sen ve annem harikaydınız. Çok eğlenceli yerlere gittik. Çok güzel zamanlarımız oldu." Mac yanağını Briony'nin çenesine sürttü. "Bu Jamie'nin kedisi," diye ekledi Briony, babasının bu kadar acı çekmesine neden konudan uzaklaşmak istiyordu. "Çok tatlı, değil mi?"

Babası soruyu duymazdan geldi. "Güzel anıların olmasına sevindim. Sadece onlardan nasıl etkilendiğini fark edemediğim için üzgünüm."

"Hey, Caleb'i mihrapta bıraktım." Briony sesine neşeli bir ton katmaya çalıştı ama sözleri ciddi çıktı. "Bir karar verdim. Kendime güvendim. Şey, hayır. Bedenim bir karar verdi ve ben de ona uymak zorunda kaldım. Ama vücudum benim bir parçam, yani bir nevi sayılır. Ve şimdi, burada, her türlü şeye karar veriyorum."

"Bri, aramamın bir sebebi var. I-"

Kapı zili onu böldü. "Baba, kapıdaki bir arkadaşım. Sonra konuşabilir miyiz?"

"Bu-"

Bitirmesine izin vermedi. "Seni geri arayacağım. Söz veriyorum." Ekrana doğru eğildi ve onu öptü. "Seni seviyorum baba. Böyle daha çok konuşalım."

Bilgisayarı kapattı ve neredeyse sıçrayarak kapıya gitti. Kapıyı açtığında Nate onu kollarına aldı, daldırdı ve nefes nefese öptü. Onu geri getirdiğinde, "Daha önce hiç daldırılmadım!" dedi.

Bu yüzden onu tekrar daldırdı.

* * *

O insanlar onun kendileri için ne yaptığını biliyorlar mıydı? Hayır. Eğer , onu hindi ve dondurmanın yanı sıra sardalya üstüne sardalya ile beslerlerdi. Ona her saat başı kedi nanesiyle doldurulmuş bir Mousie verirlerdi. Diogee'yi dışarıda yaşatırlardı. Mac'e gerçek bir takdir göstereceklerdi.

Yine de onları suçlayamazdı. Aslında suçlayamazdı. Çoğunlukla ne kadar mutlu oldukları ile Mac arasındaki bağlantıyı kuracak zekâya sahip değillerdi. Ona ne borçlu olduklarını bilmiyorlardı. Ayağa kalktı ve sırtını kamburlaştırarak gerindi. Başka nankör insanlara yardım etme zamanı gelmişti. Tırısla mutfığa girdi ve Diogee'nin ödül kavanozunun yanına sıçradı. Köpek onu pencereye kadar çıkardıktan sonra dışarı çıktı, Diogee'nin geride bıraktığı kokuyla ilgilendi ve ardından Bahçeler'e doğru yola koyuldu.

Gib'in evine varmadan önce bir koku dikkatini çekti. Nate. Bir kez daha kokladı. Hayır, Nate değil, ama aynı kokuyu alan bir insan. Koku izini takip etti ve bir adam buldu, Nate değildi, ama kokusu Mac'e Nate'i hatırlatıyordu, ama bu koku David'in kahvaltıda içtiği gibi meyvemsi bir kokuyla kaplanmıştı. Adam bir ağacın arkasında durmuş, gövdesini ağacın gövdesine dayamıştı. Mac onun tırmanmaya başlamasını bekledi, ama tırmanmadı. Sadece baktı.

Mac adamın neye baktığına karar çalıştı. Bir kuşa mı? Bir sincaba mı? Hayır, cam bir pencerenin arkasındaki bir kadına bakıyor gibiydi. Ona bir avmış gibi bakıyordu. Mac'in yapacak çok işi vardı ama orada kalıp adamı izlemeye karar verdi. Başka kimse onunla ilgilenmeyecekti, o yüzden bu iş ona kalmıştı. Görev kabul edildi.

* * *

"Beklemeye değer mi?" Briony, Mama Shelter restoranının avokadolu tostundan ilk ısırığını alırken Nate sordu.

"Mmm. Evet. Denemek ister misin?" Kızarmış ekmeği ona uzattı.

Başını iki yana salladı. "Ben avokado sevmeyen nadir Kaliforniyalılarından biriyim."

"Ama çok kremsi. Ve yeşil," dedi Briony. Bir ısırık daha aldı. "Bütün gün ne yaptın?" diye sordu.

"Uzun süre yatakta kaldım. Seni düşündüm."

Verdiği cevap adamın içini ısıttı. Onu orada, karmakarışık çarşafaların içinde görebiliyordu. "Ne tür düşünceler?"

"Keşke Nate de burada olsaydı. . . ." Koyu mavi gözleri yarı yarıya kapandı, hülyalı bir hal aldı ve sonra ona muzip bir sırıtış attı. "Böylece bana bir fincan kahve getirebilirdi."

"Bu acıtıyor. Yaralandım. Beni yaraladın."

"Özür dilerim. Sana gerçekten ne düşündüğümü söyleyemem, herkesin içinde olmaz. Ama sonra söyleyeceğim," diye söz verdi.

O sıcaklığın bir başka patlaması. "Sana yapacağım şeylerle ilgili hayaller kurarak oyalanmaktan başka bir şey yapabildin mi?"

"Aslında babamla konuştum."

Tamam, bu soğuk su gibi bir şeydi. "Sohbet iyi miydi?" Nate sordu.

"İyi ama rahatsız edici. Aslında onunla annemin ve kendisinin ben çocukken ne kadar aşırı korumacı olduklarından ve sana söylediğim gibi bunun beni nasıl yetersiz hissettirdiğinden bahsettim. Hatta ona, bende bir sorun olduğunu, kendi başıma bir şeyler yapmamı engelleyen bir şey olduğunu görebildikleri için bu kadar koruyucu olmaları gerektiğini hissettiğimi söyledim."

"Eminim seninle bir ilgisi yoktur."

"Şimdi bunu görebiliyorum. Ama o zamanlar . . . Bunu hiç bilinçli olarak düşünmedim. Sadece hissettiğim bir şeydi."

"Briony'nin bir bitki olduğunu biliyorsun, değil mi? Özellikle güçlü bir tırmanıcıdır. Senin için iyi bir isim seçmişler, güçlü bir isim," diye ekledi Nate.

"Aslında bunu bilmiyordum. Teşekkürler." Gülümsedi. "Babamla bu konuyu gerçekten konuşmak harikaydı. Üzerimdeki kurşun paltoyu atmak gibiydi. Kendimi çok hafif hissediyorum, sanki uçup gidebilirmişim gibi."

Elini onunkinin üzerine koydu. "Yapma. En azından henüz değil." "Henüz değil," diye kabul etti. "Henüz hazır değilim."

Wisconsin'e döndüğünde iletişimde kalma, hatta belki ziyaret etme fikrini gündeme getirip getirmemesi gerektiğini düşündü. Biraz beklemeye karar verdi. Hâlâ biraz zamanları vardı.

"Peki ya sen? Kız kardeşin nasıldı?"

"Kız kardeşim harap oldu. Ama Nathalie neredeyse her zaman bir erkek yüzünden yıkılır. Ona daha seçici olması gerektiğini söyledim. O da öyle yapıyor. Yanında olmayacağına dair çok güçlü sinyaller veren erkekleri seçiyor, mesela çocuk istemediğini söyleyen erkekleri. Sonra onlardan biri ondan ayrıldığında şok oluyor."

"Yanlış adamları seçiyor ve onlar da hep onu terk ediyor. Tıpkı babanın anneni terk ettiği gibi. Belki de ilişkilerin böyle olması gerektiğini düşünüyordur." Briony başını salladı. "Özür dilerim. Bu çok psikobazcaydı. Söylediklerine nasıl tepki verdi?"

"Kızdı. Bu normal. Ama içini dökmesine yardımcı oluyorsa, başa çıkabilirim." Bir kanat aldı ve Kore barbekü sosuna batırdı. Bu onun iştah açıcı fikriydi.

"Peki ya Eliza? Onunla ilgili yeni bir şey oldu mu?" Onun kanatlarından birini çaldı. "Ayrılmış bir gün bile olmadı ama aklımda bir sürü soru var."

"Şimdilik her şey yolunda gibi görünüyor. Archie bu öğleden sonra bingodaydı. Yeni bir olay ya da başka bir şey olmadı. Ama yine de neler olduğunu anlamam gerekiyor."

"Yapacaksın." Sesi kesinlikle emin geliyordu.

"Oh, bir teklif daha aldım. Birileri burayı çatı katı daireleri ya da başka bir şey için istiyor olmalı. Bu emlak şirketi defalarca hayır dememe rağmen gelmeye devam ediyor."

"Hiç baştan çıkarıldığın oldu mu?"

"Hayır. İmkânı yok. Satmak bir aileyi parçalamak anlamına gelir. Sakinler birbirleri için böyledir. Birbirlerini her zaman sevmeyebilirler ama içlerinden birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda hepsi ortaya çıkar," diye yanıtladı Nate.

"Ya insanlar denklemin dışında kalsaydı?"

Şaşırmıştı. Bahçeler'in ne kadar özel olduğunu anladığını sanıyordu. "Bu şekilde ayıramazsın."

Başını salladı. "Haklısın. Sanırım sadece merak ettim çünkü buranın yönetimini üstlenmeye zorlandın. Bu kendin için düşündüğün bir şey miydi? Yoksa yapmak istediğin başka şeyler mi vardı?"

"Çocukken her zamanki çocukça fikirlerim vardı. Güreş hayallerimi biliyorsunuz. Ayrıca astronot olmak istiyordum. İtfaiyeci olmak istiyordum. Bir orman korucusu," diye yanıtladı.

"Orman bekçisi. Bunu görebiliyorum. Bitkileri seviyorsun. Bir orman, bir araya toplanmış bir sürü bitki demektir." Gülümsedi. "Kulağa bu kadar bilimsel gelmem hoşuna gitti mi?"

"Bitkiler hakkında konuştuğumuzu hiç sanmıyorum."

"Birazcık. Bana lobideki bitkileri senin koyduğunu söylemiştin. Ve toplum merkezinin mutfağında takıldığımız o gün, bitkilerden birinin üzerinden geçiyordun, bir şey var mı diye inceliyordun. Ellerini izliyordum, vay canına. Sanırım tam o anda bana dokunmalarını istediğimi anladım."

O daha cevap veremeden garson en-trées'leriyle geldi. *Lanet olsun.*

"Ne kadar açsın?" diye sordu.

Ayağa kalktı ve onun eline uzandı. "Çok, çok açım. Açlıktan ölüyorum."

Cüzdanını çıkarıp yemeği ve yüklü bir bahşişi karşılayacak kadar parayı masaya attı, sonra kızın uzattığı eli tuttu ve hızla restorandan çıkıp birkaç blok ötede arabayı park ettiği yere gittiler. İçeri girer girmez de birbirlerine sarıldılar. Sadece birkaç genç ön cama vurup korna çaldığında birbirlerinden ayrıldılar. "Belki de bunu eve götürmeliyiz," dedi Nate.

"Evet." Kız biraz nefes nefese kalmıştı ve bu da adamın onu hemen orada tekrar öpmek istemesine neden oldu ama anahtarı kontağa soktu ve yola koyuldular. En azından çok uzakta değillerdi ve Los Angeles park tanrıları onun tarafındaydı. O caddeden aşağı inerken Storybook Court avlusunun tam karşısındaki park yerinden biri çıkıyordu. Hızlı yürürlerse Briony'yi iki dakikadan kısa sürede yatağa yatırabileceğini düşündü, ki öyle de yaptılar.

Ama bungalovu görüldüğünde dondu kaldı. "Biliyor musunuz. Gerçekten aç olduğumu fark ettim." Adamın kolunu sertçe kavradı, parmakları içeri girdi. "Açım, açım. Midem *grrrrr* yapıyor. Hadi gidip alalım-"

Mavi-beyaz kareli gömleği ve kıvrılmış pantolonuyla bir adam kuzeninin evinin küçük ön bahçesinde yürüyordu. Yandan ayrılmış kısa sarı saçlarıyla bir yattan yeni inmiş gibi görünüyordu. Gerçi Nate bunu bilemezdi. Hiç yata binmemişti. "Briony?" diye seslendi adam.

Nate ona baktı. Yüzü şoka benzer bir ifadeyle donuklaşmıştı. "Kim o?" Nate sordu. Belli ki görmek istemediği biriydi. Kolunu ona doladı ve onun titrediğini hissetti.

"O mu?" Briony sanki İngilizce anlamıyormuş gibi tekrarladı. "Bu, bu ..."
Adam kaldırımından onlara doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsunuz?" Briony haykırdı.

"Seninle yüz yüze konuşmaya ihtiyacım vardı," dedi. Nate ona "Bu ona kalmış," dedi.

Adam gelmeye devam etti. Gözlerini Briony'den ayırmadı. Duruşunda tehditkâr bir şey yoktu ama kız belli ki korkmuştu.

Onlara ulaştığında Nate vücudunun gerildiğini hissetti, gerekirse hızla hareket etmeye hazırlanıyordu. "Seni gördüğüme çok sevindim, Bri. Çok endişelendim. Umarım sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsundur," dedi adam.

Ne oluyor be? Nate Briony'ye bir kez daha baktı. Nefes alış veriş hızlanmıştı. "Bu adamla konuşmak istiyor musun?" diye sordu.

"Ben-ben-" diye kekeledi.

"Olanlardan sonra bile seni hâlâ seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum," dedi adam. "Pek çok insan düğünden önce çekingen davranır." Nazikçe gülümsedi. "Keşke beni mihrapta öylece bırakmak yerine benimle konuşsaydın." Omuz silkti. "Ama her şey yoluna girecek. Bir yolunu buluruz."

Sunakta. Onu mihrapta bırakmak mı? "Kimsin sen?" Nate bu kez adama doğrudan sordu ama cevap veren Briony oldu.

"Adı Caleb Weber. Eskiden benim nişanlımdı."

BÖLÜM 13

Mac arka ayakları üzerinde gerindi ve pençelerini tırmalama direğinin sert malzemesine geçirdi. *Ahh. Yesss.* Onu rahatsız eden pençe parçası çıkana kadar kaşdı ve kaşdı. Altında kalan yeni keskin uca hayranlıkla baktı. Pençelerini esnetti. Üzerinde çalışılması gereken bir pençe daha vardı. Tam tırmalamaya geri dönecekti ki Briony'nin kokusu burnuna geldi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Artık o harika mutlu kokusu yoktu. Kokusunda kaslarının gerilmesine neden olan bir şey vardı. Bir sardalya bile yiyebileceğinden emin değildi, oysa birkaç dakika önce bütün bir konserveyi yalayıp yutabilir ve daha fazlasını isteyebilirdi.

Koşarak merdivenlerden indi ve oturma odasına girdi. Briony kanepede, Mac'in daha önce hiç koklamadığı birinin yanında oturuyordu. Kokladı. Briony'nin kokusu o kadar güçlüydü ki adamınkini keşfetmesi bir anını aldı. Hafif bir kokuydu. Mac herhangi bir öfke ya da üzüntü hissetmedi. Kötü bir şey de yoktu. Sadece kahvenin, David'in taktığı kemerlerin ve Jamie'nin her sabah ağzına sokup tükürdüğü şeylerin hafif kokusu vardı. Mac onun bu kötü kokulu sıvıyı sürekli tükürmesi gerekiyorsa en başta ağzına koymaması gerektiğini anlamasını bekliyordu. Şişeyi kırarak ona yardım etmeye çalışmıştı ama ne kadar banyo tezgahına vursa da şişe kırılmıyordu bile.

Briony'nin kokusundaki değişiklik bu adamın bir ilgisi var mıydı? Emin değildi. Ama Briony'nin ona ihtiyacı olduğundan emindi. Mac onun kucağına atladı ve Briony hemen parmaklarını onun kürküne gömdü. Vücudu, Mac'in mırladığında yaptığı gibi titreşiyordu. Ama mırlayabilseydi bile şu anda mırlayamazdı.

Küçük bir hayal kırıklığı tıslaması çıkardı. Sorunun ne olduğunu bulması gerekiyordu. Sonra da işe geri dönmek zorunda kalacaktı.

* * *

Briony parmaklarını MacGyver'in yumuşacık kürkünde gezdirerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Her şey, tıpkı kilisedeki gibi, koridorda Caleb'e doğru yürürken olduğu gibi sallanıyordu.

"Sen iyi misin?" Caleb sordu. Ses tonu yatıştırıcıydı, sanki kız evcilleştirmeye çalıştığı bir hayvan gibiydi. Onu içeri getirdiğinden beri konuşuyordu ama kız hiçbir şey anlamamıştı, hâlâ onun orada olmasının derin şokunu yaşıyordu. "Biraz suya ihtiyacın var mı?"

Başını salladı. Su umurunda değildi ama birkaç dakika yalnız kalabilirse belki kendini toparlayabilirdi. Nate ne düşünüyor olmalıydı? Ona iyi olup olmadığını sormuştu ve o da iyi olduğunu söylemeyi başarmıştı. Sonra da çekip gitmişti.

Mac ona küçük bir miyavlama verdi. Soru sorar gibiydi. Yere baktı ve onun kendisine baktığını gördü. Altın rengi gözlerini yavaşça kırıştıtarak kapattı, sonra tekrar ona baktı. "Ne yapmam gerekiyor Mac?" diye sordu. "Ve işte yine kediden tavsiye istiyorum."

"Neydi o?" Caleb ona bir bardak su getirerek sordu. İçine buz koymak için zaman ayırmıştı ama çok fazla değil, tam sevdiği gibi. Nasıl böyle davranabiliyordu? Çok, çok düşünceli. Kızgın, üzgün ya da başka bir şey değildi. Her zamanki Caleb'di, gerçi bu durumla ilgili hiçbir şey olağan değildi.

Bardağı ondan aldığı anda eli kasıldı. Caleb bardağı sadece yarısına kadar doldurmayı akıl etmemiş olsaydı, suyu üstüne başına bulaştıracaktı. Bardağı dikkatle sehpanın üzerine koydu. Asla ağzına kadar getiremeyecekti.

Caleb'a bir açıklama yapmak zorundaydı. Bunu hak etmişti. Onca yolu, ülkenin bir ucundan diğer ucuna gelmişti. Kelimeleri formüle etmeye çalışırken, zaten hızla çarpan kalbi, sanki göğsünden kaçmak istiyormuş gibi kaburgalarına başladı. Yutkundü, tekrar yutkundü. "Yapamam." Kelimeler hırıltılı bir şekilde çıktı. Sendeleyerek ayağa kalktı, Mac yere sıçradı. Caleb ayağa kalktı, ona doğru uzandı.

"Hayır." Ondan uzaklaştı. "Panik atak. Sen burada kal, Caleb. Yap-" Nefes almak için durdu. "Kendini evde hisset. Yarın konuşuruz." Kapıya doğru koştu ve Caleb'in arkasından geldiğini duydu. Onunla yüzleşmek için döndü. "Hayır! Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Arkadaşıma gidiyorum." Tekrar nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Yarın döneceğim."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Tamam," dedi usulca. "Bunu tek başına yapabilecek misin? Uzak mı?"

"Hayır. değil." Evin dışına çıkıp Caleb'ı gözden kaybettiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Kaldırım dalgalanıyormuş gibi gelse de Ruby'lere kadar gidebilirdi. *Uzak değil, uzak değil, uzak değil*, diye düşündü. *Adım, adım, adım, adım*. Ruby'nin kapısına giden yol sonsuzmuş gibi geliyordu ama muhtemelen üç dakikadan az sürmüştü. Kapıyı çaldı, sonra avucunu pürüzsüz tahtaya dayayarak kendini destekledi.

Ruby kapıyı açtığında biraz tökezledi. "Buradasın. Her şey yolunda. Güvendesin," diye mırıldandı arkadaşı Briony'yi mutfığa götürüp oturtuktan sonra bir bulaşık havlusu aldı. Havluyu ıslattı, sıktı ve uzattı.

Bezi ensesine bastırır bastırmaz Briony'nin nefes alış verişi yavaşlamaya başladı. "Özür dilerim," diye başladı.

Ruby ona, "Konuşma," dedi. "Henüz değil."

Ruby haklıydı. Artık nefes nefese kalmasa da, hâlâ hiperventilasyona yakındı. İlk seferinde yaptığı gibi dikkatini boynundaki soğuk noktaya vermeye çalıştı ve yavaş yavaş dünya sabitleşti, nefes alıp vermesi düzene girdi. Artık ılık olan bezi boynundan uzaklaştırdı ve Ruby'ye baktı. "Bunu sana yapmaya devam ettiğim için özür dilerim."

"Yapma," diye emretti Ruby. "Ne oldu?"

"Nate biliyor. Yaptığım şeyi," dedi Briony ona.

"Düğün mü?"

Briony başını salladı.

"Ona söylemeye mi karar verdin? Tatilde biraz eğleneceğinizi sanıyordum, öyle kalsın."

"Ona söylemedim. Ona asla söylemeyecektim," diye yanıtladı Briony. "Ama Caleb kapının eşiğinde belirdi."

Ruby'nin gözleri büyüdü. "Caleb? Nişanlısı mı?"

"Nate çekip gitti. Hayır," diye düzeltti Briony kendini. "Beni Caleb'le yalnız bırakmasının sorun olmayacağından emin olduktan sonra çekip gitti."

"Bekle." Ruby'nin sesi keskinleşti. "Neden seni onunla yalnız bırakmanın doğru olmayacağını düşündü? Tehditkâr falan mı davranıyordu?"

"Hayır! Hayır. Caleb'la tanışmış olsaydınız bunun imkânsız olduğunu anlardınız. Sadece yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledi. Ve haklı da. Bunu ona borçluyum. Ama çok korkmuştum ve kaçtım. Sanırım 'kendini evinde hisset' dedim. " Briony güldü ve bu onun kulaklarına bile histeri sınırında geldi. "Ona yarın döneceğimi ve o zaman konuşacağımızı söyledim."

"Vay canına, vay canına, vay canına," dedi Ruby. "Ve yine vay canına."

"Biliyorum." Briony başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapacağım ben?" diye mırıldandı parmaklarının arasından. "Sakın bana tavsiye verme dediğimi söyleme. Bu çaresiz bir durum."

"Tavsiyeye ihtiyacın yok." Briony inledi. "Sadece yapacağınızı söylediğin şeyi yap," diye devam etti Ruby. "Yarın oraya git ve onunla konuş."

Briony başını kaldırdı ve Ruby'ye baktı. "Haklısın. Sadece ne söyleyeceğimi bulmam gerekiyor. 'Sen mükemmelsin ama benim için mükemmel değilsin' diyebileceğimi sanmıyorum. Bu yeterli değil. Gerçekten açıklamam gerek ve bunu hala kendim çözmeye çalışıyorum. Aslında neden benim için mükemmel olmadığından emin değilim. Bu içgüdüsel bir his, beyinsel bir his değil. Bu yüzden düğünden haftalar önce makul bir konuşma yapmak yerine kendimden geçtim."

"Bunu çok zor. Neredeyse hiç zaman olmadı."

"Yine de o zamandan beri başka bir erkekle seks yapmayı başardım. Nate benim bir sosyopat olduğumu düşünüyor olmalı."

Ruby, "göre konuşmanız gereken başka biri var," dedi.

"Evet. Benim de Nate'le konuşmam lazım. Artık benim için kaçmak yok," diye cevap verdi Briony. "Yarın çok eğlenceli bir gün olacak."

"Sabah sana krep yapacağım. İstedğin şekilde."

"Seni sadece bir haftadır tanıyorum ve şimdiden çok iyi bir arkadaş gibi hissediyorsun. Muhtemelen geldiğimden beri milyarlarca krizle başa çıkmama yardım ettiğin içindir. Ben ise senin için hiçbir şey yapmadım." Ruby'nin nezaketinden gerçekten yararlanıyordu.

"Bir suçluluk sarmalına girmek üzere olduğunu görebiliyorum. Yapma. Biraz dağılmış durumdasın ama senden hoşlanıyorum."

"Neden?" Şimdi düşününce Ruby'nin onu kocaman, yapışkan bir muhtaçlık topu olarak görmesi gerekiyordu. Kocaman, hırıltılı, titreyen, yapışkan bir muhtaçlık topu.

"Bunu açıklayamam." Ruby gülümsedi. "Bu içgüdüsel bir , beyinle ilgili değil." Briony de kendini gülümserken buldu, sonra da kocaman bir esnedi.

"Çok yorulmuş olmalısın. Sana bir gecelik getireyim. Sana benden çok daha kısa olur ama iş görür. Elbette bir tane midillili, bir tane kovboyu, bir tane de hem midillili hem kovboyu var."

"Teşekkürler." Briony ayağa kalktı ve bacaklarının -ve zeminin- sabit olduğunu fark etti.

"Birkaç tane de yedek diş fırçam var. Çocuk boyunda ama bir tanesi iş görür. Riley diş fırçasını unutmakla ünlüdür," dedi Ruby. "Hadi gel." Briony onu mutfaktan çıkarken takip etti. "En az Caleb hakkında konuştuğun kadar Nate'in nasıl hissettiğinden de bahsettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, yapmadım," diye itiraz etti Briony. Buraya Caleb'in görüntüsünden etkilenerek gelmişti.

"İlk söylediğin şey Nate'in öğrendiği idi, Caleb'in ortaya çıktığı değil." Ruby tuvaletin önünde durdu.

"Ben mi yaptım?"

"Sen yaptın." Ruby bir havlu, el bezi ve diş fırçası alıp sepetin üstüne koydu, sonra Briony'ye koridorda el salladı. "Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum?" diye omzunun üzerinden sordu.

Demek ki Nate bir şekilde beni çok çabuk etkilemiş, diye düşündü Briony.

* * *

Nate, her zamanki gibi masasında bekleyen bir yığın iğ olmasına rağmen yerinde duramayarak arazide dolağtı. Bahçeler'deki sabotajın arkasında kimin olduğunu ya da Eliza'yı büyükbabasının iyiliği konusunda nasıl rahatlatacağını, annesinin nasıl olduğunu ya da kız kardeşinin nasıl olduğunu düşünmesi gerekirken beyni bunu reddediyordu. Briony'den başka bir şey düşünemiyordu.

Caleb denen adamı mihrapta mı bırakmıştı? Ve ne kadar süre sonra onunla çarşafalarda yuvarlanıyordu? O kadar da uzun değil. Caleb onun peşinden gelmek için aylarca beklemiş olamaz.

Peki ya Nate? Onunla birkaç kez çıktıktan sonra, uzun mesafeli romantizm hakkında düşünmeye başlamıştı. Aptalın tekiydi. Belli ki onu tanımıyordu bile. Onun bu kadar kalpsiz biri olabileceğini asla düşünemezdi.

Toplum merkezinin önünden ikinci kez geçerken mutfağın ışığının açık olduğunu fark etti. Son geçtiğinde de yanıyor muydu? Emin değildi. Çünkü tek düşünebildiği Briony'ydi. Durmak zorundaydı. O buna değmezdi. Caleb ona sahip olabilirdi. Gerçi yaptıklarından sonra onu neden istediğini anlamak mümkün değildi. Belki de istemiyordu. Belki de sadece yaptığı şeyle yüzleşmesini istiyordu.

Nate mutfığa açılan yan kapıya doğru yöneldi. Anahtarını kilide soktu, sonra kapının zaten açık olduğunu fark etti. Kısa bir süre aramayı düşündü.

ona destek olmak için güvenlik önlemleri almıştı, ki olanlardan sonra yapılması gereken en mantıklı şey de buydu, ama hiç zahmet etmeden içeri girdi.

Ve LeeAnne'i mutfak adasının dizilmiş beş kek kalıbından birine hamur dökerken buldu. "Bu gece Briony ile dışarıda olduğunu sanıyordum. Yani bu gece ve yarın sabah." Ona sırtıttı. "Ondan hoşlanıyorum. Aslında seni buradan uzaklaştırmayı başardı ve Hope bana Aile Gecesi'nde sakinlerle çok iyi anlaştığını söyledi. Bu bir insan hakkında bir şeyler söylüyor."

O da öyle düşünmüştü. *Yanlış*. "Neden bu kadar geç geldin?" diye sordu, Briony hakkında konuşmaya girmek istemiyordu. Onu düşünerek yeterince zaman kaybetmişti. Briony'nin sadece son derece güçlü bir bitki olmadığını hatırlamalıydı. Aynı zamanda zehirliydi.

"Hope'un doğum günü için pasta yapıyorum."

"Büyük pasta." LeeAnne personelin doğum günleri için her zaman pasta yapardı ama bu özellikle özenli görünüyordu.

"Çok sevdiği tatlar var. Bunun bir kat şeftali, bir kat çilek, bir kat limon ve iki kat çikolata olacak ve krem şanti ile süslenecek. Aslında krem şanti Hope'un en sevdiği tat olabilir. Onu doğrudan yerken gördüm."

"Eminim bayılacaktır."

"O bunu hak ediyor. O iyi bir çocuk. Burada ve okulda çok çalışıyor. Ona zam yapmalısınız."

Nate, "Çalışmalar çoktan başladı," diye cevap verdi.

"Sen iyi bir patronsun." LeeAnne başıyla onu onayladı. "Peki neden buralarda dolanıyorsun? Neden dışarıda eğlenmiyorsun?"

"Aklımda çok fazla şey var." "Koşu bandı mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Archie aşağı yerine yukarı vurmuş olabilir," diye yanıtladı LeeAnne. "Bu mümkün. O kadar da hızlı gitmeyen bir koşu bandından düşüp omzunu kıran bir arkadaşım vardı. Belki Archie'nin başına gelen de buydu ve utandığı için hızlandığı hikayesini uydurdu."

"Ama hala havalandırma sistemi var."

"Bu seni gerçekten etkiliyor, ha? Berbat görünüyorsun. Dikkatli olsan iyi olur. Görünüşünü kaybedersen Briony seni kapı dışarı eder," diye alay etti.

"Sadece iki hafta daha burada kalacak," diye cevap verdi. Wisconsin'e döndüğünde mutlu olacaktı. *Burada* olmasının *bir önemi* yok, diye düşündü. O

onu bir daha görmeyecekti.

"Her zaman onu ziyarete gidebilirsin. Bakalım, hiç tatile çıkmadın. Sen öyle düşünmeyebilirsin ama biz sensiz de idare ederiz. Amelia harika biri ve harika bir ekibiniz var." Elini uzatıp sırtını sıvazladıktan sonra kek kalıplarını fırına yerleştirmeye başladı.

"Bu anlamsız."

"Birbirinizi çok uzun zamandır tanımadığınızı anlıyorum, ama işlerin nereye varacağını görmek için buna değebilir. Bana onunla oldukça ilgili görünüyorsun," diye yorum yaptı LeeAnne.

"Bakın, buraya gelmeden önce evleneceğini öğrendim. Adamı mihrapta bıraktı. Güzel, değil mi? Sonra benimle bir şeyler yapmaya başladı. Bana hiçbir şey söylemeye zahmet etmedi."

LeeAnne kaşlarını kaldırdı. "Biriyle tanışır tanışmaz söylenecek bir şey değil bu," dedi sonunda.

"Peki ya onları yatağa sürüklemekten önce?"

"Sürüklemek mi?"

"Tamam, birbirimizi sürükledik. Ama bu olacakmış gibi görüldüğünde bir şeyler söylemesi gerekmez miydi sence?" Gerçi çok fazla zaman yoktu. Aralarındaki şey bir orman yangını gibiydi. Bir kıvılcım, sonra vınnn, bir cehennem.

"Eve döndüğünde onunla tekrar bir araya gelecek değildi ya."

"Mesele bu değil. Nasıl bir insan biriyle evlenmeye bu kadar yaklaştıktan sonra hemen bir ilişkiye başlayabilir? Sanki duyguları bile yokmuş gibi."

LeeAnne bir süre onu inceledikten sonra karıştırma kâselerinden birini eline aldı. "Kaşıkları yalamak ister misin? Şahsen ben kalbim kırıldığında hep çikolatayı tercih ederim."

"Ben kalbimi kırdırmadım," diye tersledi Nate.

Buna karşılık LeeAnne çikolata damlayan bir kaşık uzattı.

BÖLÜM 14

Mac şifonyerin üzerine oturmuş, Briony'nin uyuduğu yatakta yatan adamı inceliyordu. Dün geceki gibi kokuyordu. Herhangi bir yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Ama o bir insandı, bu da muhtemelen ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Mac'in ne tür bir yardıma ihtiyacı olduğunu anlamak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Adam, Caleb, onun evindeydi. Bu da onun Mac'in sorumluluğunda olduğu anlamına geliyordu.

Burası Diogee'nin de eviydi ama mankafa Caleb için hiçbir sorumluluk almazdı. Alsa bile, mankafa yardımcı olamayacak kadar mankafaydı. Ve Mac tek başına çalışmayı tercih ediyordu.

İçinde bir şeylerin *klik* sesi çıkardığını hissetti. Kahvaltı zamanı. Mac uyandırma miyavlamasını uzun ve yüksek sesle yaptı. Bu insanın konserve açacağı kullanabilecek kadar zeki olduğunu umuyordu.

* * *

Briony banyo aynasına doğru eğildi ve iki elini lavaboya dayadı. Gözlerinin içine baktı. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı. "Bunu yapmak *zorundasın*."

Kapıda bir tıkırtı vardı. "İyi misin?" Ruby aradı.

"Evet." Başını salladı, sonra kendini lavabodan uzaklaştırdı. "Evet." Kapıyı açtı. "İyi görünüyor muyum?" diye sordu. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan Caleb'a söyleyecek ne bulduğuydu, nasıl görüldüğü değil.

"Harika görünüyorsun. Elbisendeki tüm kırışıklıkları giderdim," diye cevap verdi Ruby. "Şimdi, kreplerini ne şekilde istiyorsun?" Abartılı bir coşkuyla ellerini ovuşturdu. "Ne olursa. Meydan okumayı severim."

"Yapamam." Briony ellerini karnına bastırdı. "Bütün boşluk kelebeklerle dolu. Aslında daha çok dev sivrisinekler gibi."

"İyi olacaksın. Ve bu konuşmayı geride bıraktığında kendini çok daha iyi hissedeceksin," diye söz verdi Ruby.

"Hangisi?" Briony sordu.

"İkisi de." Ruby onu kapıya kadar geçirdi. "Neler olduğunu bana haber ver. Bugün buralardayım. Bir saat içinde yönetmen ve müşteriyle bir konferans görüşmem var."

"Size kesin olarak haber vereceğim. Tamam, işte gidiyorum. "

"Hareket etmediğini biliyorsun."

"Biliyorum." Briony derin bir nefes aldı -en azından nefes nefese kalmamıştı, en azından şimdilik- ve dışarı çıktı. Muhteşem bir gündü, gökyüzü parlak, berrak bir maviydi. Birileri çim biçiyordu ve havada o harika yeni kesilmiş çim kokusu vardı. Ama Briony için hava gri ve yağmurlu da olabilirdi. Yapması gerekeni yapana kadar hiçbir şeyin tadını çıkaramayacaktı.

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Bir yerlerde güven izlenimi vermenin güven hissetmeye başlamanıza neden olabileceğini duymuştu. Hissettiği sivrisinekler iğneli ağızlarını mide zarına batırırken eve doğru yürüdü.

Ön kapıya ulaştığında kapıyı çalmalı mıydı diye düşündü. Burası onun, daha doğrusu kuzeninin eviydi ama Caleb'e haber vermeden içeri girmek kabalık olurdu. Kapıyı çalıp kendini içeri bırakmaya karar verdi. "Caleb? Benim." Sesi küçük bir titremeyle çıkmıştı ama çok da kötü değildi.

"Mutfakta."

Odaya girer girmez kedi maması kokusu burnuna geldi. Bir bakışta, tezgâhın üzerinde en az beş açık kutu varmış gibi görünüyordu. Mac mama kabının başındaydı ve yerken mırıldanıyordu.

"Bütün bunları ona vermedin, değil mi?" diye haykırdı, hazırladığı konuşmaya başlamaktan irkilerek.

"İlk denediğim iki tanesini yemedi," dedi Caleb bıkkın bir ifadeyle. "Ama sonra sevdiği bir tane buldum. Kaseyi doldurmak için birkaç kutu gerekti."

"Sadece bir tane alması gerekiyordu."

"Bana öyle söylemedi." Başını kediye doğru salladı, sonra Briony'ye döndü. "Köpeğin ne kadar alması gerekiyor?"

"Boş ver. Onları beslediniz. Önemli olan da bu," diye yanıtladı Briony. "Dışarı çıkıp kahvaltı etmek ister misin?" Bazı stratejiler geliştirmiş ve bu tartışmanın toplum içinde daha sorunsuz geçebileceğini düşünmüştü. Caleb'ın bağıracağından falan değil. Bu hiç Caleb'a göre değildi. Ama belki etrafta insanlar olursa kendini daha iyi toparlardı.

Ya da belki de tam bir panik atak geçirecekti.

Ama sipariş vermek ve yemek yemek onlara bakmak dışında yapacak bir şey verecekti. Dikkati dağılmadan Caleb'a ihtiyacı olan her şeyi anlatıp anlatamayacağını .

Tam bir panik atak gibi.

Panik atak hakkında düşünmeyi bırak, diye emretti kendine. *Yardımcı olmuyor.*

"Aslında bir frittata yaptım. Fırında ısınıyor. Umarım buzdolabından bir şeyler kullanmamda bir sakınca yoktur."

Kadın onu mihrapta bıraktı ve adam onun yiyeceklerini kullanmak için endişelendi. Ondandır çok daha iyi bir insandı. Gerçi şu anda hapishanedeki birkaç kişi dışında herkes ondan çok daha iyi bir insanmış gibi geliyordu.

Mac arka ayakları üzerinde doğruldu ve acınası bir miyavlama sesi çıkardı. "Gördün mü? Yine yapıyor."

"Olmaz bayım," dedi kediye. "Mutfak kapalı."

Mac kendini yere bıraktı, sonra az önce yalvarmıyormuş gibi davranarak kendini tımar etmeye başladı.

"Bulduğun herhangi bir şeyi kullanman elbette sorun değil," dedi Caleb'a. Mac'in biraz daha yaramazlık yapmasını ve onu oyalamak için daha fazla neden vermesini diliyordu. "Umarım dün gece bir şeyler yemişsindir."

"Protein bar yedim."

Briony başını salladı. Caleb kan şekerinin düşme ihtimaline karşı yanında her zaman bir protein barı bulundururdu. Onun için de her zaman bir tane bulundururdu, en sevdiği çikolatalı cevizli şekerlemeli LUNA bar.

"Frittata'yı çıkarayım mı?" diye sordu.

Birdenbire Briony daha fazla oyalanmak istemedi. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Kalbinin hızlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Masaya oturdu. "Biraz bekleyelim. Olanlar için sana bir açıklama borçluyum."

Caleb onun karşısına oturdu ve her ne kadar bunu atlatmak istese de, planladığı kelimeler aklından uçup gitti. "Her ne olursa olsun, anlayacağımı biliyorsun," diye söze girdi.

Sözleri bir şeyleri yerinden oynattı. "Sorun da bu zaten. Her zaman anlıyorsun. Bu çok tek taraflı. Beni her zaman her konuda destekliyorsun. Her gün sana hangi ayakkabıyı giyeceğimi ya da her zaman gittiğimiz yere gittiğimizde ne sipariş edeceğimi sormam umurunda değil. Ama *benden* hiçbir şey istemiyorsun." Ona bunları söylemeyi planlamamıştı ama böyle hissettiğini fark etti.

"Sana ihtiyacım olmasaydı burada olmazdım."

Bu onu durdurdu ve düşündürdü. O buradaydı. Burada olmak zorunda değildi. Bir parmağını ağzına götürdü ve tırnak etlerini kemirmeye başladı.

Elini çekerek uzaklaştırdı. "Hey, bulduğum kendi kendine hipnoz uygulamasıyla bunu durdurduğumuzu sanıyordum."

Bu doğrudu. Bu alışkanlığını bırakmasına yardım etmişti. "Belki de bana ihtiyacın vardır," diye cevap verdi, düşünceleri yavaş yavaş bir araya geliyordu. "Asıl mesele şu ki, belki de senin ihtiyacın olan şey benim sana ihtiyacım olmasıdır."

"Zayıf olmanı istediğimi mi sanıyorsun?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Hayır!" dedi hemen. "Hayır. Sen o tür bir adam değilsin. Hem de hiç." Bunu açıklamanın bir yolunu bulmakta zorlandı. "Sen parlak zırlı bir şövalyesin. Ama şövalye olmak için zor durumdaki bir genç kıza ihtiyacın var. Ve beni bilirsin, çoğu zaman her türlü sıkıntının içindeyimdir."

"Kendin hakkında böyle hissetmemelisin," diye itiraz etti.

"Yine de doğru. Buraya geldiğimden beri çok düşündüm ve asla kendi başıma karar vermediğimi fark ettim. Her zaman doğru seçimi yaptığıma dair güvence arıyorum. Nedense hiçbir şeyi tek başıma halledebileceğimi düşünmüyorum." Anne ve babasından bahsetmedi. Çocukken ona nasıl hissettirmiş olurlarsa olsunlar, bir yetişkin olarak nasıl davrandığı onun sorumluluğundaydı. "Ama artık öyle olmak istemiyorum," diye ekledi.

"Kendine daha fazla güveniyor olsaydın seninle birlikte olmak istemeyeceğimi mi söylüyorsun?" Caleb sordu.

Kulağa korkunç geliyordu. Birden kafasının karıştığını hissetti. Onunla birlikte olmak istemediğinden o kadar emindi ki. Onun mükemmel olduğundan çok emindi ama Ruby'nin elbisesi gibi onun için değildi. Ya evlenmek hayatının en büyük kararı olduğu için panik atak geçirdiyse ve Caleb'le bile olsa bununla başa çıkamadıysa? Onunla üç yıldan biraz daha fazla bir süredir birlikteydi. Ne düşünüyordu ki?

"Bunu mu demek istiyorsun?" Caleb bastırdı.

"Hayır. Bilmiyorum." Kendini, her zaman "kararsızlık" olarak adlandırdığı duruma düşmüş gibi hissetti. Durmak için bilinçli bir çaba sarf etti. "Sanırım farklı olsaydım nasıl olurduk hayal etmek benim için zor."

"Neden görmüyoruz? Sence bunu hak etmiyor muyuz?" diye sordu.

Cevap vermedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Mantıklı görünüyordu ama bu düşünce etrafındaki her şeyi biraz sallantılı hale getiriyordu.

"Buna ne dersin?" diye devam etti. "Hâlâ biraz iznim var." "Balayımız için" dememişti ama ikisi de sebebin bu olduğunu biliyordu. "Hadi bir

Burada birlikte tatil yapalım."

İçinden bir ses bu öneriye karşı çıktı. Onun eve gitmesini istiyordu. Burada kalan zamanını Nate'le geçirmek istiyordu.

Ama bu imkansızdı. Öyle olmasa bile, Caleb makul bir istekte bulunuyordu. Ona bir şey borçluydu. Belki de yanıliyordu. Belki de tüm kararları onun vermesini beklemese, bir çift olarak her şey çok daha iyi olacaktı. "Tamam."

Caleb gülümsedi, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. Bu kırışıklıkları seviyordu. Ama yine de içinde bu fikre direnen sert bir şey varmış gibi hissediyordu. "Yine de daha önce olduğumuz yere geri dönmek istemiyorum. Bunu yapamam. Ağırdan almalıyım. Burada kalabilirsin ama ayrı odalarımız var."

"Sanki geriye gidiyormuşuz gibi geliyor."

"değil. Seni mihrapta bırakmıştım, hatırladın mı?" "Bunu asla unutmayacağım."

Onu incitmişti. Bunu hatırlamak zorundaydı. Her şey onunla ilgili değildi.

"Demek istediğim, bundan sonra ilerleyeceğiz. , yani birlikte vakit geçirmek ilerlemektir. Bazı şeyleri çözmek için zamana ihtiyacım var Caleb."

"Pekâlâ. Anlaştık," diye cevap verdi.

"Önce bir şey yapmam gerekiyor.

Yalnız başıma."

Kaşlarını kaldırdı ama ne olduğunu sormadı. Bu şekilde başlamamalıydı. Eğer bunu yapacaklarsa, aralarında söylenmemiş bile olsa bir yalanla başlayamazdı. "Dün gece beni birlikte gördüğün adamla, Nate'le konuşmam gerek. Ve ikimizin birlikte olduğunu bilmen gerekiyor. Bu da hislerini değiştirebilir."

Ve şimdi onu tekrar incitmişti. Çenesindeki kasların gerilmesinden bunu anlayabiliyordu.

"İnsanlar stres altındayken garip şeyler yaparlar," dedi Caleb. "Kuzenin eve döndüğünde hâlâ Wisconsin'e dönmeyi planlıyordun, değil mi?" Briony başını salladı. "Yani bu ciddi bir şey değildi. Bir kaçamaktı diyelim. Olanlardan sonra dikkat dağıtıcı bir şey."

Bir kaçamak. Kısa bir şey. Vahşi bir şey. Belki de hepsi . Asla bir arada tutulamayacak şey.

Rahatlamıştı. Ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. "Kilisede olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum. Ve geçen geceyle ilgili. Onu incittiğim için üzgünüm.

Sen. Çok ama çok özür dilerim. Sana söylemem gereken ilk şey buydu," dedi aceleyle.

"Bunu arkamızda bırakalım. Git ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Caleb ona. "Belki köpeği yürüyüşe çıkarırım."

Diogee dötrnala odaya girdi. Etrafında döndü, dışarı koştu, sonra tasmaşı ağzında geri döndü. "Köpeği kesinlikle yürüyüşe çıkaracağım."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Çok anlayışlıydı. O gerçekten mükemmeldi.

Ancak birini gerçekten sevdiyseniz, onun başka biriyle yatmasını anlayışla karşılamalı mısınız? Ondan tamamen nefret etmeden bir iki gün bile geçirmeden?

* * *

Cep telefonundan gelen "Coconut" sesi Nate'i uyandırdı. Doğrulup oturdu, midesi yavaşça ters dönüyordu. Telefonu eline aldı ve saati kontrol etti. Neredeyse birdi. Öğleden sonra. Hiç bu kadar geç uyumazdı. Alarmı uyumuştı. Asla alarmı çalmadan uyumazdı. Ayrıca hiç yedi bira içmemişti. Yedi miydi? Yoksa yedide saymayı bırakmış mıydı? Bir gecede bira.

"Coconut" çalmaya devam etti. Ve Nate'in halsiz beyni bağlantıyı kurdu. "Coconut." Bu yüzük Yesenia'ya aitti, pratisyen hemşirelerden birine. Şimdi ne olacaktı? O uyurken ne olmuştu?

"Nerelerdeydin?" Yesenia daha o merhaba bile demeden sordu. Bir şeyler çok yanlış olmalıydı, yoksa asla bu ses tonunu kullanmazdı. "Sanırım bir gıda zehirlenmesi salgını var. Son bir saat içinde sekiz kişi karın krampları, kusma ve ishal şikayetiyle bana geldi. Hepsi de yemek salonunda brunch yemiş."

Nate'in dili ağzının çatısına yapışmış gibi hissetti. ", " demeyi başardı. Sonra telefonu kapattı ve parmaklarını alnına bastırarak beynini çalışmaya zorlamaya çalıştı. Tüm sakinleri kontrol etmesi gerekiyordu. Ayrıca hangi yiyeceğin sorumlu olduğunu bulmak için herkesin ne yediğini değerlendirmesi gerekiyordu. Bu da insan gücüne ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Tüm personele bir grup mesajı göndererek müsait olan herkesin gelmesini istedi.

Bir gün önceki kıyafetlerini giydi, sonra doğrudan ecza dolabına gitti. İki aspirin aldı ve lavabodan biraz su içti. Doğrulurken, sanki birisi çivi tabancasıyla

beyni. Dört aspirin daha içti, sonra biraz deodorant sürdü ve bira teri ve bira nefesiyle başa çıkacağını umarak ağzını Listerine ile çalkaladı.

Saçlarını taramak için parmaklarını kullandıktan sonra aceleyle kapıya yöneldi. Anahtarlarına uzandı. Askıda değillerdi. Onlara ne yapmıştı? Oradan çıkması gerekiyordu. Küçük evini aradı. İki kez. Sonra anahtarların cebinde olduğunu fark etti.

Ayrıca dün gece yere kıyafetlerle acil bir durumla başa çıkmanın doğru yol olmadığını da fark etti. Bahçeler'e gitmek istiyordu ama herkesi bu son krizden kurtarmak istiyorsa kendini yetkin ve kontrol sahibi olarak göstermesi gerekiyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde takım elbisesini giydi.

En azından işe yakın bir yerde oturuyordu. Yirmi dakika içinde, personelin çoğu önünde otururken gösterim odasında duruyordu. Hafta sonu izinli olan birkaç kişi zaten oradaydı ve diğerlerinin çoğundan yolda olduklarını söyleyen mesajlar almıştı.

Nate onlara, "Metinde de söylediğim gibi, elimizde bir gıda zehirlenmesi salgını olabilir," dedi. "Her halükarda, alışılmadık sayıda bölge sakini semptomlar bildirmiştir. Benim istediğim-"

LeeAnne içeri daldı. "Hiç kimse benim yemeklerimden hastalanmadı. Hiç kimse!"

Onunla konuşması gerekecekti. Amelia'ya döndü. Amelia ona bilgi vermek için otoparkta bekliyordu ve bir plan yapmışlardı. "Konuştuğumuz gibi kapı kapı dolaşmak için herkes ayrılınsın. Bilgi alışverişi için burada buluşacağız."

Nate LeeAnne'e doğru yürürken Yesenia ayağa kalktı. Gruba, "Hepiniz bilmelisiniz ki özellikle yaşlı sakinler için bu durum çok ciddi olabilir," dedi. "Bir kere, su kaybı konusunda endişelenmemiz gerekiyor."

"Mutfakta şişelenmiş su kutuları var. Onları buraya getireceğim. Gitmeden önce doldurun," diye bağırdı LeeAnne, toparlanarak. "Ben de birkaç çanta getireyim."

"Getirmeleri gereken başka bir şey var mı?" Nate pratisyen hemşireye sordu.

Kapı tekrar açıldı ve Briony içeri girdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi. "Henüz değil. Semptomları olan herkesi görmek istiyorum, o yüzden bana bu bilgiyi Mümkün olan en kısa sürede," diye yanıtladı Yesenia. "Eğer su içemeyeceğini düşünen insanlar varsa, onlara buz parçaları verin."

"Tamam, Bahçeler'i dört bölüme ayırdım. Sıraya girin ve size görevlerinizi vereyim!" Amelia aradı.

Nate Briony'ye doğru yürüdü. "Burada ne işin var?"

"Konuşmak istedim. I-"

Sözünü kesti. "Senin için zamanım yok."

BÖLÜM 15

Briony insan kuyruğunun sonuna yakın bir yerde Hope'u gördü. Ona katıldı. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Nate'i görmeye geldim ve bu vardı." Ellerini sallayarak bütün insanları kapsamaya çalıştı. İçeri girdiğinde Nate'e o kadar odaklanmıştı ki, onun ne söylediğini fark etmemişti.

"Birçok insanımız hastalandı. Gıda zehirlenmesi olup olmadığını anlamaya çalışacağız," diye yanıtladı Hope.

"Yardım etmek istiyorum. Yardım edebilir miyim?" Nate onu orada istemeyebilirdi ama bir şeyler yapması gerekiyordu. En azından Gib'i kontrol etmek istiyordu.

"Çiftler halinde ayrılıp kapı kapı dolaşacağız. Benimle gelmek ister misin?" Hope sordu. "Nate sağlık departmanından insanları arıyor ve LeeAnne onlara mutfaktaki her şeyi göstermek için burada kalıyor. Benim kalmama izin vermiyor. Sanırım bir şeyleri çarpıp vurmaya ihtiyacı var ve bunu görmemi istemiyor. Bütün bunlara kendi yemekleri sebep olduğu için çok üzgün."

"Evet. Kesinlikle gelmek istiyorum." Briony Caleb'a bir mesaj göndererek planladığından daha uzun kalacağını, acil bir durumla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Birkaç dakika sonra mesaj attı ve ne tür bir acil durum olduğuna dair ayrıntı istedi. Briony emeklilik merkezindeki olası gıda zehirlenmesi salgını hakkında mesaj attı. Geç gelmesinin nedeni olarak bunu kesinlikle anlayabilirdi.

Ama sonra, Caleb Caleb olduğu için, ne yapabileceğini bilmek istedi. Caleb ona bir cevap verdi, yeterince insan olduğunu düşündüğünü ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğini söyledi. "Şimdi sakinlerle konuşmak için dışarı çıkıyorum. Kimin hasta olduğuna bakacağım," diye ekledi, böylece ona mesaj atmaya devam etmeyecekti. Onu bundan alıkoymak istemezdi.

O ve Hope sıranın önüne ulaştılar ve Hope ziyaret etmeleri gereken evlerin numaralarını yazdı. İkisi de yakındaki bir masadan birer şişe su aldılar.

"Bekleyin!" diye seslendi biri. Briony döndü ve LeeAnne'in onlara doğru geldiğini gördü.

"Buradasın," dedi Briony'ye.

"Geldim."

"Oğlumu oldukça kötü bir durumda bıraktın."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi tekrar, açıklamak için bir yol arıyor ve bulamıyordu. "Bunu yapmak istememiştim."

LeeAnne ona brunch'ta servis edilen tüm yiyeceklerin listelendiği bir kâğıt verdi; uzun bir liste. "Hasta olsun ya da olmasın herkesin ne yediğini kontrol edin" diye talimat verdikten sonra bir başka gönüllünün yanına gitti.

Hope, Briony'ye meraklı bir bakış attı ama sadece, "Jacaranda Yolu'nda yeniden başlıyoruz," demekle yetindi.

Briony kıza bir açıklama getirmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Muhtemelen sadece on dokuz ya da yirmi yaşındaydı. Böyle üzücü, iğrenç bir hikâye duymasına gerek yoktu. Ve doğrusu Briony, Hope'un Briony'nin ne yaptığını öğrendiğinde ona nasıl bakacağını görmek istemiyordu. Gerçi LeeAnne Briony'den nefret ediyor gibi görünmüyordu. Briony'nin Nate'i incittiğini söylediğinde, bu sanki Briony'nin bilmesi gereken bir şeymiş gibiydi, bir kınama gibi değil.

"Güzel. Gib'i göreceğim," dedi Briony yürürken. "Baktığım kedi onunla arkadaş olmuş gibi görünüyor. Sürekli ziyarete geliyor."

"Gib harika biri," diye yanıtladı Hope. "Yeniden sosyalleşmeye başlamasına sevindim. Bir süredir toplum merkezinden uzak duruyordu. Yemek için yemek odasına bile gelmedi." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bugün evde kalsa daha iyi olurdu." Cep telefonu çaldı ve kontrol etti. "Nate ona ve Yesenia'ya etkilenen herkesle mesajlaşmamızı istiyor. Herkese akşam yemeği için dışarıdan yiyecek getireceğimizi söylememiz gerektiğini söylüyor. Hasta olan herkese tatsız bir şeyler vereceğiz."

Briony, "Vay canına. Her şeyi düşünüyor," diye yorum yaptı. "Bunun olduğunu ne kadar zaman önce öğrendi?"

"Bir saat bile olmadı." Rotalarındaki ilk bungalovun yürüyüş yoluna saptılar. "İnanılmaz biri." Kapıya vurdu. "Samantha evde yalnızken işitme cihazını çıkarıyor. Kulağındaki hissi onu rahatsız ediyor."

Briony etkilenmişti. "Burada yaşayan herkes hakkında bu kadar çok şey biliyor musun?"

Umut tekrar vurdu. "Hepsi değil. İşe giderken ya da gelirken yürüdüğüm sokak burası. Hava güzel olduğunda insanlar verandalarında olur.

Sohbet ederiz." Kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdı ama kapı açıldı.

İçerideki uzun boylu, zayıf kadın boştaki eliyle işitme cihazını takarken bir parmağını kaldırdı. "Umut! Ne güzel bir sürpriz. İçeri gelmek ister misin? Küçük, sevimli bir ahtapot örmek için bir desen buldum ve sana bir tane veriyorum. İpliklere bakıp rengini seçebilirsin."

"Çok tatlısın ama bunu daha sonra yapmam gerekecek. Nasıl olduğunuzu görmek için uğradık," dedi Hope ona. "Öğle yemeğinden sonra bazı sakinler hastalandı. Gıda zehirlenmesi olmasından korkuyoruz. Sen iyi misin?"

Samantha bir elini karnının üzerine koyarak, "İyi," diye cevap verdi. "Umarım kimse ciddi şekilde hasta değildir."

"Yesenia insanları tedavi ediyor ve Jeremiah da yakında yardıma gelecek," diye açıkladı Hope. "Bize öğle yemeğinde ne yediğini söyleyebilir misin? Bu, hangi yiyeceğin sorumlu olduğunu anlamamıza yardımcı olacaktır."

Briony çantasından bir kalem çıkardı ve Samantha yiyecekleri saydıkça işaretlemeye başladı. Samantha bitirdiğinde, "Sana başka neler servis edildiğini okuyayım," diye önerdi. "Bir çeşni ya da sos gibi bir şeyi atlamak kolay olurdu." Listeyi gözden geçirdi ve birkaç maddeyi daha işaretledi. Sonra Hope'la vedalaşıp bir sonraki eve doğru yola koyuldular. Orada yaşayan çift yemeklerini evde yemişti.

"Bir sonrakini tek başına yapmaya ne dersin?" Hope sordu. Briony merak ediyordu ama Hope ona hiç soru sormamıştı.

LeeAnne durumu Nate'e anlatmıştı, o da bu iyiliğe karşılık vermeye karar verdi. "Elbette."

"Teşekkürler! Gerçekten minnettarım!" Hope haykırdı. "Yan taraftakini yalnız yapacağım, sonra tekrar buluşabiliriz."

"Birazdan görüşürüz." Briony aceleyle yürüyüş yoluna çıktı ve kapıyı çaldı. "Max, merhaba." Çocuk pijama altı ve tişört giymişti. "Burası büyükbabanın evi olmalı."

"Evet. Daha yeni geldim. Giyinmeye zahmet etmedim." Utançtan yüzü kızardı. "Endişelendim. Aradı ve grip olduğunu düşündüğünü söyledi," diye yanıtladı Max.

"Grip olduğunu sanmıyorum. brunch yiyen birkaç kişi aniden hastalandı. Gıda zehirlenmesi gibi görünüyor," diye açıkladı Briony.

Max'in gözleri büyüdü. "Bu ne kadar ciddi? Hastaneye gitmesi gerekiyor mu?"

"Pratisyen hemşirelerden biri olan Yesenia'nın onu ziyaret etmesini sağlayacağım."

"Tamam, evet, onu tanıyorum. Ne kadar sürecek?"

"Emin değilim. Kaç kişide semptom olduğuna bağlı. Ama başka bir hemşirenin geleceğini biliyorum, o yüzden çok uzun süreceğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Rich'le birkaç dakika görüşebilir miyim? Tam olarak ne yediğini öğrenebilirimsem gerçekten çok yardımcı olur."

"Elbette. Evet." Kapıyı ardına kadar açtı, sonra kaşlarını çatı. Briony ne gördüğünü anlamaya çalışarak omzunun üzerinden baktı. Hope çoktan kaldırımında bekliyordu. "Ne-ne-ne-ne..." Sertçe yutkundu. "Dışarıda ne yapıyor?"

Briony ona, "Hope da benim gibi kapı kapı dolaşıp insanları kontrol ediyor," dedi.

"Ama neden s-h-" Biraz mırıldandı, sonra tekrar başladı. "Neden orada öylece duruyor?"

"Her birkaç evde bir notlarımızı karşılaştırıyoruz." Briony ona Hope'un büyükbabasına gitmek istemediğini söylemeyecekti. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet. Özür dilerim." Max geri çekildi, böylece Briony içeri girebildi. Rich yanında plastik bir kovayla kanepede oturuyordu. Ama not defterini çıkarmış ve kalemını eline almıştı. Şiirlerinden biri için dizeler karalamaya hazır olmayacak kadar kötü hissetmiyordu.

Briony yiyecek listesini gözden geçirdi ve Rich ona ne yediğini söyledi, sonra ona suyu verdi ve yavaşça içmesi için onu teşvik etti.

"İshal' ile kafiyeli bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu kadın gitmek için ayağa kalktığı anda. *Aiarrhea, biarrhea, ciarrhea*. Briony bir şeyler düşünmeye çalışarak alfabeyi saymaya devam etti. "Aklıma gelmiyor," diye itiraf etti. "Belki 'dizanteri' daha kolay olurdu!"

"Ya da 'tırıs'," diye önerdi Max.

"Ah! İyi fikir." Rich bir şeyler karalamaya başladı ve Max sırtıttı.

Briony ona, "Sen iyi bir torunsun," dedikten sonra Hope'a döndü.

"Archie'nin evinde kimse yoktu. Yan evde yaşayan o," dedi Hope. "Rich'in hasta olduğunu bildiren bir mesaj gönderebilir misin?" Briony sordu. Ama o göndermedi.

kendisi yapmak istedi. Nate'in onun hâlâ buralarda olmasından mutlu olacağını sanmıyordu. Ayrıca, Yesenia'nın numarası onda yoktu.

"Olamaz! Ne kadar kötü?" Hope başparmakları telefonunun üzerinde uçuşurken sordu. "Ben ayrıldığımda ishal hakkında bir şiir yazmaya çalışıyordum. Max de

Orada onunla ilgileniyor," diye cevap verdi Briony. "O iyi bir çocuk." Hope'a baktı. "Sanırım 'çocuk' dememeliyim. O senin yaşında. Aslında, sen

birlikte bir sınıfta?" Nate, Aile Gecesi'nde Max'e bu konuyu sormuştu. Şimdi haftalar önceymiş gibi geliyordu.

"Evet. Gerçi bunu bildiğinden şüpheliyim. Beni gördüğünde, sanki beni tanımıyor bile. Ya da en azından tanımamış gibi davranıyor. Belki de yardımla konuşmak istemiyordur."

Briony, "Bu Max'in yapacağı bir şey gibi görünmüyor," dedi.

"Bunu nasıl söylersin? Onunla daha yeni tanıştın," diye itiraz etti Hope. "Geçen gece onu görmedin mi? Meze isteyip istemediğini sorduğumda cevap bile vermedi. Ondan iki saniye sonra da çekip gitti."

Briony tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Yine de Hope'un sesi çok emin geliyordu.

"Tamam. Yesenia Rich'i görülecek kişiler listesine aldı. Haydi gidelim." Hope yürümeye başladı, Briony de ona ayak uydurdu. Bir sonraki evin Gib'in evi olmasına sevinmişti. Onun nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı çaldığında, adam geleceğini söyleyerek geri aradı. Briony onun boğuk ve zayıf sesini duyunca hastalananlardan biri olduğunu anladı.

Cevap vermesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Cevap verdiğinde yüzü griye boyanmıştı ve saç çizgisinde ter lekeleri vardı. "Hadi seni oturabileceğin bir yere götürelim!" Briony haykırdı. "Hope ve ben kahvaltıdan sonra hasta olup olmadığına bakmak için geldik. görünüyor." İçeri girdi, kolunu Hope'un koluna doladı ve yavaşça oturma odasına doğru yürümesine yardım etti.

"Başka kim hastalandı? Peki ya Richard, Regina ve Janet? Ya Peggy?" Gib, Peggy'nin adını önemsizmiş gibi en sona atmıştı ama Nate'in anlattıklarından sonra Briony, Gib'in onun için diğerlerinden daha fazla endişelenmesi gerektiğini biliyordu.

"Henüz bilmiyoruz." Hope ona bir şişe su uzattı. "Yine de birileri hepsini kontrol ediyor olacak."

"Canavar nerede?" Gib Briony'ye sordu.

"Evde' derdim ama ne zaman evde olduğunu düşünsem aslında buradadır."

"Bana hediye getirmeyi seviyor. En sonuncusu bu." Başıyla yan masayı işaret etti. Lambanın yanında bir -ne olduğundan emin değildi. Bunun Gib'in atacak kadar iyi hissetmediği ölü bir şey olmamasını umuyordu. O şeyi dikkatle eline aldı, seyrek beyaz parçalara dokunmamaya çalışıyordu.

Saç. Rahatlayınca, çoğunlukla lateksten yapıldığını fark etti, o kadar inceydi ki neredeyse şeffaftı.

"Nedir bu?" O şeyi biraz salladı.

"Emin değilim. Buraya getirmeden önce bir süre oynamış olmalı.

Ya da çöpte bulmuştur," diye yanıtladı Gib.

Keskin küçük pençelerle hırpalanmış ve muhtemelen biraz çiğnenmiş gibi görünüyordu. "Onu atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Koleksiyon yapıyorum. O kedi tam bir karakter." Gib boğazını temizledi. Briony ne kadar kuru olduğunu duyabiliyordu.

"Belki biraz daha su içmeyi deneyebilirsin," diye önerdi. "O zaman ne yediğini öğrenmem gerek."

Onunla birlikte kontrol listesini gözden geçirdikten sonra, bir sonraki eve geçmeleri gerektiğini söyledi. "Daha sonra gelsem sorun olur mu?" diye sordu. "Seni kontrol etmek için. Peggy ve diğerlerinin nasıl olduğunu sana bildirebilirim."

Memnun görünüyordu. "Başka kimsenin sana daha fazla ihtiyacı yoksa. Ve ilk görüldüğün kadar deli olmadığına göre."

"Nate'e Archie'nin evde olmadığını söyledin mi?" Briony bir sonraki eve doğru ilerlerken sordu. "Hastalananlardan biri olup olmadığını öğrenmek için endişeleniyor olmalı. Eğer öyleyse torunu çılgına döner. Şimdiden onu evden çıkarmak istiyor."

"Ona mesaj attım." Hope, Briony'ye değer biçiyormuş gibi bir ifadeyle baktı. "Sana bundan bahsetti mi? Hıh. Genelde sorunlarını kendine saklar. LeeAnne'in ondan bir şeyler çıkarması gerekir. Çok çabuk yakınlaşmış olmalısınız."

Briony buna dokunmayacaktı. Yaklaşık bir saat sonra bölgelerini bitirdiler. Hope'la birlikte toplum merkezine doğru ilerlerken Briony midesinin sıkıştığını hissetti ve Nate'le tekrar karşılaşmamayı umdu. Onunla hâlâ konuşması gerekiyordu ama bugün bunun zamanı değildi. Hope'la birlikte gördükleri herkesin yediklerinin listesini teslim etmeye gidecek ve eğer gönüllülerin yapacağı başka bir şey yoksa oradan ayrılacaktı.

Yine de Caleb ile biraz zaman geçirmesi gerekiyordu. Ne kadar kalmayı planladığını merak etti. Eve gitme vakti gelene kadar mı? Ev her neresiye. Geri dönecek bir dairesi yoktu. Caleb onlar için Portland'da bir yer bulmuştu. Bu düşünceyle nabzının hızlanmaya başladığını hissedebiliyordu.

"İyi misin?" Yemek odasına girdiklerinde Hope sordu. İnsanlar birkaç masada toplanmış, kahverengi torbalara muz, yoğurt, kraker ve daha fazla su dolduruyorlardı. İşlerini halletmiş gibi görünüyorlardı.

"Evet. İyi." Briony derin ve sakın bir nefes aldı. "Madem döndük, belki bir su içerim." Bir şişe açtı ve bir yudum aldı. Panik atak geçirmesine izin vermeyecekti. Şimdi olmaz.

"Burada yoğurdumuz bitmek üzere!"

Briony bu sesi tanıyordu. Odayı taradı. Evet, Caleb oradaydı. Bir şekilde The Gardens'ı bulmuş ve yardıma koşuyordu. Neden Caleb her zaman bu kadar ... bu kadar Caleb olmak zorundaydı? Onu oradan çıkarmak zorundaydı.

Nate acil bir durumla uğraşırken ortaya çıkması yeterince *kötüydü*. "Ben seni korurum Caleb!" diye seslendi yirmili yaşlarında bir kadın, elinde bir kutu yoğurtla ona doğru yürürken. Caleb, Caleb olduğu için, arkadaş edinmeye başlamıştı bile. Bu arkadaşı çok güzeldi, uzun, koyu saçları ve koyu renk gözleri ona-

Briony Hope'un kolunu tuttu. "Bu-bu-" "Bu Nathalie."

"Nate'in kız kardeşi," dediler birlikte.

Mükemmel, diye düşündü Briony. *Sadece mükemmel*.

* * *

Nate ve LeeAnne son et ve balıkları da çöp kutusuna taşıyıp atmayı bitirdi. Sağlık Bakanlığı öğle yemeğinde servis edilen her şeyden numune almış ve geri kalanını atmalarını söylemişti.

"Ne büyük kayıp." LeeAnne başını salladı. "Bunların hiçbirinde yanlış bir şey yoktu. Kötüyü gördüğümde anlarım ve o yemek de kötü değildi."

"Katılıyorum. Birisi brunch büfesindeki yiyeceklere ulaşmış olmalı. Havalandırma sistemi, koşu bandı, şimdi de bu. Ve sabotajın arkasında kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Düşman edinecek kadar dışarı çıkmıyorsun," diye zayıf bir şaka yaptı LeeAnne. "Ve Bahçeler'de hiç düşmanın yok gibi. Ben bilirim. Ben ve personel arasında, her şeyi duyuyorum."

"Kaçırdığım bir şey olmalı."

"Artık sağlık departmanı da işin içinde. Belki bizim bir şey görürler. Taze gözler." LeeAnne ve Nate eve doğru geri dönmeye başladılar.

toplum merkezi. "Hasta olan herkes için hazır yemek ve tatsız yiyeceklerle akşam yemeğine hazırız. Her zamanki gibi kahvaltı servisi yapacak mıyız?"

"Bilmiyorum." Bunu söylemekten nefret ederdi. "İnsanların bu kadar kısa sürede yemek salonunda yemek yemeye hazır olacaklarından emin değilim. Ama işleri olabildiğince hızlı bir şekilde normale döndürmek herkesi rahatlatılabilir. Bir düşüneyim ve size geri döneyim."

Mutfığa döndüklerinde ikisi de ellerini yıkadı. "Gidip bakım paketlerinin nasıl gittiğini kontrol edeceğim, hemen kişisel bir ziyarete ihtiyacı olduğunu düşündükleri sakinlerle karşılaşp karşılaşmadıklarına bakacağım. Mümkün olan en kısa sürede hepsini kontrol edeceğim."

"Şanslıyım. Tek yapmam gereken bu felaketi temizlemek." Sağlık müfettişlerinin geride bıraktığı dağınıklığı işaret etti. "Hope'u görürsen ona öfke nöbetlerini bıraktığımı ve buraya gelip yardım etmenin güvenli olduğunu söyle."

"Yapacağım." Nate kravatını düzeltti, karşılaştığı herkese durumun kontrolünün kendisinde olduğunu göstermeye hazırlanıyordu. Öyle olmasa bile. Hem de hiç. Yemek odasına doğru yürüdü. Hastalananlara dağıtılmak üzere yiyecek ve daha fazla su toplanması konusunda iyi bir ilerleme kaydedilmiş gibi görünüyordu. Yemek şirketi gelir gelmez, ki bu da yarım saat içinde olacaktı, diğer herkes için yemek hazırlamaya başlayabilirlerdi.

Bakışları masalardan birine takıldı ve kısa bir süre durdu. Kız kardeşi paketlerin üzerine fiyonk bağlıyordu. Neler olduğunu nereden biliyordu ki? Ona ya da annesine söylememişti. Bu sadece güven vermesi gereken iki kişi daha demekti. Ya da o öyle sanmıştı. Ama Nathalie buradaydı ve gerçekten yardım ediyordu. Ona doğru ilerledi, sonra tekrar durdu. Dün geceki adamın yanında duruyordu. Briony'nin nişanlısı. Eski nişanlısı. Onun burada ne işi vardı?

Eğer o buradaysa, Briony gitmemiş demektir. Onu hemen uzak köşede, tekerlekli sandalyesinde oturan ve fötr şapkasını tek gözünün üzerine indirmiş olan Archie'yle sohbet ederken gördü. Regina ve Janet onun üzerinde geziniyordu ve Archie bu ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Nate rotayı değiştirdi ve temas kurmak için oraya yöneldi.

Küçük gruba ulaşmadan Eliza tarafından durduruldu. Çünkü öyle bir gündü işte. *Nasıl olsa onunla konuşman gerekiyordu*, dedi kendi kendine. *Şimdi de olabilirdi*. "Eliza, uzmanla nasıl gitti? Bileğin hakkında ne düşünüyor?"

"Ayak bileği mi? Şu anda büyükbabamın en küçük sorunu bu. Onu acilen acil servise götürmek zorunda kaldım. Gıda zehirlenmesi geçirmiş. Buradaki çoğu insanla birlikte."

"Sayı o kadar yüksek değil," diye itiraz etti Nate. Archie'ye bir göz attı. "En azından flört edecek kadar iyi görünüyor."

Eliza bu hafif şakadan hiç hoşlanmamıştı. "Yatakta olması gerekirdi. Ama inatçıdır ve bir aydan az bir süredir burada olmasına rağmen bir şekilde buraya inanılmaz derecede sadık hale geldi. İşlerin nasıl gittiğini görmek için ısrarla buraya gelmek istedi."

"Bir sürü arkadaş edindi," diye başladı Nate. "O-"

Bitirmesine izin vermedi. "Bu acil servis faturasını, ortopedistten gelen faturayla birlikte, onu görebildiğimiz zaman size göndereceğim."

Nate tartışmadı. Ona The Gardens'ın bünyesinde büyükbabasına uzman bir şekilde bakacak mükemmel bir sağlık personeli olduğunu hatırlatmak anlamsızdı.

"Doktor onu bu kadar çabuk için şanslı olduğumu söyledi. Büyükbabam çok susuz kalmıştı. Hemen serumla sıvı verdiler, ağrı için Toradol ve mide bulantısı için Zofran verdiler. Korkunç bir durumdaydı."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Bileğine olanları duyunca sen de çok üzüldün. Çok üzgün olmak pek yardımcı olmuyor."

Buna ne diyebilirdi ki? Bu doğrudu. Gıda zehirlenmesi ve arızalı koşu bandıyla başa çıkmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yeterli değildi. Yeni kameralarla bile daha fazla sabotaj olabilirdi. Ve bunun arkasında kimin olduğunu bulsa bile, Archie'nin ve diğer pek çok kişinin çektiği acıyı ortadan kaldıramazdı. "Sağlık departmanından insanlar buradaydı. Araştırıyorlar. Şimdiye kadar herhangi bir temizlik sorunu bulamadılar. Brunch'ta servis ettiğimiz yemeklerden örnekler aldılar. Yakında daha fazla bilgi edineceğim ve edinir edinmez herkese ileteceğim."

"Yarın akşam için planladığım tüm sakinlerin ailelerine yönelik toplantıda konuşmakta özgürsünüz. Bununla ilgili bir sorunuz yoksa gösterim odasını kullanabileceğimizi düşündüm."

"Toplantı mı?" Nate tekrarladı.

Eliza ona, "Bahçeler'in yaşadığı sorunları tartışmak için," dedi.

Durumu çabucak değerlendirdi. Bir toplantı fena fikir değildi. Tüm ailelerle konuşması gerekiyordu. Ama Eliza'nın yönetmesini istemiyordu. Çok

Geç de olsa. Eğer yönetimi devralmaya kalkışır, ailelerin sesini duyurmak istememesinden dolayı bir şeyler yapabilirdi.

"Bence bu harika bir fikir. Gösterim odasını kesinlikle kullanabilirsiniz," diye cevap verdi Nate. "İçecek bir şeyler alabilirim-" Eliza alaycı bir kahkaha attı ve Nate yüzünü buruşturdu. "Ya da almayabilirim. Ama konuşmak ve soruları yanıtlamak için zaman ayırırsanız memnun olurum."

Eliza başını salladı. "Eminim çok kişi olacaktır. Ailelerin iletişim bilgilerini istiyorum."

"Bu gizli bir konu. Ama bir e-posta hazırlamak isterseniz, seve seve gönderebilirim." Bu, en azından grubun önüne çıkmadan önce ona bir uyarı verirdi.

"Tamam. Bir saat içinde size ulaştıracağım. Ayrıca doğrudan sakinlerle de konuşacağım. Çalışanlarla da konuşmak istiyorum. Tabii bununla ilgili bir sorunuz yoksa."

"Hiç de değil. Herkese onlara sorularınız olabileceğini söyleyeceğim." Bunu o da istemiyordu ama bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi görünmek de iyi olmazdı. Personelle bir toplantı daha ayarlaması gerekiyordu. Onların da güvenceye ve açıklamalara ihtiyacı olacaktı ve bugün her şeyin ötesine geçtikleri için herkese teşekkür etmek istiyordu. Kız kardeşine bir kez daha baktı. Hâlâ yaylar üzerinde çalışıyordu. Sanki başka bir gerçekliğin içine düşmüş gibiydi. "E-posta üzerinde çalışman için bir yer ayarlamamı ister misin? İstemezsen sana bir dizüstü bilgisayar bulabilirim."

Sözünü kesti. "Büyükbabamda ihtiyacım olan her şey var. Sanırım şimdilik burada iyi olacak."

"Eve gitmek isterse, birinin onu almasını sağlayacağım, böylece sokaklarda tekerlekli sandalyeyle manevra yapmak zorunda kalmayacak."

" etmeyin. Sadece beni aramasını söyle." Bununla birlikte, uzaklaştı.

Teşekkür etmediği için sinirlenmemeliydi. Hatalı olan oydu. Büyükbabası onun gözetiminde iki kez yaralanmıştı. Ama onun gidişini izlerken içindeki öfke patlamasını bastırmak zorunda kaldı.

Archie'ye doğru yürürken öfkesi hemen yeniden yükseldi. Briony'nin yüzü hareketliydi, gözleri parlıyordu, grupla konuşurken tamamen aitmiş gibi görünüyordu. Bu kez öfkesini bastırmaya çalışmadı. Regina ve Janet ile birkaç kibar kelime konuşmak ve Archie'ye nasıl hissettiğini sormak için kendini zorladı, sonra Briony'ye döndü. "Seninle konuşmam gerek." Koridora çıkan yolu gösterdi. Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz, "Sana gitmeni söylemiştim," dedi.

"Benimle konuşacak vaktin olmadığını söylemiştin," diye itiraz etti ama yanakları kızardı. "Yardım etmek için kaldım."

"Ve yardım etmesi için o her kimse onu da mı çağırdınız?"

"Hayır! Düşündüğümden daha geç döneceğimi söylemek için ona mesaj attım. Huzurevindeki acil bir duruma yardım edeceğimi söyledim. Senin söylemedim. Ona gelmesini söylemedim. Ama buranın Storybook Court'a yakın olduğunu öğrendi ve tabii ki geldi. O mükemmel biri. Mükemmel bir adam böyle yapar. Acil bir durumda yardım eder."

"Madem o kadar mükemmeldi, neden onu mihrapta bıraktın?" Nate sordu. "Çünkü sen de öyle yaptın, değil mi?"

Briony ellerini kaldırdı, sonra çaresiz bir hareketle indirdi. "Evet."

Evet. Tüm söyleyeceği bu mu? Evet. "Ona bizim hakkımızda ne söyledin? Yoksa ona da mı yalan söyledin? Komşu falan olduğumu mu söyledin?" "Ona söyledim. Detayları değil. Ama seninle yattığımı söyledim." "Ve?"

"Ve o anladı."

"O anladı. O *anladı*. Benim anlamadığım kesin."

Çenesi yukarı kalktı. "Buraya sadece tatile geldiğimi biliyordun. Bunun, aramızdaki bu *şeyin* sadece eğlence için olduğunu biliyordun."

"Evet, harika vakit geçiriyorum," diye .

Uzun bir nefes aldı. "Nate, buraya geldim çünkü sana bir özür borçlu olduğumu biliyorum. Aramızdaki şeyler çok hızlı gelişti. Bunu biliyorsun. İlk tanıştığımızda, 'Bu arada, buraya geldim çünkü koridordan inerken bayıldım ve kalıp nişanlımla -eski nişanlımla- ve düğün davetlileriyle ve ailemle yüzleşemeyecek kadar utandım. Arkadaşça bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık, hatırladın mı? Randevu değil. Sonra işler ... nasıl geliştiğini biliyorsunuz."

"Peki ya bir dahaki sefere? Şuradaki duvara karşı sevişmeden önce bundan bahsedemez miydin? Oh, bekle. Açıklamaya gerek yoktu. Sadece eğleneliydi. En azından sen bir-" Kelimeyi söylemeden önce kendini durdurdu ama ikisi de ne söylemek üzere olduğunu biliyordu.

Kimin umurundaydı ki? Gerçek buydu. Onun yaptığını yapmak için bir sürtüğ olmak gerekirdi. Bu yüzden onu gözünün önünden uzaklaştırmak istiyordu. "Özür diledin. Teşekkür ederim. Şimdi sen ve Caleb'in gitmeniz daha iyi olacağını düşünüyorum. Eğer hâlâ yardım etme isteğin varsa, Los Angeles'ın her yerinde gönüllülere ihtiyaç duyan yerler var."

Nate arkasını dönüp yemek odasına doğru yürüdü ve onun kendisini takip edip etmediğine . Nathalie hâlâ Caleb'in yanındaydı, saçlarını sağa sola savuruyor ve ona küçük bakışlar atıyordu. Yaklaşık beş dakika içinde, onu reddettiği için ağlıyor olacaktı. Tek gereken buydu. Bir erkekten biraz ilgi görünce bunun sonsuza dek süreceğini sanıyordu. Ailelerinin evliliği ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Nate kız kardeşine ulaştığında, "Haberin olsun, bu adam bir hafta önce evlenmek üzereydi," dedi.

"Biliyorum," diye Nathalie.

Biliyor muydu? En azından Caleb dürüst davranmış ve ona hemen söylemişti. Briony'nin Nate'le uğraşma şeklinin aksine.

"Ona ne olduğuna inanabiliyor musunuz? Ve o buraya kadar her şeyi düzeltmek için geldi," diye devam etti Nathalie. "Caleb'in yerinde olsaydım, onu asla affetmezdim. Asla." Caleb'a doğru baktı. "Ben sahiplenici bir tipim," diye itiraf etti.

Tam bir flört modundaydı. Ama bu Nathalie'ydi. O bir çapkındı. En azından durumu anlıyordu. Oraya gelmesinin tek nedeni buydu. "Gidip mutfağı kontrol edeceğim."

"Bekle." Nathalie onu dirseğinden yakaladı. "Caleb ve eski sevgilisini bu akşam yemeğe çıkarırsak iyi olur diye düşündüm. Yardımları için bir teşekkür olarak."

"Hayır!" Nate karşılık verdi.

Arkasından aynı derecede dehşete düşmüş bir "hayır!" sesi duydu. Briony.

"Teşekkür ederim ama hayır," dedi Briony, bu kez daha sakın bir sesle. "Caleb dışarı çıktı, böylece birlikte biraz zaman geçirebilecektik. Biraz yalnız zaman."

* * *

Mac, Gib'in yatağına atladı ve ona iyice sokuldu. Adam uzanıp onun başını okşadı. Gib'in teni hoş olmayan bir şekilde nemlenmişti, ama Mac uzaklaşmadı. Arkadaşının ona ihtiyacı vardı ve Mac ona yakın duracaktı.

Her yönden hastalık kokusu geliyordu. Daha sonra diğer insanlar için ne yapabileceğine bakacaktı. Sadece bir kedi olabilirdi ama o bir MacGyver'dı. Yapılması gerekeni yapacaktı.

BÖLÜM 16

"**Nate**, gıda zehirlenmesinden bana neden bahsetmedin?" Nathalie son birkaç bakım paketine fiyonk bağlarken sordu.

"Yeterince işiniz var. İş. Çocuklar." Önemli olan bu değildi.

Ama onun The Gardens'a olan ilgisizliği, personel ve sakinlerin duyabileceği bir yerde konuşmak istediği bir konu değildi. "Bu arada çocuklar nerede?"

"Annemlerde. Bu yüzden buradaydım. Arabama doğru yürüyordum ve Caleb ile karşılaştım. 'Acil durum' için nereye yardıma gideceğini bulmaya çalışıyordu. Ki benim bundan haberim bile yoktu. Birlikte toplum merkezine geldik. İnsanlar yardım paketleri üzerinde çalışıyordu, biz de ikimiz işe koyulduk. Bana söyleseydiniz, daha önce burada olurdum."

Evet, ama işin içinde bir erkek olmasaydı atlar mıydın? diye düşünmekten kendini alamadı. "Annem nasıl?" diye sordu. Bilmek istiyordu. Aynı zamanda konuyu değiştirmek istiyordu.

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı Nathalie. "Çocukları gördüğü için mutlu. Büyükanne olmayı seviyor. Peki, neler olduğu hakkında beni neden aramadığını söyleyecek misin?"

Onu tanıyordu ve bu işin peşini bırakmayacaktı. Artık dişlerini geçirmişken olmazdı. "Kahve ister misin?"

Son fiyongu bağladı ve biraz okşadı. "Elbette. Görünüşe göre yemek şirketi yemeklerle gelene kadar yapacak pek bir şey yok."

Nate ve Nathalie içeri girdiğinde LeeAnne ve Hope mutfakta çalışıyorlardı. Nate LeeAnne'e bir bakış attı ve o da anladı. Nate onu hemen hemen her zaman anlardı. "Hope, dolapta ne olduğunu görmek istiyorum." Hope soru sormadı. O ve LeeAnne çabucak çıktılar.

Nate ona ve Nathalie'ye birer kahve doldurdu ve kız kardeşiyle birlikte masaya . "Tamam, insanların önünde ne söylemek istemedin?" Dikkat etme zahmetine girdiğinde kız kardeşi de onu anladı. "Alınma Nathalie ama -"

"Alınmak yok. Başlamak için harika bir yol. Şimdi harika söyleyebilirim," diye tersledi.

Bazen ona sanki ikisi de hâlâ on üç yaşındaymış gibi hissettiriyordu ama alaycı bir şekilde karşılık vermesine izin vermedi. "Seni aramadım çünkü buranın günlük işleyişinin bir parçası değilsin." Bu diplomatikti.

"Ama bu günlük bir şey değildi. Hiç tanımadığınız insanlar size yardım ediyordu."

"Pek sayılmaz. Briony . . . Briony arkadaşım oldu." Kız kardeşiyle Briony meselesine girmeyecekti. Ona ilişkileri hakkında çok fazla ayrıntı vermeye istekli olabilirdi ama bu yapmak istediği son şeydi. "Sakinlerden bazılarıyla tanıştı. Sanırım Caleb o olduğu için yardım etmek istedi."

"Biz paketleri bir araya getirirken o ortalıkta bile yoktu." Nathalie masanın etrafına bakındı ve kremayı almak için ayağa kalktı. "Adam ülkenin öbür ucundan geldi ve kız ortadan kayboldu," diye devam etti. "Birini geri istiyorsan böyle davranmamalısın."

Kremayı bırakırken, *dağıtmayı başardı*, diye düşündü. Ne yazık ki o da bu konu hakkında konuşmak istemedi.

Nathalie fincanına bir top krema döktü, sonra dudaklarına götürürken tereddüt etti. "Bu güvenli mi?"

Bunu nasıl sorabildi? "Evet, güvenli. Buradaki her şey güvenli."

"Belli ki öyle değil." Nathalie fincanı yere bıraktı.

"İçebilirsin, Nathalie. Aptal olma. Bana güvenmiyorsan, sağlık müfettişlerine güven. Burayı didik didik ettiler ve hiçbir şey bulamadılar."

"Sonra ne oldu? İnsanlar burada yemek yedikten hemen sonra hastalandı. En azından ben öyle duydum - sizin dışınızdaki insanlardan."

"Birileri burayı sabote ediyor, tamam mı? Olan tek şey gıda zehirlenmesi değil. Havalandırma sistemiyle oynanmış, bu da halıların, perdelerin ve muhtemelen kütüphane ve TV odasındaki mobilyaların değiştirilmesi anlamına geliyor. Kokuyu dışarı atmanın bir yolu yoksa kitaplar da. Ve koşu bantlarından biri birkaç seviye yukarı fırlamış ve sakinlerden birini aşağı atmış. Sadece bileğini burkmuş ama torunu dava açarsa hiç şaşımam. Bugün olanlardan sonra başka aileleri de yanına alabilir."

"Ah, Nate. Neden bana söylemedin?"

Artık sesi suçlayıcı gelmiyordu. Sadece sempatikti. Ve belki biraz da incinmişti.

"Ben yöneticiyim. Bu benim işim." Babası ayrıldıktan sonra görevi devraldığında kimse ona katılmak istediğini söylememişti. Nathalie ve annesi, The Gardens'ı ayakta tutmak neredeyse tüm zamanını alırken online derslerle boğuştuğunu görmemiş değillerdi.

"Ama bu çok büyük bir şey. Anneme söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hadi ama Nath. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Örgü örmek, yemek yapmak ve televizyon izlemek dışında uğraşacak bir şeyi olmadığında kendini zor toparlar. Ve geçen gece ..."

"Tükür onu."

"Babamın kolonyasının kokusunu aldığını söyledi," diye itiraf etti Nate. Nathalie keskin bir nefes aldı. "Babamdan mı bahsetti?"

"Evet. Kokudan bahsetmeye başladığında hemen 'beyin tümörü' diye düşünmeye başladım. Olmayan şeylerin kokusunu almanıza nasıl sebep olduğunu bilirsiniz."

"Tanrım, Nate. Bana anlatmak zorundasın. O benim annem."

"Onu doktora götüreceğim," diye onu rahatlattı Nate. "Ne dediğini sana bildiririm. Ama annemin onu özlediğini düşünmeye başladım. Tam da gittiği günün yıldönümünde."

"Sanki ben bunu bilmiyorum."

"Hâlâ bunu düşündüğünü bilmiyordum."

"Tabii ki hala düşünüyorum. Bunun hakkında hiç konuşmamış olmamız, bunun yaşanmadığı anlamına gelmez."

"Bana adamın geride bıraktığı bir şişe kolonyanın ve diğer bazı eşyaların yer altında olduğunu söyledi." Madem bu konu hakkında konuşuyorlardı, bari bu konu hakkında konuşsalar.

"Her şeyden kurtulduğunu sanıyordum. Saatini saklamak istedim, bilirsiniz, onu çok takarken gördüğüm bir şey, ama bana izin vermedi."

Bunu bilmiyordu. Hiçbir şeyi saklamak istememişti. İtaatkâr bir şekilde her şeyin çöp torbalarına konulmasına yardım etmiş, sonra da onları çöp konteynerine taşımıştı.

"Beynim *sersemlemiş*." Başının üzerinde bir patlama hareketi yaptı. "Her ihtimale karşı annemi doktora götürüyorsun. Sabotaj konusunda ne yapacağız?"

"Biz "e dikkat çekti. "Yeni güvenlik kameraları yerleştirdim. Güvenlik ekibi durumu biliyor. Belki sağlık departmanı gözden kaçırdığımız bir şey bulur," dedi Nate ona.

"Peki ya dava ya da davalar?"

"Şimdilik yapılacak tek şey beklemek ve görmek. Tüm ailelerle konuşacağım ve endişelerini elimden geldiğince gidereceğim." Eliza'nın planladığı toplantıdan bahsetmeyi düşündü. Ama o bu işi halletmişti. Nathalie bir öğleden sonra yay bağlamaktan hoşlanmış ama bu işe karışmak istemediğini biliyordu.

* * *

Caleb o gece Santa Monica İskelesi'nde yürürken Briony'nin elini tuttu. Kalbi hızlanırken kanı kulaklarında gümürdemeye başladı. Ama iyi anlamda değil. İçgüdüğü geri çekilmektir ama bunu ona yapmayacaktı. Ondan nefret etmekte haklı olduğu halde Los Angeles'a kadar gelmişti.

Parmaklarını hafifçe sıkmak için kendini zorladı ve o da karşılık olarak gülümsedi. "Güzel gün batımı," dedi.

"Muhteşem," diye onayladı. Bahçeler'den ayrıldıklarından beri konuşmaları bu şekilde geçmişti, karşılıklı hoşbeşten başka bir şey değildi. Ama o ne istiyordu? Ona her şeyin eski dönmesini istemediğini söylemişti. Düğün günü hissettikleri ya da Nate'le yatmasının altında yatan nedenler hakkında derin bir tartışma istemiyordu.

Ne istemediğini biliyordu. Ama ne istiyordu? O da bilmiyordu. Sorun da buydu. Her zaman olduğu gibi. Ne istediğini bilmiyordu.

Odaklanmaya çalıştı. Caleb'la birlikte olmak istiyor muydu? Vücudu sürekli hayır diyordu. Ama vücudu her zaman en iyisini bilecek değildi ya. Vücudu kendini Nate'e fırlatmak istemişti. Ve Nate o kadar da harika bir insan çıkmamıştı. Ona sürtük demekten kendini zor alıkoymuştu, sanki bütün o sözde sürtükçe şeyleri yaparken onun yanında değilmiş gibi. Birkaç gün önce nişanlanmamış olması dışında.

Vardı. Caleb'a. Bu zamanı Caleb'la aralarında bir gelecek olup olmadığını anlamak için kullanması gerekiyordu. Briony üç yıldan fazla bir süredir Caleb'la birlikteydi. Tüm bunlar, kendi başının çaresine bakamayacağını düşünerek büyüdüğü için miydi? Ailesi Caleb'in onun için iyi olduğunu düşündüğü ve o da onların düşüncelerine uyduğu için miydi? Avuçlarının terlemeye başladığını fark etti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Elini çekti ve

eteğinin kenarına silmeye çalıştı. Soluk yeşil kumaş üzerinde bir ter lekesi bıraktı.

"Sen iyi misin?" Caleb sordu. "Şu anda kendini paniklemiş hissediyor musun?" "Biraz," diye itiraf etti.

Onu bir bankın yanına götürdü. "Neden bir dakika oturmuyorsun? Sana içecek bir şeyler getireyim."

Briony başının öne düşmesine izin verdi. Okyanusun sesini dinledi ve bu ritmin onu sakinleştireceğini umdu. Onun yerine kendini Nate'i düşünürken buldu. Şehrin yukarısındaki restoranın verandasından bu noktaya bakıyor olabiliyorlardı.

Briony bugün ona her şeyi biraz da olsa anlamasını sağlayacak şekilde açıklayabilmeyi umuyordu. Ona kilisede zemin onu desteklemediğinde ve her şey bulanıklaştığında ne kadar korkunç olduğunu anlatmak istemişti. O bunu duymak istememişti. Sanki onu iğrenç buluyormuş gibi bir an önce gözünün önünden gitmesini istemişti.

Briony yaklaşan ayak seslerini duydu ve başını kaldırdı. Caleb ona bir şişe su uzatırken gülümsemeyi başardı. Düşünceli biriydi. Bir hata yüzünden başkasını kınayan biri değildi. Bak ona ne yapmıştı. Ve işte buradaydı, ona bir şans daha vermek istiyordu, onlara bir şans daha vermek istiyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Caleb, kız içkisinden bir yudum aldıktan sonra sordu.

"Sanırım öyle." Ona zaman borçluydu. Burası güzel bir yerdi, sahilde romantik bir yerdi, ilişkilerinin yeniden inşa etmeye değip değmeyeceğini anlamak için mükemmel bir yerdi. "Sen ne-" *Hayır*, diye emretti kendine. *Yapma bunu. Caleb'le birlikte her şeye onun karar vermesini isteyip durma.* "Hadi Pasifik Dalışı'na gidelim!"

Harika. Bulduğu şey bu muydu? Birkaç kez atlıkarıncaya binmişti, hepsi o kadar. Ailesi -ya da aslında sadece annesi ve babası mı vardı- lunaparktaki oyuncakların çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Peki ya bu? Dümdüz yukarı çıkıyor, sonra dümdüz aşağı iniyor ve insanlar yol boyunca çılglık atıyordu. İnsanlara çılglık attıran hiçbir şeye binmek istemiyordu. Belki de daha az çılgınca bir şey seçmeliydi. Dönme dolap belki?

"Pek senin tarzın gibi görünmüyor. Onun yerine yüzük atma töreninde sana bir oyuncak kazanmama ne dersin?" Caleb önerdi.

İçinde bir öfke kabardı. "Bu benim zayıf ya da huysuz olmamam. Sana danışmadan tek bir karar veriyorum ve sen şimdiden eski halime dönmemi istiyorsun."

Caleb, "Dalışa gitmek istiyorsan gideriz," dedi. "Hadi bilet alalım."

Bilet gişesine doğru yürürlerken Briony bir yiyecek satıcısını fark etti. "Ben bir corn dog alacağım." Avokado tostı daha çok onun tarzıydı. Oldukça sağlıklı bir diyet uygulardı. Ama bu gece yeni şeylere yönelecekti. "Bir şey ister misin?" diye sordu.

Caleb, "Daha yeni güzel bir yemek yedik," diye itiraz etti.

"Biliyorum. Bu yemek değil. İvır zıvır." Ona sıırttı, titrek, panik hissinin buharlaşmaya başladığını ve yerini vahşi bir pervasızlığın aldığını hissetti.

"Ve buna hurda demelerinin bir nedeni var."

"Üzerinde yaşamayı planlamıyorum. Ama tahta kaldırımdayız." Briony kendine bir corn dog aldı, sonra bir Icee standı gördü. Icee'ler saf şekerdi.

-Ve o da bir tane istedi. Kendine ekşi elma, limonata, yaban mersini ve vişneden oluşan bir karışım hazırladı, her aroması yapay renklerle parlıyordu ve gerçekten yutulacak bir şey gibi görünmüyordu. Bir yudum aldı. *İnanılmazdı*. Biraz yasak meyve faktörü olabilirdi ama yine de.

Caleb'in yanına geri döndü ve bilet gişesi sırasına katıldı. Briony fiyatları inceledi. "Bileklik alalım. Birkaç şeyden fazlasına gideceksek daha ucuza gelir."

"Birkaç şeyden daha fazlasını mı yapacağız?" Caleb sordu.

Briony bir vicdan azabı hissetti. Bu onun tatiliydi. Ne yapacakları konusunda söz sahibi olmalıydı. Ama kimse ondan gelmesini istememişti. Ve berbat bir gün geçirmişti. Biraz eğlenmek istiyordu. Bunun için yargılanmadan. "Her şeyi denemek istiyorum!" Çok değil, ama geri dönmeyecekti. Belki Dalma da Icee gibi olabilirdi. İçki iğrenç görünüyordu ama lezzetli olduğu ortaya çıktı. Dalma da dehşet verici görünüyordu ama sadece biraz korkutucu olabilirdi.

"İki bant," dedi Caleb tezgâhın arkasındaki genç kıza.

Briony mısırlı sosisinden bir ısırık aldı. "Çubukların üzerinde daha fazla yiyecek olmalı. Sanırım karamelli elmaya ihtiyacım var. Acaba kızarmış karamel elma yapıyorlar mı? Çünkü derin yağda kızartma bu sosisliye harika şeyler yaptı." Icee'sinden biraz daha emdi. Kendini biraz manik hissediyordu. Şeker onu şimdiden bu kadar etkilemiş olabilir miydi?

Caleb, "Geçenlerde erkeklerin günde dokuz çay kaşığı, kadınların ise altı çay kaşığı şekerle kendilerini sınırlamaları gerektiğini okudum" dedi.

"Tam bir oyunbozan." Icee'den bir fırt daha çekti. "Haksız mıyım?" diye sordu kasiyere. Kız ona deliymiş gibi baktı. "Sen de,"

Briony ona söyledi.

"Neyin var senin?" Caleb ona bilekliklerden birini uzatarak sordu.

"Hiçbir şey. Sadece eğleniyorum. Eğlence, hiç duydun mu? Asıl soru senin neyin var?" Hızlı adımlarla Dalma'ya doğru yürümeye başladı. Adam cevap vermedi, sadece onun yanında kaldı. Bir çöp kutusunun önünde aniden durdu. "Bunu yolculukta yanımda getiremem." Corn dog'un son birkaç ısırığını aldı ve çubuğu fırlattı, ardından 32 onsluk Icee'sinin kapağını çekti. Hâlâ yaklaşık dörtte üçü doluydu. Ağzına götürdü, başını arkaya yatırdı ve yutkundu, sonra bardağı çöpe attı. "İki puan!" diye bağırdı.

Yaklaşık iki saniye sonra, dizlerinin üzerine çökmek isteyecek kadar güçlü bir beyin donması yaşadı, ancak tekrar harekete geçti ve gezinti için sıraya girdi. Eğleniyordu, lanet olsun ve bir baş ağrısı, başını patlatan bir baş ağrısı onu durdurmayacaktı. Uzun sürmeyecekti.

Yukarıdan, yolculuk sırasında yere çakılan insanların çığlıkları geliyordu. Briony kendi kendine, "Sevinçten *çığlık atıyorlar*," dedi. *Katıksız sevinç*. Yukarı bakmadı.

Caleb ile birlikte gondolda yerlerini alma zamanı geldiğinde, kafasının içindeki o aptal ses, "*Hata, hata, hata*" diye bağırmaya başladı. Kalan koltuklara üç genç erkek oturdu. Briony sıraya baktı. Bekleyenlerin çoğu gençti. Gençlerin ölümlülük kavramı yoktu. Bunun eğlenceli olduğunu düşünmelerinin tek nedeni buydu!

Neredeyse kaçacaktı ama bağlar yerine kilitlendi. *İyi oldu*. Şimdi çıkarsa kendini başarısız hissedecekti.

Hata, hata, hata! diye bağırdı küçük ses gondol yükselmeye başlarken. Briony önündeki barı iki eliyle kavradığını fark etti.

Caleb uzandı ve onun sıkılı parmaklarını sıktı. "Merak etme. Bu araçlar ya basınçlı hava ya da sabit mıknaatıslarla frenlenir."

Onun işinin ehli olması, işlerin nasıl yürüdüğünü bilen adamlardan biri olması her zaman hoşuna gitmişti. Ama ilk gerçek lunapark yolculuğu sırasında ders almak istemiyordu. Parmaklarını kasıtlı olarak gevşetti ve altında uzanan manzaraya baktı. Okyanus ay ışığında parlıyordu. O-

Yolculuk aniden durdu. Kendini tekrar bara tutunmaktan alıkoyamadı. Sonra, whoosh! Gondol savruluyordu

Aşağı. Serbest düşüşteydi! Ve boğazından bir çığlık çıkıyordu. Bu gerçekten bir sevinç çığlığıydı! Sevinç ve biraz da dehşet.

"Bu tam bir aceleydi!" diye haykırdı onlar koltuklarından kalkarken.

Caleb, "Bu tam bir birinci dünya eğlence anlayışı," dedi. "Vücudunuzu adrenalin üretmesi için kandırmak, çünkü hayatlarımız çok güvenli."

Briony neredeyse ama tam olarak değil, nefesinin altında, "Oyunbozan," diye mırıldandı. Bu ifadeyi bu geceden önce kullandığını hiç sanmıyordu.

"Briony, benimle kavga etmeye çalıştığının farkındasın, değil mi?" Caleb sordu, yeşil gözleri ciddiye.

"Yaptığım şey iyi vakit geçirmeye çalışmak." *Ve onunla kavga etmeye çalışan* küçük ses yorum yaptı. "Senin yaptığın ise üçüncü dünya ülkelerinden ve önerilen şeker kullanımından bahsederek beni suçlu hissettirmeye çalışmak," diye ekledi.

"Sohbet ediyordum," diye itiraz etti Caleb. "Evlenmemizin üzerinden bir hafta geçmeden neden biriyle yattığın hakkında konuşmaktan uzak durmaya çalışıyordum."

"Bir şey olmadığını söylemiştin, bir kaçamak, bir stres tepkisi." Etraftaki insanlardan meraklı bakışlar alıyorlardı ama umurunda değildi.

"Anlayışlı olmaya çalışıyordum ve anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum," diye cevap verdi Caleb, sesi son derece sakindi. "Ama, bildiğin gibi, mihrapta bırakılmak benim için stressiz bir deneyim değildi ve bununla başa çıkmak için dışarı çıkıp birini yatağa atmadım."

"Tabii ki *yapmadın!* Sen mükemmelsin! Bir gece sırf eğlence olsun diye Icee içemeyecek kadar mükemmelsin. Bir corn dog yemek için fazla mükemmelsin."

"Beni uzaklaştırmak için sebepler uyduruyorsun. Canımın abur cubur yemek istememesi gerçekten umurunda değil."

"Sırada Scrambler var," diye duyurdu Briony sürüşe başlarken. "Sen de gelebilirsin," diye ekledi omzunun üzerinden. "Gördün mü? Seni itmiyorum!"

* * *

Mac sokakta koşar adımlarla ilerledi. Yemek vakti geçmişti ve num num'larını yemeye hazırdı. Jamie bazen onlara böyle derdi.

Birazdan yemek için eve dönecekti ama durması gereken birkaç yer daha vardı. Onu okşamaktan hoşlanan kadınlardan biri zaten bekliyordu.

ilkinin ön kapısının dışında. "Merhaba, seni yakışıklı yaratık," diye bağırdı, sonra da ona tırmık vermek için eğildi.

Kapı açıldığında kadın bir adım geri çekildi. Mac hızlı davranmasaydı, kadının ayakkabısının sivri topuğu yüzünden kuyruğu kıvrılabilirdi. "Bunu giyerek nasıl uyuyabiliyorsun?" diye bağırdı adama. "Eşofmanların yeterince kötü zaten. Bu pijamalar körlüğe neden olabilir. Gidip tutulma gözlüklerimi almam gerekebilir."

İnsanlar konuşmaya devam ederken Mac içeri süzüldü. Burunları çalışıyor olsaydı bu kadar çok konuşmalarına gerek kalmazdı.

Adam kadını içeri alırken, "Onları ikinci el mağazasından aldım," diye cevap verdi. "Şüphesiz. Eğer bende olsalardı, kesinlikle ikinci el mağazasına verirdim."

diye yorum yaptı.

Mac oturma odasının zemininde bir sürü oyuncak görünce şaşırdı. En yakın kâğıt topun üzerine atladı ve ona iki kez vurdu.

"Bir ara ikinci el mağazalarından birini denemelisin. Orada da bir sürü bej rengi kıyafet var," dedi adam. "Sevdiğin tek rengin bu olduğunu biliyorum."

"Gözleriniz çoktan hasar görmüş. Hırkam adaçayı. Bluzum fıstık rengi. Pantolonum da kül grisi." Mac'e baktı. "Oynayış biçimi çok sevimli. Sadece izlemek bile saf bir neşe aşısı gibi. Şimdi bana nasıl hissettiğini söyle."

"İçeri giren kötü her şey şimdi dışarı çıktı. Artı bazı iyi şeyler," diye yanıtladı.

Mac birlikte durduklarında her iki insanın da kokusunun değiştiğini fark etti. Tam olarak daha mutlu koktukları söylenemezdi ama daha iyi kokuyorlardı. Biraz Jamie ve David'in ayrı kaldıkları ve tekrar bir araya geldikleri zamanki gibi. Ve biraz da patlamak üzere olan bir şey gibi. Belki de biraz oyun oynamalıydılar. Kâğıttan bir topu kadına fırlattı. Top kadının ayakkabısının ucuna çarptı. Kadın görmezden geldi.

Bu kabul edilemezdi. Pençesini birbiri ardına üç topa daha götürdü. *Güm! Güm! Güm!*

Kadın güldü. "Pekala, sen kazandın!" Toplardan birini ona doğru tekmeledi. Fazla uzağa gitmedi. "Ben atmakta daha iyiyim." Topu eline aldı. "Sözde şiirlerin ilk taslakları sanırım," dedi adama.

"Onu okuma!" diye bağırdı.

"Planlamıyordum ama şimdi ilgimi çekti." Kâğıdı düzeltmeye başladı. Belli ki nasıl oynandığını anlamamıştı. Mac ona başka bir kâğıt top atarak gösterdi. *Güm!*

Ona bakmadı bile. Artık oyuncak bile olmayan düzleştirilmiş kâğıt parçasına baktı. "Bir sone mi? Etkilendim. Hiç denemediğini bilmiyordum-" Lafın ortasında durdu. "Bu benimle mi ilgili?"

Adamın kokusu endişeyle ve Mac'in tanımlayamadığı bir duyguyla keskinleşmişti. Diogee'nin bir ısıruk pizza istediğı ve kendisine verileceğinden emin olmadığı zamanki gibi bir şeydi bu. Eğer Mac gerçekten pizza istiyorsa, doğru anı bekler ve masaya atlardı.

"Öyle mi?" diye tekrarladı.

Bu adam genelde çok konuşurdu. Ama bu sefer sadece başını salladı.

BÖLÜM 17

Nate, MacGyver'ı Gib'in koltuğuna kıvrılmış görünce, "Sen," dedi. "Bütün sorunlarımın nedeni sensin, biliyorsun değil mi?"

"Konuştuğun kişi benim dostum. Bütün gün bana eşlik ediyordu. gün." Gib otururken kedi sandalyenin koluna geçti, sonra da onun kucağına yerleşti. "Birkaç kez gitti ama uzun sürmedi. Onunla derdin ne?"

"Hiçbir şey. Onun hatası değil," diye mırıldandı Nate. "Nasılsın? Bir şeye ihtiyacın var mı? Sizin için ısıtabileceğim çorbam var." Hasta olan herkesi kontrol ederken oradan oraya götürdüğü tekerlekli soğutucuyu işaret etti.

"Yok, böyle iyiyim. Hope akşam yemeğini erken getirdi." Mac'e . "Bir dakika. Ne tür bir çorba?"

"Tavuk ya da sebze suyu. Midenizi rahatsız edecek bir şey olmasın."

"Tavuk." Mac'in çenesinin altını kaşdı. "Tavuk çorbası ister misin, kedi?"

"Ona çorba ikram etmeyeceğim-" Nate kendine geldi. Mac için çorba ısıtırsa belki Gib de bir kâse içebilirdi ve biraz daha sıvı alması iyi olurdu. "Tamamdır."

"Gitmeden önce. Ama bir dakika otur."

Nate kanepeye uzandı. Uzun bir gün olmuştu. Gib, günü bitirmeden önce görmesi gereken son kişiydi. Yine de muhtemelen ofisine dönmesi gerekiyordu. Eliza'nın düzenleyeceği toplantı için bir konuşma üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Hissettiğimden daha kötü görünüyorsun. Belki de sana çorba yapan ben olmalıyım," diye yorum yaptı Gib.

"Ben iyiyim." Ancak akşamdan kalma baş ağrısı tamamen geçmemişti ve hâlâ midesi bulanıyordu.

Gib, "Hem de nasıl," diye cevap verdi. "Burayı sabote eden kişiyi bulana kadar iyi . İkimiz de gıda zehirlenmesinin bunun bir parçası olduğunu biliyoruz."

"Evet. Havalandırma sistemine ve koşu bandına başka bir şey olamayacak kadar yakın," diye itiraf etti Nate. "Havalandırma sistemine ve koşu bandına

brunch'taydınız, değil mi?"

"Toplum merkezine her gittiğimde gözümü dört açıyordum ama her şey normal görünüyordu. Daha önce görmediğim bir misafir yoktu. Sıradan garsonlar. Archie masadan masaya dolaşıyor, böylece kadınlar onun yarasına bakıp sevinebiliyorlardı." Gib'in ağzı bu anıyı hatırlayınca iğrenerek buruştu ve Nate, Peggy'nin de o kadınlardan biri olduğundan emin oldu.

Gib'in bilmek isteyeceğinden emin olduğu için, "Viziteye çıktığımda Peggy'yi gördüm," dedi. "Kendini çok daha iyi hissediyor. Kahvaltıda pek bir şey yemediğini söyledi, çünkü kalkar kalkmaz ilk iş olarak yulaf ezmesi yemiş. Sadece arkadaşlık etmek istemiş."

Gib homurdandı. "Şirket."

"Ayrıca şuradaki arkadaşının onu ziyaret ettiğini söyledi. Bu da bana bir şey hatırlattı." Nate cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Bunu ona getirmiş, o da geri vermemi istedi." Mac zinciri Gib'e uzatırken oflayıp pufladı.

"Benim olduğumu nereden bildi?"

"Resimden." Zincirin kolunda, torunu ve torununun Cadılar Bayramı için M&M'ler gibi giydirilmiş ve Lucite ile kaplanmış bir resmi vardı.

"Onları tanımasına şaşırdım."

"Fotoğrafları gösterme şeklin mi?"

"Bira ya da başka bir şey ister misin? Buzdolabından ne istersen getirebilirsin."

Nate inledi. "Benim yanımda o kelimeyi kullanma." Gib güldü, sonra yüzünü buruşturarak elini başına bastırdı. "Aspirin ister misin?" Nate sordu.

"Sanırım ikimiz de biraz kullanabiliriz. Mutfak tezgahının üzerinde."

Nate mutfığa girdi. "Su ister misin? Ya da soğutucuda biraz zencefilli gazoz var. Midenizi yatıştırmak için iyidir."

Gib, "Su," diye cevap verdi. "Sen ve Mac'in bakıcısı dün gece içmeye mi gittiniz? Öğleden sonra geldi, pek de iyi görünmüyordu. Belki de bu yüzden uğramadı."

Nate döndü ve Gib'e su ve hapları uzattı. Kendisi çoktan almıştı. "Onu bekliyor muydun?"

"Daha sonra uğrayıp beni kontrol edeceğini söyledi. Belki de onun yerine Mac'i göndermiştir."

Nate, "Briony canı ne zaman isterse o zaman yapan biri," diye cevap verdi. "Belki daha iyi bir şey çıkmıştır."

Gib kaşlarını kaldırdı. "Sence bu öğleden sonra zar zor tanıdığı bir grup insanı kontrol etmekten başka yapacak daha iyi bir işi yok muydu?"

Nate omuz silkti. "Onu açıklayamam."

"Ne oldu?" Gib sordu. "Sakın 'hiçbir şey' deme, çünkü ben yaşlıyım, aptal değil."

Bir asistanla özel hayatı hakkında konuşmak tamamen uygunsuzdu. Elbette bir asistanla The Gardens'taki sabotaj hakkında konuşmak da tamamen uygunsuzdu. Ve Nate'in konuşacak birine ihtiyacı vardı. LeeAnne dinlerdi, ama uğraşması gereken yeterince şey vardı.

"Bir nişanlısı olduğu ortaya çıktı." "Bu da ne böyle?"

"Yani, vardı." Gerçi o buradaydı ve "biraz yalnız vakit geçiriyorlardı". Yani belki *de had, has'e* geri dönecekti. Belki de zaten öyleydi. Nate hâlâ adamın Briony'nin başka biriyle seks yapmasını nasıl bu kadar sorun etmediğini anlamıyordu. "Buraya gelmeden bir gün önce onu mihrapta bıraktı. Mac'i almaya geldiği gün, evlenmesi gereken günden iki gün sonraydı. Her neyse, biz, uh, takıldık. Sonra o geldi. Ve ondan bahsetmesi için bir neden yokmuş gibi davrandı, çünkü burada sadece birkaç hafta kalacaktı ve ikimiz de aramızda ciddi bir şey olmadığını biliyorduk." Nate ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve seninle bu konu hakkında konuşmamalıyım. Bu hiç profesyonelce değil."

"İyi bir şey. Profesyonel olmak sıkıcı ve heyecanımı ikinci elden almak zorundayım."

"Peggy'ye çıkma teklif etmeyeceğine göre," diye hatırlattı Nate ona.

Gib bu yorumu duymazdan geldi. "Kızla aranızda ne olduğunu sanıyordun? Onu uzun zamandır tanı mıyorsun."

"Biliyorum. Sanki çılgın kız kardeşime dönüştüm. Her zaman tek bir randevuya çıkıyor ve bir ilişkisi olduğunu düşünüyor," diye patladı Nate. "Briony ile bir ilişkim olduğunu düşündüğümünden değil. Ama ondan hoşlanıyordum." İşte. Söylemişti. "Eve döndükten sonra en azından görüşmeye devam etmek istediğimi düşünmeye başlamıştım. Bakalım bu sadece kaybolup gidecek bir şey mi yoksa Artık bir önemi yok."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. O artık nişanlı değil. Ondan hoşlanıyorsun ve birkaç günde bir buraya gelip bana bir kadın hakkında bunu söylemiyorsun. İrtibatta kalmanın ne zararı var? Geçer, geçer. Geçmezse, bu sana bir şey anlatır."

"Sunakta bir adam bırakma olayını öğrenmeden önce bu konuyla ilgileniyordum. Bunu kim yapar ki? Ve kim birkaç gün sonra yeni bir erkekle yatar?"

Gib elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bir zamanlar bir köpeğim vardı. Köpeği çok severdim. Onu uyutmak zorunda kaldım. En azından birkaç yıl yeni bir köpek alamayacağımı düşündüm. Sonra veteriner beni aradı. Eve ihtiyacı olan bir yavruyu tedavi ettiğini söyledi. Sadece bir ay kadar sonra, ama bam. Yeni bir köpeğim oldu. İyi ki de almışım."

Nate ona baktı. "Bunun konuştuğumuz konuyla neredeyse hiçbir ilgisi yok. Nişanlısı ölmedi."

"Demek istediğim, muhtemelen yeni bir erkek aramıyordu. Ama seninle tanıştığında seninle tanıştı."

"Ve bunların hiçbirinden bahsetmedi."

"Olabilir. Ondan önce ortaya çıktı."

"Her şey için bir cevabın var." Nate kendini biraz suçlu hissetmeye başlamıştı. Gib'e tamamen katılmıyordu ama durumu bu şekilde ele almasına da gerek yoktu. "Artık bu konuda konuşmanın bir anlamı yok. Kavga ettik ve ben ona resmen ... dedim." Tereddüt etti, daha hafif bir kelime bulmaya çalıştı. "Bir fahişe."

"Az önce gerçekten 'fahişe' mi dedin? Sen kimsin-Archie Pendergast?" Gib sordu. Gib başını salladı. "Özür dilemeyi deneyebilirsin. İşe yarayabilir. Yaramayabilir de."

Nate ayağa kalktı. "Sana ve kediye çorba yapacağım. Sonra da eve gidip kafamı keseceğim. Aspirin işe yaramıyor."

* * *

Pepto-Bismol işe yaramıyordu. Briony yatağında uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. *Sakin kasma, sakın kasma, sakın kasma*, diye düşündü. Korkunç bir günün korkunç bir sonu olurdu bu. Kusmaktan nefret ederdi. Herkes kusmaktan nefret ederdi ama o *gerçekten* nefret ediyordu. Ve eğer Caleb duyarsa-

Caleb duysaydı, muhtemelen gelip saçlarını tutardı. Ama kız onun ne düşündüğünü bilirdi. Bir elma şekeri, iki kek, dondurulmuş çikolata kaplı bir muz ve dev Icee ile mısırlı sosislinin üzerine biraz pamuk şeker yedikten sonra hastalanacağını bildiğini düşünerek üstünlük taslardı. Pamuk şeker muhtemelen bir hataydı. Kağıt külah gerçekten bir çubuk değildi. Ama başka hiçbir şeyden bir ısırık ya da yudum bile pişmanlık duymadı. "Hayır,

je ne regrette rien," diye mırıldandı, çünkü Fransızca bir şey söylediyse bu doğru olmalıydı.

Belki biraz daha Pepto. Ama çok iğrençti. Ve çok pembeydi. Bir şeyin iğrenç ve pembe olması yanlıştı. Pembe mutlu bir renkti. Nedimelerinin elbiseleri pembeydi. Bu düşünce midesini bulandırdı. *Kusma, kusma, kusma-*

Mac bir anda sıçradı *-bunu nasıl yapabildi?* Yataktan fırladı. *Sakın yere kusma, sakın yere kusma, sakın yere kusma.* Alt kattaki banyoya kadar gidebilmeyi diledi ama bu imkânsızdı. Ana banyoya uçtu, tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kendini bıraktı.

Caleb'in duymaması mümkündü. Banyo kapısını kapatacak vakti olmamasına rağmen yatak odasının kapısı kapalıydı. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Tamam, belki de biraz şansı yaver gidecekti. Tuvaletin sifonunu çekti ve dikkatle ayağa kalktı. Kapiya doğru bir adım attı. Çok erken. İkinci raunt için tekrar pozisyon aldı ve yatak odasının kapısında yumuşak bir tıkırtı duydu. "Briony? İyi misin?" Caleb seslendi.

Ona Mac'in kustuğunu söyleyebilir miydi? Çılgınca merak etti. Hayır. Buna asla inanmazdı. "Yatağına dön. Ben iyi olacağım!" diye karşılık verdi. Kapiya doğru yürümeye çalışmaması gerektiğini biliyordu.

"Size bir şey getireyim mi?"

Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı ki? "Hayır. Hayır, hayır. İhtiyacım olan her şey sahibim.

Teşekkür ," diye eklemeye zorladı

kendini. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler." Ve sonra üçüncü raundun zamanı geldi.

Daha yeni yatağına dönmüştü ki, Mac karnına değil de kafasına yerleşmişti, kutsal olan her şeye şükürler olsun ki telefonu çaldı. Yakın zamanda tekrar uykuya dalmasına imkân yoktu, o yüzden kontrol etti. Vi'den bir mesaj vardı. İyi bir arkadaştı. Hiç cevap vermediğiniz halde size 1 milyon kez mesaj atan biri.

AMAN TANRIM. Caleb'in Los Angeles'ta olduğunu duydum. Sadece Los 'ta değil. Buradaymış. Kuzenimin evinde. Tekrar birlikte misiniz???

Hayır. Ama onu bir otele gönderemezdim. Misafir odasında. Detaylar.

Birlikte biraz zaman geçirmek istediğini söyledi. Bunu ona borçluymuşum. Bunu birbirimize borçluyduk.

Onun bir aziz olduğunu söyleyebilir miyim?

Onun gerçekten bir aziz olduğunu

mu düşünüyorsun? Evet, öyle.

Herkes öyle değil mi?

Yani ben deliyim. Kim bir azizle birlikte olmak istemez ki? Ben istemezdim.

Caleb'i sevmiyor musun? Hiçbir şey söylemedin! Yıllarca!

Çünkü ondan hoşlanıyorum. Sadece kız arkadaşı olmak istemezdim. Real Housewives'ı her izlediğimde kendimi kötü hissederdim. Açları doyurmam, geri dönüşüm yapmam ya da değerli bir şey yapmam gerektiğini hissederdim. Ama sen de bir aziz gibisin.

Hayır, değilim!

Bana yaptığın kötü bir şeyi söyle.

İyi bir insan olduğum için iyi değilim. Korktuğum için iyiyim.

???

Kuralları çiğnemekten korkuyorum. Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Orman jimnastiğinden düşüp kafamı yarmaktan korkuyorum. Ben iyiyim çünkü başka bir şey olmaktan korkuyorum. Ama dün çılgınca bir şey yaptım! Caleb ve ben Santa Monica İskelesi'ne gittik. Ve gökyüzünden aşağıya doğru inen çılgın bir gezintiye çıkmayı önerdim. Ben de yaptım.

Neden? Sen gezintiye çıkmazsın.

Yeni bir şey yapmak istedim. Annemin yapmama asla izin vermeyeceği bir şey. Yirmi yedi yaşında olmama rağmen hâlâ annemin yapmama izin vermeyeceği şeylerden bahsettiğimi fark ettiniz mi?

Nasıldı?

Harikaydı. Serbest düşüş, iyi anlamda. Sonra indiğimizde Caleb bunun birinci dünya eğlencesi olduğunu söyledi. Çünkü dünyanın büyük bir kısmında insanlar ölmek üzereymiş gibi davranarak adrenalini patlaması yaşamının eğlenceli olduğunu düşünmüyor.

Bu tam Caleb'a

göre.

Biliyorum!

Tekrar bir araya gelebileceğinizi düşünüyor musun?

Ondan hoşlanıyorum. Sevdim sayılır. O çok iyi bir adam. Yakışıklı olduğunu unutma. Güzel dişleri var.

Ve bunu. Ama onun karısı olmak istediğimi sanmıyorum.

*Annene kim söyleyecek? Caleb'i duydum.
Seni geri almak için oraya gittiğini söylüyor.*

Sen söyle

ona.

Söylemem.

Lütfen?

Hayır.

*Sanırım bu bir baş nedime
görevi. Hiç de değil.*

Önce Caleb'a söylemeliyim. Ama bu gece ona davranışımından sonra, hayal kırıklığına uğrayacağından emin değilim.

Sen ne yaptın ki? Birini birazcık bile kızdıracak bir şey yaptığını düşünemiyorum. Onu mihrapta bıraktığın zaman hariç. Ve o bu konuda çok anlayışlıydı.

Onu önce o çılgın gezintiye, sonra da diğerlerine bindirdim. Ona ne yapmak istediğini bile sormadım. Abur cubur yedim. Ona Şeker Nazi'si dedim. Nazilerin küçümsenecek bir şey olmadığını söyledi.

Bu tam Caleb'a göre.

Ama o haklı. Peki ben ne yaptım? Sanki üç yaşında bir çocukmuşum gibi dilimi çıkardım. Muhtemelen başka bir şekilde ifade etmeliydim. Ayrıca, tüm o şekerli yiyecekleri kustuğumu duydu. Aşağılanma.

Saçını tuttu mu?

Kapıyı açsaydım eminim açardı. O bir aziz.

Kimse bir azizin onları kusarken izlemesini istemez.

Doğru. Ayrıca, seni çoktan affetmiş gibi görünüyor.

Lanet olsun. Haklısın. Ayrıca başkasıyla yattığım için beni affetti.

Caleb'ı aldattın mı? Caleb'i aldattın!!!! ve bana söylemedin mi? . Burada tanıştığım biriydi. Onunla evlenmeyeceğim.

Yani bu hile değil. Ama aynı zamanda azizlik de değil. Caleb'in olduğu gibi gerçekten aziz değilim.

Detaylar.

Şimdi olmaz, tamam mı? Yapamam.

Tamam. Somurt. Sen aptalca şeyler yapmaya devam edersen beni aptalca şeyler yapmaktan kim alıkoyacak?

Sırayla alabilir miyiz? Yoksa sadece şoför olarak mı iyiyim? Ben dans ederken çantamı da tutuyorsun.

*Teşekkürler. Hem de çok.
Şaka yapıyordum. Şaka yaptığımı biliyorsun.
Biliyorum. Sanırım şekerim düşmek üzere. Zor.
Sonra konuşuruz o zaman.
Seni seviyorum.
Ben de seni seviyorum.*

MacGyver Briony'nin saçlarını yoğurdu. Bu onu Jamie için daha az yalnız hissettiriyordu. Onun insanını özliyordu. Ama onun işlerle bu kadar iyi ilgilenmesinden gurur duyardı. Gözlerinin kapanmasına izin verdi. Normalde gecenin bu saatinde bir maceraya atılmak için yola koyulurdu ama dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gün içinde sadece iki kısa şekerleme yapabilmmişti. Yardım edeceği insanların listesi uzamaya devam ediyordu. Dünyadaki diğer kedilerin çoğunun tembel olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu gece uyuşturucusunu almamıştı. Ayağa kalktı, ağzını kocaman açtı ve miyavladı.

"Mac, merhamet et," diye yalvardı Briony.

Mac yine miyavladı -daha uzun ve daha yüksek.

Yataktan kalktı. Mac yere atladı ve mutfığa giden yolu açtı. Çevresinde yaşayan insanlar için çok şey yapmaya hazırdı ama akşam yemeğini atlamayacaktı.

BÖLÜM 18

Briony telefonunu kontrol etti. Dokuzdan sonra. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Caleb'dan önce kalkıp ona kahvaltı hazırlamak istemişti. Çünkü davranışları için pek özür sayılmazdı ama yine de bir başlangıç olurdu.

Şimdiye kadar kalkmış olurdu. Hiç uyumazdı. Mac'in çalar saati olacağına güveniyordu. Kahvaltı için kalkmayı hiç kaçırmazdı. Dişlerini fırçalamak için birkaç saniye ayırdı. Ağzında bir şey ölmüş ve hızla çürüyormuş gibi hissediyordu. Sonra aceleyle aşığı indi.

Caleb'ı Mac ve Diogee'nin izlediğı Fransız tostı yaparken buldu. Onları beslemiş olmalı. Vermeseydi isyan ederlerdi. "Günaydın. Dün gece tam bir velet gibi davrandığımı söylememe izin verin."

Caleb neşeyle, "Seninle tartışmayacağım," diye cevap verdi. Caleb hakkında başka bir şey daha mı? Sabahları hep neşeli olurdu. Bu hoş bir kişilik özelliğı sayılmalıydı ama Briony bunu sinir bozucu buluyordu. Yıllardır o da uyandığı anda neşeliymiş gibi davranmak zorundaydı, çünkü bu adil görünüyordu.

"Özür dilerim. Ve sen haklıydın. Seni kendimden uzaklaştırıyordum. Bu bir plan değildi. Benden nefret etmeni sağlamaya karar vermedim. Sanırım bu daha da kötü. Denemeden bile bu kadar kötü davrandım."

Caleb ekmeğı çevirdi. "Senden nefret etmiyorum."

"Güzel. Benden nefret etmeni istemiyorum." Birden gözleri yaşardı. "Eğer edersen bu çok korkunç olur. Bu tamamen makul bir tepki olsa bile."

Caleb ocağı kapattı, sonra ona doğru yürüdü ve onu kollarıyla sardı. Ona sıkıca sarıldı, başını onun omzuna gömdü. Bir yanı onu asla bırakmak istemiyordu, onu asla bırakmak istemiyordu. Ama bu, onsuz hayatını idare edip edemeyeceğini görmekten korkan korkak tarafıydı. O çok daha iyisini hak ediyordu.

Birkaç dakika daha ona tutunmasına izin verdi, sonra bıraktı ve uzaklaştı. "Seninle evlenmek istemiyorum," dedi ona, gözyaşlarını geri kırarak. "Bu değişmeyecek. Keşke böyle hissettiğimi daha önce fark etseydim, çok daha önce, ama fark etmedim. Neredeyse zamanında fark edemeyecektim."

"Ve bu çok daha kötü olurdu," dedi Caleb ona. "Her şey yoluna , Briony. İkimiz de iyi olacağız."

"Harika biriyle tanışacaksın, çünkü sen harikası. Çok düşünceli, tatlı ve-"

Caleb spatulayı kaldırarak onu durdurdu. "Lütfen, yapma. Yapma."

Her zaman affetmeye, doğru yolu bulmaya çok istekliydi ama bu onu derinden incitmediği anlamına gelmiyordu. Milyonlarca kez daha özür dilemek istedi ama bu sadece kendini daha iyi hissetmek içindi. Ona tekrar tekrar güven vermesini sağlamayacaktı.

"Tek parça mı istersin, iki mi?" Caleb ocağı tekrar .

"Bir daha asla yemek yiyemeyebilirim. Sadece kendin için ne istiyorsan onu yap." Briony mutfak sandalyelerinden birine çöktü, sonra tekrar ayağa fırladı. "Gib'e onu kontrol edeceğimi söylemiştim!"

"Ne?"

"Gib. Gardens sakinlerinden biri hastalandı. Dün eve gitmeden önce onu kontrol edeceğimi söylemiştim ama tamamen unutmuşum. Oraya gitmem gerekiyor. Uzun sürmez."

Caleb, "İhtiyacın olduğu kadar zaman ayır," diye cevap verdi. "Ne yapacaksın?"

"Eve git, sanırım. bitir. Taşın ve yeni işime başla." "Kalabilirsin..."

Briony teklif etti. "Tatil yapabilirsin-"

"Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum. Uçuşları kontrol etmeye başlayacağım."

Yine ağlayacak gibi hissetti. Bu, kilisedeki o günden daha büyük bir son gibiydi. "Gidip giyineyim." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

* * *

LeeAnne Nate'e "At Your Service'in harika bir yemek şirketi olduğunu biliyorum," dedi. "Ama insanları başkasının beslemesinden nefret ediyorum."

"Ben de istiyorum. Ama tekrar hizmet verebilmemiz için Sağlık Bakanlığı'ndan resmi izin almamız gerekiyor," diye cevap verdi Nate. "Bu öğleden sonra alabiliriz gibi görünüyordu."

"Sen haber verir vermez hazır olacağım," diye söz verdi LeeAnne.

"Akşam yemeği için At Your Service'i tutmak zorundaydım. Eğer onay alamazsak elimizi kolumuzu bağlamak zorunda kalmak istemedim," dedi Nate ona.

LeeAnne iç çekti. "Evet, anlıyorum."

Sesi çok ezilmiş geliyordu. Sesi Nate'in hissettiği gibiydi. Bunalmıştı. Eliza'nın toplantısı o geceydi ve rapor edecek hiçbir şeyi yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Hava kontrolünün sonuçlarını paylaşabilirdi -mükemmel. Yeni spor salonu ekipmanlarının çoktan yerleştirildiğini duyurabilirdi. Ve sağlık departmanının mutfağın faaliyete geçmesine izin verdiğini bildirebileceğini umuyordu. Ama yapamayacağı şey, sakinlere ve ailelerine The Gardens'ın güvenli olduğuna dair güvence vermektir. Onlara sabotajın arkasındaki kişinin yakalandığını söyleyemezdi.

"Neden bugün izin almıyorsun?" diye önerdi. "Mutfağı tamamen düzene soktun ve şu anda gerçekten yapabileceğin bir şey yok."

"Bir süreliğine eve gideceğim," diye kabul etti LeeAnne. "Ama hiçbir şey beni bu gece geri gelmekten alıkoyamaz. En ön sırada olacağım. Ve tek kişi de ben olmayacağım. Personel senin arkanda, Nate. Umarım bunu biliyorsundur."

"Anlıyorum. Ve bunu takdir ediyorum," diye yanıtladı Nate.

LeeAnne bisiklet kaskını ve sırt çantasını aldı. "Kalabilirim," diye teklif etti.

"Hayır. Yapamazsınız. Patron konuştu."

Kapıya yönelirken homurdandı. "En ön sırada," dedi tekrar, sonra onu kocaman mutfakta yalnız bıraktı.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Nasıl hissediyor olursa olsun, personele kendinden emin bir görüntü sergilemeliydi. Bunu personele, sakinlere ve ailelere yapmalıydı. Tekrar viziteye çıkarak başlayabilirdi. Dün hastalanan herkesi kontrol . Bugün de herkesle temas kurmaya çalışacaktı. Eliza'nın dışarıda olabildiğince herkesle konuşacağını biliyordu. Nate konuşmayı sadece onun yapmasına izin vermeyecekti.

Önce Gib, diye karar verdi. Kendinden emin bir cephe oluşturmak için biraz zamana ihtiyacı vardı ve Gib pratik yapmak için iyi bir insandı.

Ama Gib'in evine vardığında Briony'nin kapıdan çıktığını gördü. Onu görünce donakaldı ve Gib yapması gereken başka bir şey olduğunu fark etti. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Beni burada istemediğini biliyorum. Buraya geldim çünkü dün Gib'e onu kontrol edeceğimi söyledim ama sonra unuttum. Geri gelmek zorundaydım ama şimdi gidiyorum," dedi.

"Eminim seni gördüğüne sevinmiştir," diye cevap verdi Nate. "Yine de seninle konuşmak istiyorum. Şimdi olur mu? Uzun sürmez."

"Pekâlâ." Bu yapmak istediği son şeymiş gibi geldi. Onu suçlamıyordu.

"Hadi bahçeye gidelim." Bu konuşmayı sokağın ortasında ayakta yapmaya çalışmak istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi tekrar.

"Bu taraftan." Adam çardağa doğru ilerlerken konuşmadı. O da konuşmadı. Oraya vardıklarında, adam kıvrımlı beyaz banklardan birine oturdu. Kadın bir an tereddüt etti, sonra onun yanına oturdu.

"Dün için, söylediklerim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi çabucak, ama bunun özrünü kabul etmesinden çok, ondan uzaklaşma isteğiyle ilgili olduğunu düşündü.

"Sorun değil. Az önce Eliza'yla beni kızdıran bir konuşma yaptık ve ben de hıncımı senden çıkardım." Bu biraz doğrudu. Briony onun tamamen dürüst davranmadığını biliyor gibiydi. Yüz ifadesi kuşkuluydu.

Eski nişanlısı ortaya çıktığında canının ne kadar yandığını ona anlatmayacaktı. Başa çıkmak için nasıl deli gibi bira içmek zorunda kaldığını. "Bunun sıradan bir şey olduğunu biliyordum," diye ekledi. "Yakında eve döneceğini biliyordum. O şekilde tepki vermemeliydim. Bana hayat hikâyesi borçlu değilsin ya."

"İş ciddiye binmiş olsaydı, ki binmezdi, çünkü burada yaşamıyorum, sana söyledim. Belki ilk buluşmada değil ama kesinlikle söyledim."

Nate başıyla onayladı. "Artık burada olduğuna göre nasıl gidiyor?" Hem bilmek istiyor hem de istemiyordu.

"Dün gece bazı şeyleri çözdük. Aslında bu sabah," diye cevap verdi.

Bu tekrar bir araya geldikleri anlamına mı geliyordu? Çoktan yatmışlar mıydı? Kendine bunun onu ilgilendirmediğini hatırlattı. Briony onun kız arkadaşı değildi. Ama içinden sıcak bir kıskançlık dalgası geçiyordu. Bunu belli etmemek için savaştı.

"Ona aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini söyledim. Bir şans daha vermemizi istedi, ama ben evlenmeye niyetli olsam da onunla gerçekten evlenmek istemediğimi fark ettim."

Kadının gözlerinin altında koyu lekeler olduğunu ve bitkin görüldüğünü fark etti. "Zor bir konuşma olmuş olmalı."

"Evet. Zorlaştırmadı. Anlayışlıydı. Caleb her zaman anlayışlıdır." Nate hâlâ Caleb'ın Briony'nin başka bir erkekle yatması konusunda nasıl anlayışlı olabildiğini anlamıyordu, özellikle de bu kadar kısa sürede. "Ama onu incittiğimi söyleyebilirim ve bunu görmek çok zordu." Yutkundu ve Caleb onun gözyaşlarına karşı koyduğunu düşündü. "Ve dün gece ona çok kötü davrandım." Sözleri şimdi daha hızlı geliyordu. "Tam bir korkak gibi davrandım. Ona nasıl hissettiğimi söylemek, hatta kendime nasıl hissettiğimi itiraf etmek yerine, bir canavar gibi davrandım."

"Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum," dedi Nate.

Karnının derinliklerinde başlamış gibi görünen bir iç geçirdi. "Aynen öyle. En azından sonunda bir yetişkin gibi davranmayı ve bu sabah onunla konuşmayı başardım - kötü davranmak ya da mihraba giderken bayılmak yerine."

"Gerçekten bayıldın mı?"

"Evet, yere kadar. Sonra burada kalacak bile kalmadı. Ailem kuzenimde kalmamı ayarladı ve beni uçağa bindirdi. Ertesi gün seninle tanıştım. Başka bir adamla bu kadar çabuk yatmak istememin kalpsizlik olduğunu biliyorum. Hala bunu yaptığımı inanamıyorum. Bu benim normalim değil. İster inan ister , ben genelde doğru olanı yapan bir insanım. Muhtemelen yanlış bir şey yapmaktan çok korktuğum için, ama nedeni ne olursa olsun, ben buyum. Kırmızı ışıktaki bile geçmem." Parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu, sanki bir anıyı silmeye çalışıyordu.

Onunla hiç tanışmamış olmayı mı diledi? Ya da en azından onunla hiç yatmamış olmayı? Yattı mı?

"Belki de kötü davranmak kabul etmek istediğimden daha gerçek bir ben olduğumu gösteriyordur," diye devam etti. "Sana olması gerektiği gibi davranmadım. Sonra dün gece Caleb'a korkunç davrandım, üstelik o beni her şey için affetmeye hazırdı." Onun elini tuttu. "Sadece üzgün olduğumu bil. Yaptığım her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim."

Elini çekmeye başladı ama adam buna izin vermedi. "Hey, bunun benim özrüm olması gerekiyordu. Seni bu yüzden buraya getirdim."

"Özrün kabul edildi," dedi Briony ona. Etrafına bakındı. "Bunun için çok güzel bir yer seçmişsin. Bahçeyi siz mi tasarladınız?"

"Evet. Kendim koymak istedim ama-" Omuz silkti.

Briony yavaşça elini ondan çekti. Bu kez onu durdurmaya çalışmadı. Sanki hâlâ bir şeyler yaşıyor değillerdi. "Gib'e giderken toplantıyla tabelaları gördüm," dedi ona.

"Eliza tarafından organize edildi," dedi Nate ona. "Sanırım kötü olacak."

"Burada çok fazla desteğiniz var. Bunu bilmelisin."

Nate ona, "Bu kadar çok insanın hastalanmasından, koşu bandından ve havalandırma sorunlarından önceydi," diye hatırlattı.

Briony, "Dün pek çok sakini ziyaret ettim ve kimsenin sizi ya da The Gardens'ı kötülediğini duymadım," dedi. "Bu akşam gelsem sorun olur mu? Bir arkadaş olarak. Uzun süredir buralarda olmadığımı biliyorum ama olanları önemsiyorum."

Nate kalabalığa bakıp Briony'yi orada görmek istediğini fark etti. "Çok memnun olurum."

"Güzel. Şimdi sana garip bir sorum var."

"Ve geri kalan tüm konuşmalarımız çok sorunsuz ve acısız geçti." "Öyle olan birkaç tanesini hatırlıyorum." Briony onun gözlerinin içine baktı. "İşte soru: Caleb'in de toplantıya gelmesi konusunda ne hissediyorsun?" Çok hızlı cevap vermesini engellemek için bir elini kaldırdı. "O bir avukat. İyi bir tane.

Ve bir avukatın toplantıya gelmesi yararlı olabilir. Eliza'nın söyleyeceklerini dinlemek."

"Bana bir iyilik yapmak isteyeceğinden şüpheliyim," diye Nate. Caleb istekli olsa bile Briony'nin eski sevgilisinin ona yardım etmesini sorun etmeyeceğinden emin değildi.

"Onu tanısaydın böyle söylemezdin. Peki, gelse sorun olur mu?"

O adam yokmuş gibi davranmayı tercih ederdi. Ama Nate Caleb'ı bir daha görmese bile bu imkânsızdı. Ve bir avukat kötü bir fikir olmayabilirdi. Bir avukat olduğunu duyurmak zorunda kalmazdı. Caleb'ı Briony'nin bir arkadaşı olarak gösterebilirdi.

"Eğer buna hazırsa, bu harika olur."

BÖLÜM 19

Nate'in kahvesi o kadar sıcaktı ki dilini yaktı ama sadece birkaç saniye sonra bir yudum daha aldı ve sonra aptallığına lanet okudu. Kahveye hiç ihtiyacı yoktu. Sinirleri zaten yıpranmıştı ve kan basıncı muhtemelen burnunu kanatacak kadar yüksekti. İki saatten biraz fazla bir süre sonra The Gardens'taki toplantı başlayacaktı ve her soruya hazırlıklı olmasına rağmen, gecenin kendisi ve The Gardens için felaket olacağını hayal etmek kolaydı.

Kahveden bir yudum daha aldı. Hâlâ çok sıcaktı. Çünkü sadece üç saniye daha beklemişti. O bir aptaldı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, endişesinin küçük bir kısmının Briony ve eski sevgilisinin strateji seansı için her an gelebilecekleri gerçeğinden kaynaklandığını kabul etmek zorundaydı. Caleb'in kendisine yardım etmeye istekli olmasını takdir etse de Caleb'la vakit geçirmeyi gözle beklemiyordu. Birincisi, Briony onun kız arkadaşı olmamasına ve ikincisi, Caleb daha Nate onunla tanışmadan önce Briony ile nişanlanmış olmasına rağmen, Caleb kız arkadaşıyla yatmış gibi hissediyordu.

Elleriyle bir şeyler yapma ihtiyacıyla kahvesini tekrar eline aldı ama bu kez önce kendini durdurdu. Kapı açıldı ve Nate dönüp baktığında Briony, Caleb ve kız kardeşinin içeri girdiğini gördü. Nathalie'nin burada ne işi vardı? Yeterince stresliydi. Bu gece onun dramasına ihtiyacı yoktu.

"Bana toplantıdan neden bahsetmedin?" Üçü birlikte Nate'in masasına oturur oturmaz Nathalie sordu.

Nate bir şey söyleyemeden Caleb, "Muhtemelen şu anda en önemli soru bu değil," diye cevap verdi.

"Bu benim için önemli," diye itiraz etti Nathalie. "Sana söylemedim çünkü ben hallettim."

"Hallettiniz mi? O zaman neden bu ikisiyle buluşuyordun?" Nathalie çenesini Briony ve Caleb'e doğru salladı.

"Bazı hukuki tavsiyeler alıyorum. Sen avukat değilsin," diye cevap verdi Nate. Nathalie kollarını kavuşturdu. "Bu gece geliyorum. Beni durduramazsınız."

"Nathalie, her şeyi kendinle ilgili yaptığının farkında mısın?" Nate sordu.
"Her şeyi. Ben bir krizle başa çıkmaya çalışıyorum ve sen kendini dışlanmış hissettiğin için sinir krizi geçirmek üzeresin. Bu da her zaman yaptığım şeyi yapmak zorunda anlamına geliyor - seninle konuşmak. Ve şu anda bunun için gerçekten zamanım yok." "Sinirlenmiyorum. Tek yaptığım sana toplantıda olacağımı söylemekti. Sana bir şey göstermek istediğim için kızdığina inanamıyorum."

biraz destek."

"Güzel. Teşekkür ederim. Orada olacağın için mutluyum." Samimi görünmeye çalışmıştı ama sözleri biraz sert çıkmıştı.

"Evet, kulağa inandırıcı geliyor."

"İçecekler!" Briony haykırdı. "İçkiye ihtiyacımız var. Nate, sen zaten içkini aldın. Diğer herkes ne istiyor?"

"Ben bir karamelli macchiato alayım," diye cevap verdi Nathalie. Nate daha çok şey geleceğini biliyordu ve kendine sinirlenmiş gibi davranmamasını söyledi. Toplantıdan önce kafasını toparlaması gerekiyordu. "Büyük boy, yağsız, ekstra shot, ekstra sıcak, ekstra çırpılmış, şekersiz."

"Bunu bir kez daha söylemen gerekebilir," dedi Briony.

"Sadece ona bir karamelli macchiato getir. O-"

"Sorun değil. Ben hallederim." Caleb siparişi tıkırdattı. "Yağsız, ekstra shot, ekstra sıcak, ekstra çırpılmış, şekersiz."

"Teşekkür ." Nathalie neredeyse aynı anda hem ona bakıp hem de Nate'e kaşlarını çatmayı başardı.

"Ya Briony? Düz beyaz mı?" Caleb sordu.

Briony alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sanırım ben bir chai latte alacağım."

"Kullandıkları tozu biliyorsun-" diye başladı Caleb, sonra başını sertçe salladı. "Anladım." Ayağa kalktı ve tezgâha yöneldi.

"Taşımaya yardım edeyim." Briony onun peşinden koştu.

Onu ve Nathalie'yi biraz yalnız bıraktıkları belliydi, muhtemelen bir ağabey-kardeş kavgasında ön sıralarda yer almak istemedikleri için.

"Eğer gelmek istiyorsan, gelmelisin." Kendini tutamayıp ekledi: "Ama daha önce hiç gelmek istemedin. Babam gittikten hemen sonra burayı ayakta tutmaya çalışırken belimi kırdığımı gördün ve tatil partisinde görünme zahmetine bile girmedin."

"Bu hiç adil değil. Sadece on dokuz yaşındaydım."

"Belli ki ben de öyleydim. İkizdik, unuttun mu?" Gerçekten de onu iğrenç bir çocuğa dönüştürmüştü.

"Bana okula gitmemin sorun olmayacağını söylemiştin."

"Ve . Öyleydi, Nathalie. Ben her zaman daha çok mekanla ilgilenmişimdir. I -"

"Bu hiç adil değil!"

"Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Sadece çocukken büyükbabamla The Gardens'ta takılmayı severdim. *Black Butterfly*'ı tekrar tekrar dinlerken derin derin nefes almadığım zamanlarda."

Nathalie güldü. "Stoner metal dönemini neredeyse unutuyordum. Sanki farklı bir insanmışsın gibi."

"Öyleydim. Ama hala bazen dinliyorum" diye itiraf etti.

Briony ve Nate masaya döndüler. Nathalie içkisinden bir yudum aldı. "Mükemmel," diye karar verdi.

"Nate, Nathalie'yi öğleden sonra bizimle buluşması için davet ettim ve ona bu gece gelmesinin iyi bir fikir olacağını söyledim. Herkese The Gardens'ın bir aile şirketi olduğunu ve ailenin desteğine sahip olduğunu hatırlatmak iyi olacak," dedi Caleb oturur oturmaz.

"İsteddiği zaman gelebilir." Nate Nathalie'ye baktı, böylece onun ciddi olduğunu anlayacaktı.

"Güzel. Eliza ya da bir başkası olumsuz bir görüş bildirdiğinde ikinizin de üzgün görünmemesi önemli. İkinizin de savunmacı görünmenizi istemiyorum," diye devam etti Caleb. "Şimdi, Nate, toplantıyı Eliza'nın yönetmesine izin verdiğini biliyorum ve bence bu iyi bir şey. Ama bence onu tanıştırmalı, hala yetkinin sende olduğunu ve herkesin endişelerinin dinlenmesinin senin için önemli olduğu için ona söz hakkı verdiğini açıkça belirtmelisin."

İyi tavsiye, diye düşündü Nate. Kendini biraz daha sakin hissetmeye başlamıştı. Odaklanacak proaktif şeylerin olması yardımcı oluyordu. Birkaç not alabilmek için telefonunu çıkardı. Caleb on dakika kadar konuştuktan sonra cep telefonunda "Hayalet Avcıları" çalmaya başladı.

"O benim annem," dedi. "Onu almam gerek. Elimden geldiğince çabuk yapacağım." "Elbette," diye yanıtladı Caleb. Çok kibardı. Çok yardımcı oldu. Sanki

Nate'in Briony ile yatmış olmasını hiç sorun etmemişti. Onun bu tavrı Nate'i şaşırtmıştı ama yine de minnettardı.

Nate cevap verir vermez annesi, "Evde biri var," dedi.

"Neredesin sen?" Nate sesini sakın tutmayı başardı. Onu panikletmek istemiyordu.

"Dükkândan yeni döndüm. Mutfak kapısına gittim ve kilitli değildi. Kilitlediğimi biliyorum. Kilitlediğimi biliyorum, Nate." Sesi titriyordu.

"Şimdi neredesin?" diye tekrarladı.

"Garajdayım. Her kimse beni görmesini istemiyorum."

"Kapıyı kilitlediğine emin misin? Eğer ön kapıdan çıktıysan, sen-"

"Eminim! Evimde biri olduğundan da eminim." "Sıkı dur. Hemen geliyorum," diye söz verdi Nate. "Sorun ne?" Briony telefonu kapatır kapatmaz sordu. "Anneme bir şey mi oldu?" Nathalie ağladı.

"Evde birinin olduğunu söylüyor. Oraya gitmem gerek. Birinin evi gözetlediğini biliyorum ama içeri gireceklerini hiç düşünmemiştim."

O ayağa kalktığında diğer üçü de kalktı. Nathalie ona, "Biz de seninle geliyoruz," dedi.

Tartışmadı.

Coffee Bean & Tea Leaf yakınlardaydı. Annesinin evine on dakikadan daha kısa bir sürede ulaşabildiler. Nate garaja giden yolu gösterdi. İçeri girerken "Anne?" diye seslendi.

"Evi kontrol ettin mi?" diye sordu annesi.

"Önce seni kontrol etmek istedim," dedi ona. "Nath, ben bakarken onunla kalır mısın?"

"Elbette," dedi kız kardeşi.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Caleb sordu.

"Hayır. Ben hallederim." Caleb'ın toplantıya hazırlanmasına yardım etmesini kabul edebilirdi. Ama bu konuda yardım etmesine izin vermek? Egosu bunu kaldıramazdı.

Nate aceleyle mutfak kapısına gitti. Kapı kolunu denedi. Kapı kesinlikle kilitli değildi. Ama annesi dışarıdayken biri evi soymak için içeri girmişse, hâlâ içeride olamazdı. Kapıyı iterek açtı.

Bu mümkün değildi. Mümkün değildi. Mümkün olamazdı. "Baba?"

Babası mutfak masasında, orada yaşarken hep ona ait olan sandalyede oturuyordu. Babası gittikten sonra Nate devralmıştı. Masaya boş boş bakmak annesini rahatsız etmişti. "Ne yapıyorsun burada? Burada yaşıyormuş gibi öylece içeri giremezsin!"

"Annen dışarı çıktığında dayanamayıp baktım," diye yanıtladı babası. "Yedek anahtar her zaman olduğu yerdeydi. Küçük kapının ağzında

taş kurbağa." Nate bakmaktan kendini alamadı. Babası neredeyse aynı görünüyordu. şakaklarında birkaç gri çizgi vardı ve belki alnındaki çizgiler biraz daha derindi, ama hepsi bu kadardı.

"Buraya daha önce de gelmiştin, değil mi? Annem senin kolonyanın kokusunu aldığını düşündü." Nate kokuyu şimdi alabiliyordu. Kokuyu unuttuğunu sanmıştı ama güçlü bir şekilde tanıdık geliyordu. "Gitmeni istiyorum. Onu tamamen korkuttun. Birinin kıldığını düşündüğü için bana histerik dedi."

"Onu görmek istiyorum," dedi babası. Kendi yaptığı kahveden bir yudum aldı. "Hepinizi görmek istiyorum. Sadece doğru zamanın ne zaman olacağına karar vermeye çalışıyordum." Başını iki yana salladı. "Geçen gece beni neredeyse yakalıyordun."

"O sen miydin?"

"O bendim."

"Öylece gelip bizi görmek istediğinizi söyleyemezsiniz. Sen . Yıllardır yoktun. Yapamazsın-" Bocaladı, daha fazla kelime bulamadı. "Yapamazsın," diye tekrarladı.

Sonra mutfak kapısı açıldı ve Nathalie içeri girdi. "Annem dışarıda nöbet geçiriyor. Ona kapıyı bırakmış olması gerektiğini söyledim-" Eli ağzına gitti ve bir an için sadece babalarına baktı.

"Ona gitmesi gerektiğini söyledim zaten," dedi Nate.

Nathalie elini indirdi. Odaya doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. "Babacığım?"

Ayağa kalktı, kollarını açtı ve Nathalie kollarına atıldı.

* * *

"Sanırım oraya geri dönmeliyim." Nate annesinin arka bahçesindeki piknik masasında bir kıymıkla uğraşıyordu.

"Çok uzun zaman olmadı. Eminim öyleymiş gibi geliyordur ama on beş dakika bile olmadı." Briony hâlâ Nate'in evdeki durumu araştırmaya gitmesinden bu yana neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu.

"Nathalie'yi görmeliydin. Sanki son on küsur yıldır haksız yere hapsedilmiş gibi koşup ona sarıldı."

Briony başını salladı. Nate beşinci kez benzer bir şey söylemişti. Nasıl yanıt vereceğinden, nasıl yardım edeceğinden emin değildi.

"Ve sonra annem onunla yalnız konuşmak istediğini söyledi. O gittiğinden beri annem kendi başına neredeyse hiçbir şey yapamıyor çünkü onu mahvetti. Ama onunla yalnız konuşmak istediğinde ısrar ediyor." Nate ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Bunu o kadar sık yapmıştı ki saçları neredeyse diken diken olmuştu. "Gerçekten oraya gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Belki birkaç dakika daha bekleyebilirsin." Nate ve Nathalie büyümüş olsalar da Briony annelerinin babalarına yalnızken söylemek istediği şeyler olduğundan emindi. "Biz gerçekten çok yakınız. Eğer sana ihtiyacı olursa, tek yapması gereken seslenmek ve sen onu duyacaksın. Kapıyı açmasına bile gerek kalmayacak."

Ayağa kalktı. "Nathalie burada olmalı."

"Hemen dönecek." Nathalie, Nate'le birlikte evden çıktıklarında heyecandan titriyordu. Caleb hızlı bir yürüyüş önermişti. Kısa bir süre önce yürüyüş ya da koşunun bilim adamlarının sakinleştirici nöronlar dedikleri şeyi nasıl harekete geçirdiğine dair bir makale okumuştı. Nate'in de gelmesini sağlamaya çalışmıştı ama Nate annesinin evini gözünün önünden ayırmak istememiş ve Briony onunla kalmıştı.

Nate tekrar yerine oturdu. "Evi izlerken gördüğüm adamın babam olduğu hiç aklıma gelmemişti."

Briony başını salladı. Bunu da birkaç kez söylemişti. "Onun burada ne işi var? Neden şimdi?"

"Bilmiyorum, Nate. Belki de şu anda annenle bu konuda konuşuyordur," diye önerdi Briony.

"O piç kurusu!" Nate tekrar ayağa kalktı. "The Gardens için aldığım teklifleri duymuş. Geri geldi çünkü parayı istiyor! Sabotajın arkasında o var!"

"Bekle. Benim için çok hızlı gidiyorsun. Ailenizin sahip olduğu bir yeri neden sabote etsin ki?" Briony sordu.

"Anlamıyor musun?" Nate telaşlı görünüyordu, gözleri parlıyordu. "Satmayacağımı söyleyip durdum. O da beni zorlamak için burayı sabote ediyor. İnsanlar taşınmaya başlarsa, The Gardens kâr edemeyecek. Bunun teklifi kabul etmemi sağlayacağını düşünüyor. Satmaktan başka çarem kalmadığında payını almak için burada."

"Sanırım bu mümkün-"

"Bu mümkünden de öte. Bunu o yaptı. Başka hiçbir şey mantıklı değil." Eve doğru yürüdü. Briony bir an tereddüt etti, sonra peşinden gitti. Mutfığa daldı. Annesi ve babası başlarını ona doğru salladılar. "Nate, baban ve ben-"

"Hemen ık dışarı!" Nate babasına emretti. "Bunu yaparsan, suç duyurusunda bulunmayacağım."

Babası yavaşça ayağa kalktı ve iki elini de yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. Bunu o mu yapmıştı? Nate'in yürütmek için çok çalıştığı işi gerçekten sabote mi etmişti? Daha da fazlasını. Nate o kadar çok insana yuva olmuştu ki.

"Sadece sizi görmek istedim, hepinizi görmek istedim," dedi Nate'in babası. "Hiçbir şey olmamış gibi geri dönebileceğimi sanmıyorum. Bunu doğru şekilde ele almadım. Aramalıyım, yazmalıyım, izin istemeliydim. Sanırım hayır diyeceğinden korktum. Neredeyse korkup vazgeiyordum. Daha önce birkaç kez boşalmaya çalıştım. Aslında-"

Nate onun sözünü kesti. "Bu saçmalık. Buraya benim, annem ya da Nathalie için gelmedin. Bunca yıldan sonra olmaz. Buraya para için geldin."

Briony adamın yüzünde suçluluk duygusunun yanı sıra kafa karışıklığı da gördü. Bir elini Nate'in koluna koyarak onun yanında olduğunu göstermek istedi.

"Ne parası? Sen neden bahsediyorsun, Nate?" diye haykırdı annesi.

"Ona sorun! O bilir."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı babası. "Gerçekten bilmiyorum." Adamın yüzüne bakınca Briony ona inanmak istedi ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de Nate ile aralarındaki benzerlik çok güçlüydü.

Nate konuşurken sadece annesine baktı. "The Gardens'taki bir emlak müteahhidinden bazı teklifler aldım. Onları geri çevirdim. Orası bizim. Ailemizin. Ama o-" Nate babasını işaret etti ama yine de ona bakmadı. "Bunu hiç umursamadı. Bir şekilde teklifleri öğrendi ve satmaktan başka çarem kalmasın diye The Gardens'ı sabote ediyordu. Ve parayı ona verdim. Hâlâ buranın yarısına sahip, en azından teknik olarak."

"Birisi Bahçeler'i sabote mi ediyordu?" Nate'in babası sordu. "Ne oldu?"

Sonunda Nate ona baktı. "Biliyorsun. Tam olarak ne olduğunu biliyorsun." Adamdan sadece bir adım uzaklaşana kadar odanın içinde yürüdü. Briony olduğu yerde kaldı, bir şeyler yapabilmeyi diliyor ama kendini tamamen çaresiz hissediyordu. "şimdi gideceksin. Yoksa tutuklanmanı saçlarım. İnsanlar ölebilirdi. Bunu biliyor muydunuz? Belki gıda zehirlenmesinin uzun vadede kimseye zarar vermeyeceğini düşündünüz ama yaşlı insanlar bu yüzden öldü."

"Nate! Kes şunu!" Nathalie bağırdı. Briony onun ve Caleb'in içeri girdiğini duymamıştı bile. "Babam bunu yapmış olamaz. Yapmazdı."

"Doğru. Babam harika bir insandır. Bir karıncayı bile incitmez, değil mi?" Nate kız kardeşine sordu. "Annem hariç. Ve sen, her ne kadar hepimizi terk eden adam yerine geri dönen bir kahramanmış gibi davransan da."

Nate'in annesi yüzük parmağındaki bir noktayı ovuşturarak, "Neler olduğunu anlamıyorum," dedi. Briony, eskiden alyansını taktığı yeri fark etti.

Nathalie, "Cumartesi günkü brunch'tan sonra bir grup insan hastalandı," diye açıkladı. "Nate birilerinin kasıtlı olarak yemeklerle oynadığını düşünüyor."

"Ve sağlık bakanlığı müfettişleri soruşturma yapıyor. Arkanda herhangi bir kanıt bıraktıysan, onu bulacaklardır," dedi Nate babasına. "Meksika'ya ya da her neredeyse oraya geri dönsen iyi olur."

"Ben yemeğe hiçbir şey yapmadım." Nate'in babası annesine baktı. "April, sana yemin ederim, The Gardens'ta kimseye bir şey yapmadım. Oraya teklif geldiğini bile bilmiyordum."

Caleb, "Bence bu konuşmayı bir süreliğine ertelemeliyiz," dedi. "Kısa bir süre sonra The Gardens'ta sakinler ve aileleri için bir toplantı yapılacaktır. Nate, şimdilik buna odaklanmalısın."

"Kim bu?" Nate'in annesi parmağını daha hızlı ovuşturmaya başladı. "Ve o kim?"

"Bu benim avukatım, Caleb Weber. Ve arkadaşım Briony. Toplantıda moral desteği için orada olmak istedi," diye yanıtladı Nate.

"Bunları neden ilk kez duyuyorum anlamıyorum. Bu toplantı benim de orada olmam gereken bir şey değil mi?" Nate'in annesi sordu.

Caleb, "Eğer kendini iyi hissediyorsan, bunun yararlı olacağını düşünüyorum," diye cevap verdi. "Nate'in ailesinin desteğine sahip olduğunu gösterecektir."

"Ben de orada olmak istiyorum," dedi Nate'in babası.

"Hayır," dedi Nate ona. "Sen aileden değilsin. Artık değilsiniz. Ayrıldığınızda aileden çıkmayı seçtiniz."

"Nate!" diye haykırdı annesi.

"Bu doğru değil. O hâlâ benim babam," diye ısrar etti Nathalie. "Ve senin de."

Briony herkes için üzülüyordu, Nate'in babası için bile... Nate'in annesi ve kız kardeşi en azından onunla konuşmaya istekli görünse de, bu onun ailesini neredeyse yok etmediği anlamına gelmiyordu.

"Bu gece orada olmasını istemiyorum. Çok fazla açıklama yapmak gerekecek. Mahalle sakinleri onu tanımıyor. Bu sadece işleri karıştırır."

Nate söyledi.

"Ne istersen yaparım," diye yanıtladı babası. "Beni orada istemiyorsan gitmem. Ama senin için uygun bir zamanda seninle konuşmak isterim."

"Evet, ne zaman olacağını bilmiyorum." Nate mutfaktaki saati kontrol etti.

"Toplum merkezine gidip her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyım."

"Çocukları almak için eve gidiyorum. Caleb orada olmalarının onlar için iyi olacağını düşünüyor. Sorun olur mu, Nate?" Nathalie sordu.

"Tabii. Olur. Çocuklar orada olmak istiyorsa, sorun değil." Briony'ye döndü. "Benimle geliyor musun?"

"Elbette." Eğer onu isterse, oradaydı.

BÖLÜM 20

Nate gösterim odasının arka tarafında duruyordu, Briony de onun yanındaydı. İki gün önce biri ona Briony'nin orada olmasından memnun olacağını söyleseydi, deli olduklarını söylerdi. Ama öyleydi.

"Tezahürat bölümünüz tam ön tarafta," dedi yumuşak bir sesle.

Başıyla onayladı. LeeAnne söz verdiği gibi ön sırada ortadaydı, Hope da onun yanındaydı. Gib de Nate'in annesi, Nathalie, çocuklar ve Caleb'le birlikte ön sıradaydı.

"Ama Eliza da yukarıda," diye işaret etti Nate. Her zamanki gibi ağırbaşlı giyinmişti, soluk pembe bir bluz ve baldırlarının ortasına kadar inen eteklerden birini giymişti. Saçları annesinin Alice bandı dediği bir şeyle arkaya toplanmıştı. Tamamen tatlı ve güvenilir görünüyordu. Nate ona karşı koymanın zor olacağından korkuyordu.

Briony, "Toplantıya başlamak üzere," dedi.

"Bana şans dile," dedi ve odanın önüne doğru yürümeden önce Eliza onun elini hızla sıktı. Eliza'ya baktı ve onun küçük kıyafetinin tatlılığını gölgeleyen ekşi bir ifade takındığını gördü. Ona gülümsedi, sonra bir an etrafına bakınarak toplanan herkese sakinleşmeleri için zaman tanıdı. Boş tek bir koltuk yoktu, hatta arkada ayakta duran birkaç kişi bile vardı.

Peggy kızının yanındaki koltuğundan ona bir başparmak işareti yaptı. İkinci sırada birlikte oturan Rich, Regina ve Max de ona gülümsedi. LeeAnne gülümsemedi ama ona karşı çıkan herkesle savaşımaya hazır görünüyordu ve Nate Hope'un da ona katılacağını düşündü.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Nate. "Hepinizin burada olmasına sevindim. Konuşmamız gereken bazı önemli konular var. Toplantıyı başlatması için Archie'nin torunu Eliza Pendergast'ı buraya getireceğim. Bu toplantı onun fikriydi ve bunu organize ettiği için ona teşekkür etmek istiyorum." Alkışları başlattıktan sonra Briony'ye döndü.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Eliza. "Bu toplantıyı yapmak istedim çünkü The Gardens'daki koşullar konusunda çok endişeliyim. Bunun tüm sevdiklerimiz için tehlikeli olduğuna inanıyorum. Büyükbabam-" Sesi titredi ve cümlesinin ortasında durmak zorunda kaldı.

Nate onun sadece kalabalığa oynayıp oynamadığını merak etti ama kendisine onun büyükbabasını sevdiğini ve The Gardens'ta kalması konusunda endişelenmek için tamamen meşru nedenleri olduğunu hatırlattı.

"Büyükbabam bu tesisin spor salonundaki koşu bandından düştü. Koşu bandı arızalandı," diye devam etti Eliza. "Neyse ki büyükbabamın sadece ayak bileği burkuldu ama çok daha kötü olabilirdi. Örneğin, kolayca kalçasını kırabilirdi. Biliyor muydunuz-" Bir elinde tuttuğu indeks kartına baktı. "CDC'nin her beş kalça kırığı hastasından birinin yaralanmadan sonraki bir yıl içinde öldüğünü bildirdiğini biliyor muydunuz? Beşte biri. Yine de The Gardens'ta egzersiz ekipmanlarının temel bakımının bir öncelik olmadığı açık."

Kalabalıktan hafif bir mırıltı yükseldi ve Nate spor salonu ekipmanlarını ne sıklıkta test ettirdiğini gösteren belgelerle araya girmek istedi. Ama beklemesi gerekiyordu. Buradaki herkesin onun Eliza'nın ve kendilerinin endişelerini ciddiye aldığını görmesi gerekiyordu. Bu da onun konuşmasına izin vermek anlamına geliyordu.

"Büyükbabam da bu Cumartesi günü gıda zehirlenmesi salgınının kurbanlarından biriydi. O, buradaki topluluğun yüzde sekseninden fazlasıyla birlikte yemek salonunda brunch yedi. Elliden fazla sakin hastalandı." Eliza not kartını tekrar kontrol etti. "Yaşlıların bağışıklık sistemleri genellikle zayıftır, bu da gıda zehirlenmesinden kolayca kurtulamayacakları anlamına gelir. Ayrıca susuz kalma riskleri de daha yüksektir. Dehidrasyonun yaşlı aile üyelerimiz için hepimizden daha tehlikeli olduğunu biliyor muydunuz? Kan basıncında düşüşe yol açabilir ve bu da temel organlara giden kan akışını azaltır. Örneğin böbrekler yeterince kan alamazsa böbrek yetmezliğine yol açabilir. Böbrek yetmezliği ise ölüme yol açabilir."

Eliza uzun, titreyen bir nefes aldı ve Nate bir kez daha onun tepki almak için numara yapıp yapmadığını merak etti. Son birkaç gün içinde çok büyük bir stres ve endişe yaşadığını bir kez daha kendine hatırlattı.

"Bir haftadan kısa bir süre içinde büyükbabam iki kez ölebilirdi," diye açıkladı. "İki kez. Bu nedenle, büyükbabam burayı ne kadar sevse de ve edindiği iyi arkadaşlara rağmen, ona yaşayacak başka bir yer bulmam gerektiğini hissediyorum. The Gardens'ta kalmanın onun hayatını tehlikeye attığına gerçekten inanıyorum."

Nate bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Odanın önünde Eliza'ya katıldı. "Bu konuları gündeme getirdiğin için teşekkürler Eliza." Onu kolundan tutup büyükbabasının yanındaki yerine götürdü.

"Daha bitirmemiştim!" diye tısladı.

"Herkesle konuşma şansı vermek istiyorum," diye yüksek sesle cevap verdi. Kollarını iki yana açtı. "Kimin sorusu, endişesi ya da yorumu var? Her şeyi yanıtlamaktan mutluluk duyarım." Gözleri kısa bir süreliğine Briony'yi buldu, sonra grubun geri kalanına baktı. "Tamara?" diye seslendi. Peggy'nin kızı söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

Tamara ayağa kalktı. "Beni asıl rahatsız eden Eliza'nın e-postasını alana kadar gıda zehirlenmesi ya da başka bir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam. Genelde iletişim kurmakta çok iyisin, Nate. Neden bundan haberim olmadı?"

"Haklısınız. Hepinizle temasa geçmeliydim ve bu yapılacaklar listemde yer alıyor," diye cevap verdi Nate. "Dürüst olmak gerekirse, tüm dikkatim herkesin ihtiyaç duyduğu bakımı aldığından emin olmak ve insanların hastalanmasına neyin sebep olduğunu bulmak üzerineydi." *Gıda zehirlenmesi* kelimesini kullanmaktan kaçındı.

Tamara, "Annemin burada kalması konusunda kendimi rahat hissettiğimden gerçekten emin değilim," dedi. "Tüm bunlar ... korkutucu. Başka seçeneklere bakmam gerekebilir."

Bunun üzerine Peggy ayağa kalktı. "Tamara, benim iyiliğimi ne kadar önemsediğini takdir ettiğimi biliyorsun. Ama nerede yaşayacağım benim kararım. Ve Gardens'ı seviyorum. Üç yıldır buradayım ve burası benim evim. Bu haftaya kadar burada beni en ufak bir endişeye sevk eden bir şey olmadı." Nate'in bakışlarıyla karşılaştı. "Artık endişelenmiyorum çünkü Nate'in sorunları hallededeğini biliyorum. Ona tamamen güveniyorum." Oturdu ve Tamara da oturana kadar kızının bileğini çekiştirdi.

"Teşekkürler Peggy. Ve Tamara, düşüncelerini paylaştığın için. Başka kim var?" Nate sordu.

Bir saatten fazla bir süre boyunca soruları yanıtlamaya devam etti, hava kalitesi raporundan bilgi vermeyi ve Archie'nin kaza sırasında üzerinde bulunduğu koşu bandının değil, her ekipmanın çoktan değiştirildiğini açıkça belirtmeyi ihmal etmedi. Ayrıca gıda zehirlenmesi geçiren herkesin çoktan iyileşmiş olduğu konusunda gruba güvence verdi.

"Başka kimse var mı?" diye sordu, kimsenin dışarıda kalmadığından emin olmak istiyordu. Daha sonra da insanlarla tek tek konuşmak için kalacaktı. Toplantı sırasında herkes sorunlarını dile getirmek istemeyebilirdi.

Nate'in annesi elini kaldırdı. Nate ona gülümsedi. "Evet, anne?" dedi. "Hepiniz annemi tanıyorsunuz, değil mi?"

Ayağa kalktığında bir alkış tufanı koptu. "Sadece Nate'in on dokuz yaşından beri The Gardens'ı işlettiğini söylemek istedim ve her

Onunla ve başardıklarıyla daha çok gurur duyduğum bir yıl oldu." Nate, Eliza ve az sayıdaki diğerlerinin alkışlamadığını fark etse de bu daha fazla alkış aldı.

"Teşekkürler anne. Bunun benim için anlamı çok büyük," dedi ona. Gerçekten de öyle. Yaptığı iş hakkında hiç yorum yapmamıştı. Sadece her şeyi hallettiğini varsaymıştı ki bu da başlı başına bir övgü sayılırdı.

Annesi oturur oturmaz LeeAnne ayağa kalktı. "Birkaç saat önce sağlık departmanı mutfığa servise başlama izni verdi," diye duyurdu. "Ben ve ekibim de yemek pişirmekle meşgulüz. Eğer sevdiğiniz bir turtta varsa, eminim bir tane yapmışızdır. Hep birlikte yemek odasına geçip yiyelim derim."

"Güvenli olduğuna emin misin?" Eliza aradı. "Büyükbabamın bünyesinin bir gıda zehirlenmesini daha kaldırılabileceğinden emin değilim."

"Riske girmek istemiyorum," dedi arkadan biri. Gib,

"LeeAnne'in turtasını asla geri çevirmem," dedi.

"Size sadece en taze malzemeleri kullandığımı ve eyalet fuarından mavi kurdeleli bir yemek yediğinizi düşüneceğinizi garanti edebilirim." Nathalie, Lyle ve Lyla'ya baktı. "Ne dersiniz çocuklar? Turtta ister misiniz?"

"Evet!" Lyle yumruğunu havaya kaldırdı.

"Böğürtlen var mı?" Lyla LeeAnne'e sordu.

"Tabii ki var."

Lyla ona gülümsedi. "Ve şanti?"

LeeAnne, tüm salonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Servis edilmeden hemen öncesine kadar çırpıyorum ama turtayı asla servis etmiyorum," dedi.

"Bütün bir turtayı tek başıma yiyebilirim!" Amelia seslendi.

"Toynaklarından kuyruğuna kadar." "Bu turtaların içinde tam olarak ne var?" Tamara'nın sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Şaka yapıyordu. Şaka yapıyordu," dedi Briony kalabalığa.

"Hadi gidip sıraya girelim." Nathalie ayağa kalktı ve kapıya yöneldi; çocuklar, annesi ve Caleb de peşindeydi. Nate odadaki insanların yarısından fazlasının onu takip ettiğini görünce rahatladı.

İkizi onu çoğu zaman deli ederdi. Annesi de öyle. Ama şu anda tek düşünebildiği onları ne kadar çok sevdiyi.

* * *

Mac masadan masaya dolaşarak adamlarını kontrol etti. Nate ve Briony eskisinden çok daha iyi kokuyorlardı, eskisi kadar mutlu değillerdi ama çok daha . Gib de çok daha iyi kokuyordu, hastalıktan eser kalmamıştı.

Mac bir gün önce onu ziyaret ettiğinde o kadar güçlü kokuyordu ki. Mac'in hoşlandığı kadın Peggy yanındayken olduğu gibi kokmuyordu. Mac'in bunun üzerinde çalışması gerekiyordu.

Birlikteyken biraz patlayacakmış gibi kokan adam ve kadın şimdi daha mutlu kokuyorlardı ve Mac'in kulaklarını çınlatacak kadar yüksek bir patlama yapacakmış gibi değillerdi.

Mac'in evinde yaşayan Caleb güzel kokuyordu. Olabileceği kadar mutlu değildi ama düne göre daha iyi kokuyordu.

Mac tatmin olmuştu. İlerleme kaydetmişti. Sabırlı olmalıydı. İnsanların ne yapmaları gerektiğini anlamalarını sağlamak uzun zaman alıyordu. değildi. Sadece kendi hayatlarını yönetmek için olmaları gerektiği kadar zeki değillerdi. Köpeklerden daha zekiydiler, buna şüphe yok ama yeterince zeki değillerdi. Hepsinin bir kediyle birlikte yaşaması gerekiyordu.

Kendisinden hoşlanmayan adamın yanına gitti. Adam tekerlekli bir sandalyede oturuyordu. Mac adamın ayak bileğini başıyla iyice ovaladı ve adam Mac'ten daha da fazla hoşlanmadığını gösteren bir koku yaydı. Görev tamamlandı!

Mac'in bıyıkları seğirdi. O patlamak üzere olan koku geri gelmişti. Uzun bir nefes aldı ve havayı diliyle ağzına götürdü. Hayır, tam olarak aynı koku değildi ve farklı insanlardan, genç olanlardan geliyordu. Yardıma ihtiyacı olan insanları bulmayı hiç bırakacak mıydı?

Bacaklarını altına sıkıştırdı, sonra araştırmak için masanın üzerine sıçradı. Genç kadın bir çığlıkla tökezleyerek geri çekildi ve cezveden kahve döküldü. "H-Hope! İyi misin? Kendini mi yaktın?" diye yüksek sesle bağırdı genç erkek.

"Adımı biliyor musun?" diye sordu genç kadın eteğini peçeteyle ovuştururken.

"Tabii ki. Birlikte üç ders aldık. Ve ben de seni buradan tanıyorum," diye cevap verdi genç erkek.

"Ama sanki ben görünmezmişim gibi davranıyorsunuz. Size hizmet eden kişinin dikkatinizi çekmeye değmeyeceğini düşündüğünüzü sanıyordum," dedi genç kadın. "Hiç merhaba bile demiyorsun."

"Senin yanında bir şey söylemek çok zor." Genç erkek yüzünü buruşturdu. "Gergin olduğumda kekeliyorum. Eskiden bunu hep yapardım." Başını sertçe salladı, birkaç nota mırıldandı. "Özür dilerim. Sizi kırmak istememiştim."

"Seni sinirlendiriyor muyum? Seni neden sinirlendireyim ki?" diye bağırdı. Mac zaten masada olduğu için en yakın tabaktaki krem şantiyi yalamaya başladı.

"Sen çok güzelsin." Mac genç adamın yüzündeki kanın kokusunu alabiliyordu. "Ve akıllısın." Omuz silkti. "Benimle de hiç konuşmuyorsun."

"Çünkü ben aptalım. Senden çok aşağıda olduğum için benimle konuşmadığını düşündüm. Yani, ben otobüse biniyorum, sen üstü açık BMW 335i kullanıyorsun. Ben sana yemek servisi yapıyorum."

"Büyükbabam gibi insanları mutlu etmek için çalışıyorsun. Senin harika olduğunu düşünüyor." Genç adamın gevezelikleri kısa süreliğine yumuşamıştı. "Ben de öyle."

"Sen de onu mutlu ediyorsun. Her zaman ziyaret etmen çok güzel, Max."

"Sen de benim adımı biliyorsun!"

Gülümsedi. "Üç sınıfı birlikte okuduk. Ben de seni buradan tanıyorum."

O gülümsedi. "Merhaba, H-

Hope." "Selam, Max."

* * *

Briony yatağa yığıldı. O gün sanki üç gün kadar uzun gelmişti. Çok şey olmuştu. Nate'in o toplantıdan ve babasının bu kadar uzun süre sonra yeniden ortaya çıkmasından sonra nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu. Yatağın başucundaki lambayı söndürdü ve yastıkların arasına kıvrıldı. Birkaç saniye sonra Mac yanına atladı ve mırlamaya başladı. "İşte benim kediciğim," diye mırıldandı Briony, çoktan uykuya dalmaya başlamıştı.

Sonra telefonu çaldı. Muhtemelen Vi'ydi. Ya da Briony'nin ailesiydi. Kontrol etti. Ruby'den bir mesaj vardı.

En sevdiğim Kore dizisini kaçırmışım gibi hissediyorum. Tam da güzelleştiği zaman. ☺ Sen iyi misin?

Özür dilerim. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm! Çok şey oldu. Caleb ve Nate ile konuştun mu?

Evet. Nate'le büyük bir kavga ettik, beni sürtüğ gibi utandırdı. Yok artık!

Evet. Ama sonra özür diledi. Ve her şey yolunda gibi görünüyor. Hatta iyi. En azından aramızda. Nate Gardens'da hasar kontrolü yapmaya çalışıyor. Birisi orayı sabote ediyormuş. Nate babası olduğunu düşünüyor. Bu arada, yaklaşık on yıldır ortalarda yok. Aileyi terk etti, sonra tekrar ortaya çıktı.

Bu tam bir pembe dizi. Gerçek insanlar dışında. Gerçek duyguları olan. Bu da her şeyi daha az eğlenceli ve daha korkunç yapıyor. Peki ya Caleb? Yine önce Nate'den bahsettiğini fark ettin.

Caleb ve ben resmen ayrıldık. Birlikte biraz zaman geçirip bu işi çözüp çözemeyeceğimizi görmek istedi. Ama ben bunun olmayacağını hemen anladım.

İyi karşıladı mı?

Caleb ile tanışmalısın. Başka bir kadın için gerçekten mükemmel biri. İnanılmazdı. Yaralı olduğunu biliyorum ama Nate'in avukata ihtiyacı olduğunda Caleb oradaydı.

Nate'in avukata mı ihtiyacı vardı?

Bahçeler'deki bazı insanlar dava açabilir gibi görünüyordu. Bazı insanlar sabotajın bir parçası olan gıda zehirlenmesinden hastalandı. Ve başka bir adam da koşu bandında yaralandı, o da sabotajın bir parçası.

Vay canına. Eğer yardım edebilirsem, haberim olsun. Hakkında bir şeyler duyduğum tüm bu insanlara bir göz atma şansım olur.

Yapacağım. Çok yorgunum. Yakında konuşuruz, tamam mı?

Gözden kayb olduğum için üzgünüm. Görünüşe göre birkaç iyi nedenin varmış. İyi geceler, tatlım. İyi geceler.

BÖLÜM 21

Nate ertesi sabah kahvaltı için yemek salonu açılır açılmaz oraya gitmeyi ihmal etmedi. Gıda zehirlenmesine neden olan brunch'tan bu yana ilk kez tam bir yemek servis edilecekti. Herkesin onu orada yemek yerken görmesini istiyordu. Bunun gerçekleşmesi için üç kahvaltı yapması gerekiyorsa, tamam. Belki Briony de bir tanesine gelmek isterdi. Dün gece onun yanında olması iyi hissettirmişti.

Birkaç gün önce onu bir daha asla görmek istemediğini düşünmüştü ama yeni nişanlısının kapısında belirmesinin yarattığı sarsıntıyı atlatmak için biraz zaman bulduktan ve onun söyleyeceklerini gerçekten dinledikten sonra, içindeki öfkenin boşaldığını fark etmişti. Ve ona karşı hissettiği çekim, yerini doldurmak için koşarak geldi. Çekicilikten daha fazlasıydı bu. Yaptıklarına rağmen ne kadar iyi bir insan olduğunu da takdir ediyordu. Kısa sürede The Gardens'ta yaşayan insanları önemsemeye başlamış ve onlar için orada olmuştu. Ona izin verdiği anda onun da yanında olmuştu. Kahvaltı davetini kabul edeceğini umarak ona kısa bir mesaj attı.

"Nate!" Rich ona seslendi. Döndü ve Rich ile Regina'nın kendisine doğru geldiğini gördü. İkisi de genellikle biraz geç yemek yerlerdi. Ona ulaştıklarında bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Rich'in yüzü endişeyle gerilmişti ve Regina aceleyle giyinmiş gibi görünüyordu, saçları taralıydı ama her zamanki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmemişti.

"Günaydın. Ne var ne yok?" Nate sesini düz ve sakin tutmaya dikkat ederek sordu.

"Max az önce beni aradı. Dün geceki toplantıdan sonra The Gardens'tan söz edilip edilmediğini görmek için sosyal medyayı kontrol ediyormuş," dedi Rich. "Bir sürü şey ortaya çıkmış. Bazı sitelerde yeni bir ve iki yıldızlı derecelendirmeler var. Senior Living, Geek Geezers, Assisted Living Search." Regina'ya döndü. "Diğeri neydi?"

"Huzurevi Karşılaştırması," diye cevap verdi.

"Max durumu düzeltmek için yardım etmek istediğini söyledi. Hope'la mesajlaşıyordu. İkisi de pazarlama okuyor.

sosyal medya stratejileri. Bu öğleden sonra onlarla buluşabilir misin?" Rich sordu.

"Kesinlikle."

"Yardım etmek istiyorum," dedi Regina. "Tüm sosyal medya kanallarını bilmiyorum olabilirim ama bilgisayar kullanmayı biliyorum. Yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Bir şaire ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz. Bahçeler'in ne kadar harika olduğu hakkında limerikler yazabilirim." Defterini ve kalemini çıkardı. "Bahçeler diye bir yer vardı."

"Belki kalpleri sertleştirmeyeceği hakkında bir şeyler?" Regina önerdi.

Rich, "Olabilir, olabilir," dedi. "Saat üçte buluşmaya ne dersin?"

Nate başıyla onayladı. "Gertie'nin evinin yanındaki bungalovu kullanalım. Biraz mahremiyet istiyorum ve önümüzdeki haftaya kadar boş. Tabii taşınan kadın bahsettiğin sitelerden birine gitmezse. Eleştiriler herkesi uzak tutacak gibi görünüyor."

Rich, "Bunu halledeceğiz," diye söz verdi. "Şimdi, bu şiiri bitireceksem kahveye ihtiyacım var. Eminim sen de nane çayını istersin," diye ekledi Regina'ya. Kolunu Regina'nın koluna doladı ve her zamanki masalarına doğru yola koyuldular.

Nate onların ardından bakakaldı, davranışları bir an için dikkatini haberlerden uzaklaştırdı. Regina, normalde bu türün şiir olarak bile kabul edilmemesi gerektiğine dair bir yorumda bulunacakken, limerik için bir dize önermişti. Rich onun içtiği çayı hatırlamış ve koluna girmişti. Nate ikisini daha önce birbirlerine dokunurken gördüğünü sanmıyordu. Aralarında bir şey mi başlamıştı? Bu tamamen çılgınca olmazdı. Aslında pek çok ilgi alanını paylaşıyorlardı -bulmacalar, sanat, edebiyat.

Beynini ait olduğu yere geri getirdi. O web sitelerini kontrol etmesi gerekiyordu. Pencerelerden birinin yanında bir masa seçti ve cep telefonunu çıkardı. Garson geldiğinde meyve salatası istedi. Önümüzdeki birkaç saat içinde üç kez yemek yiyecekse, tempo tutması gerekiyordu.

Yemeğini aldığında iştahı kaybolmuştu. Eleştiriler bir saldırı, kişisel bir saldırı gibi hissettiriyordu. Neden hissetmesinlerdi ki? Nate zamanının çoğunu The Gardens'ı sakinleri için olabilecek en iyi yer haline getirmek için çalışarak geçiriyordu. Briony ile geçirdiği o birkaç günden önce neredeyse tek yaptığı buydu; bir de annesi ve kız kardeşinin sorunlarını çözmek.

Düşünceleri babasına yöneldi. Uğraştığı diğer her şeye rağmen bu sürekli oluyordu. Sanki içindeki bir duvar yıkılmıştı, yıllar önce babasıyla ilgili tüm düşünceleri dışarıda tutmak için ördüğü duvar. *Odaklan*, dedi Nate kendine. *O senin birkaç saniyene bile değmez. Uğraşman gereken daha önemli şeyler var.* Bunca yıl ortadan kaybolduktan, ailesini terk ettikten sonra babası Nate için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Nate. Merhaba."

Boş gözlerle tabağına bakıyordu ve şimdi başını kaldırdığında Briony'nin karşısında oturduğunu gördü. "Hey, gelmişsin."

"Sen sordun." Gülümsedi. "Nasılsın? Çok derin düşüncelere dalmıştın, seni bölmekten nefret ettim."

"Geldiğine sevindim. Babamı düşünüyordum. Ve şu anda bunun için zamanım yok. Az önce internette The Gardens'a karşı bir karalama kampanyası yürütüldüğünü öğrendim" dedi. "Eğer insanların söyledikleri doğruysa buna karalama kampanyası denebilirse."

"Oh, Nate, hayır!" Briony onun eline uzandı, sonra tereddüt etti ve geri çekti. Bunu anladı. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. İyi bir yerdeydiler, dostça bir yerde, ama bundan daha fazlası? Şimdi bunu anlamaya çalışmanın zamanı değildi.

"Evet. Ortalama reytingim, yani The Gardens'ın ortalama reytingi çoktan düştü. Bir sürü tek yıldız bunu hızlı bir şekilde yapacaktır." Meyve salatasından bir ısırık almak için kendini zorladı. LeeAnne'in yaptığı her şey gibi harikaydı. Üzerine bir çeşit yoğurt sosu gezdirmişti. İştahının yerine geldiğini fark etti ve bir ısırık daha aldı. "Biri siparişinizi alana kadar biraz alın." Onlara doğru gelmekte olan bir garson gördü.

"Teşekkürler." Çatalını aldı ve bir yıldız meyvesine sapladı. "Ne yapacaksın? Bir fikrin var mı?"

"Hope ve Max saat üçte geliyorlar. Birlikte bazı öneriler alacaklar. İkisi de pazarlama diploması alıyor."

"Sanırım Hope yanılıyordu. Max'in onunla hiç konuşmadığını, çünkü ailesinin çok varlıklı olduğunu ve onun burada mutfakta çalıştığını düşünerek kendini ondan üstün hissettiğini düşünüyordu."

"Delicesine yanılıyordu," diye yanıtladı Nate. "Max'in onunla konuşmadığından eminim çünkü o kadar güzel ki bu onu sinirlendiriyor ve sinirlendiğinde çocukken yaşadığı kekemelik geri geliyor. Aile Gecesi'nde seninle konuşurken biraz kekelemişti."

"Ve kadın adama kaba davranıyordu, çünkü adam onunla konuşmuyordu. Karısına saç tıraşı almak için saatini satan adam ve ona saat zinciri almak için saçını satan kadın hikayesi gibi," dedi Briony. "Aslında hayır. Bu pek mantıklı değil. Bunun tam tersi gibi bir şey. Hayır, tam olarak o da değil." Kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "İkisi de kötü davranıyordu, çünkü ikisi de diğerinin nasıl hissettiğine dair varsayımlarda bulunuyordu. Saç ve saat olayını unutun."

Nate güldü. "Senin saçmalamanı dinlemeye bayılıyorum."

"Ben boş konuşmam. Çok fazla. Bazen hariç." Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Artık duruyorum," diye mırıldandı ve adam yine güldü. "Toplantıya gelebilir miyim? Yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorum. Kız kardeşine de sormalısın. Caleb bana bu işe dahil olmadığı için kendini gerçekten kötü hissettiğini ve daha fazlasını yapmak istediğini söyledi."

"Öğleden sonra işte olacak. Ondan sonra da muhtemelen babamı kucaklamaya gidecek." Sesindeki acıyı duyabiliyordu ve bunu Briony'ye açıklamaya çalıştı. "İstediğini yapabilir ama onu nasıl affedebildiğini anlayamıyorum. Bir açıklama bile istemedi."

"O gitmeden önce gerçekten yakın mıydılar?" Briony sordu.

"Evet. Ona olduğumdan daha yakındım. Büyükbabam onun Bahçeler'le daha çok ilgilenmesini bekliyordu, ben de aynı fikirdeydim. Ama bunun onu affetmesini zorlaştırması gerekmez mi? O gittiğinde daha fazla ihanete uğramış hissetmesi gerekmez mi, çünkü çok yakındılar?"

Briony alaycı bir gülümsemeyle, "Hangi duyguların uygun olduğunu sormak için en uygun kişi ben değilim," dedi, sonra gözleri büyüdü. "O burada. Baban."

"Burada mı?" Adamla ne zaman ve ne zaman uğraşmak istediğine kendisinin karar verebileceğini düşündü. Babasının buraya gelmeye cesaret edebildiğine inanamıyordu. Gerçi Nate buna şaşırmamalıydı. Babası bunca yıl sonra eve gelmeye cesaret edebilmişti. Evde kimse olmamasına rağmen, sanki hâlâ orada yaşıyormuş gibi doğruca eve girmişti.

"Ne yapacaksın? Onunla konuşacak mısın?" Briony sordu. "Buraya geliyor mu?" Nate arkasını dönüp kontrol etmek istemedi.

"Hayır, sadece kapının yanında duruyor. Ama buraya bakıyor." Nate ayağa kalktı. "Şu işi bitirsem iyi olacak."

"Eve mi gitsem?" Briony sordu.

"Kahvaltını yap. İşim bitince gelip seni bulacağım."

"Güzel. Nasıl gittiğini bilmek istiyorum."

En azından bu vardı. Bu işi hallettikten sonra onu bekliyor olacaktı. Nate döndü ve hemen konuşmaya başlayan babasına doğru yürüdü. "Seninle konuşmak için bekleyeceğimi söylediğimi biliyorum. Ama sabotajın arkasında benim olabileceğimi düşünmeye devam etmene izin veremem. Burası benim için çok önemli, Nate."

Nate sert bir kahkaha attı. "Evet. Bunu gerçekten gösterdin."

"Büyükbabam tarafından başlatıldı, babam tarafından işletildi ve şimdi de oğlum tarafından işletiliyor."

Bahçeler'e zarar verecek bir şey asla yapmam," diye ısrar etti babası.

Nate ona, "Tıpkı ailene yaptığın gibi burayı da terk ettin," dedi.

Uzun bir süre konuşmadı. "Haklısın," diye itiraf etti.

"Burada konuşmak istemiyorum. Dışarı çıkalım." Nate onun kabul etmesini beklemedi. Kapıdan çıkıp toplum merkezinden dışarı yöneldi.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu babası kaldırıma vardıklarında. "Hayır."

Belki de doğruyu söylüyorsun. . Ama ben senin herhangi bir şey için kelime. Değersizdir." Nate yerinde duramayarak yürümeye başladı. Babası da onun yanına düştü.

"Yeterince adil. Yeterince adil," diye tekrarladı babası. "Sana şunu sormama izin ver. Döndüğümü öğrenmeden önce, sabotajın arkasında kimin olduğunu düşünüyordun?"

"Hiçbir fikrim yoktu," diye yanıtladı Nate. "Burayı yok etmek isteyecek başka bir kişi bulamadım, bulamıyorum. Senin mantıklı bir nedenin var. Para."

"Seni buna nasıl ikna edebilirim?"

"Yapamazsın," dedi Nate ona. "Sana güvenmek zorundayım ve güvenmiyorum." Aniden durdu ve babasıyla yüzleşti. "Anneme ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Onu mahvettin. Ellili yaşlarında ama doksan yaşındaymış gibi davranıyor. Kendine hiç güveni yok. Onu parçaladın. Sanki bir şey yapmaktan korkuyor. Neredeyse hiç dışarı çıkmıyor. Arkadaşı yok. Ben, Nath ve torunları var."

"Bu aslında çok fazla," diye cevap verdi.

"Ve Nathalie. O tam bir karmaşa. Bir ezik erkekten diğerine geçiyor. Sanki onu hayal kırıklığına uğratacak olanları seçiyor. Senin yaptığın gibi."

"Peki ya sen, Nate? Ben sana ne yaptım?"

"Hiçbir şey. Her şeyle ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki seni özleyemedim bile," diye cevap verdi Nate. "Bilmek istediğim şey şu anda ne planladığınız. Eğer doğruyu söylüyorsan ve geri dönme amacın bizi

The Gardens'ı satıyorsun, ne için buradasın? Annemle tekrar bir araya gelmeyi mi düşünüyorsun? Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim. Bunun dışında bir planım yok. Umarım seni tekrar tanımama izin verirsin. Seni ve Nathalie'yi. Ve torunlarımı."

"Onlara benim diyemezsin. Onlara göre bir büyükbabaları yok." Kız kardeşinin eski kocası çocukların hayatından çıkmıştı, anne babası da öyle.

"Şimdi bir planım var. Planım bunu değiştirecek kadar uzun süre buralarda kalmak. Buradan çok uzak olmayan bir evde bir oda kiralıyorum. Bir iş arıyorum. Ne olduğu umurumda değil. Bu sadece burada olmanın bir yolu."

"Peki ya annem? Ondan ne istediğini söylemedin."

Başını iki yana salladı. "Bu ona bağlı. Eğer isterse, ben de onu tekrar tanımak isterim. Seçeneklerin hiçbiri bana ait değil. Bunu biliyorum."

"Şu anda uğraşacak yeterince işim var. Seni görmek istersem, haber veririm."

Babası yavaşça başını salladı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Annen bana nasıl ulaşacağını biliyor." Arkasını dönmeye başladı, sonra duraksadı. "iyi görünüyor, Nate. Ev gerçekten güzel görünüyor. Büyükbaban gurur duyardı."

Nate orada durdu ve onun uzaklaşmasını izledi, sonra Briony'ye döndü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir süre bir şeylerden bahsedebilir misin?" diye sordu. "En azından birkaç dakika burada oturmak ve ailemi ya da Bahçeler'i düşünmemek istiyorum."

"Elbette. Bunu yapabilirim."

* * *

Mac, Gib'in Mac'in getirdiği hediye almasını izledi. Burnuna götürmedi. Bu iyi değildi. Mac hediye kokusunu en az bir blok öteden alabiliyordu, ama Gib'in iyice koklamadıkça hediye özelliğini anlayabileceğinden kuşkuluydu. Belki o zaman bile anlayamazdı.

Gib, "Bunun çok özel bir şey olduğunu düşünüyor olmalısınız," dedi. "Ve bu nedenle size teşekkür ederim. Üzerinde papatyalar olan pembe bir çorapla ne yapacağımı asla bilemeyeceğim. İki tane getirseydin bile uymazdı ve benim tarzım değil. Ama çaban için bir sardalyayı hak ediyorsun."

Sardalya. Bu Mac'in dikkatini çeken bir sözcüktü. Gib'in önünde mutfağa doğru koştu. Gib güzel kırmızı-mavi kutuyu çıkarırken o da Gib'in ayak bileklerinin arasına girdi. Sonra *pat!* O harika ses. Gib kutunun kapağını çok yavaşça geri çekerken Mac sabırsızca miyavladı. Sonra üç sardalyayı bir tabağa koyup Mac'in önüne koydu. Aman Tanrım, çok güzellerdi, tuzluydular, yağlıydılar ve balık gibiydiler.

Gib, Mac'e böyle bir ödül verdiğine göre hediye çok sevmiş olmalı. Ama Peggy neredeyse Jamie kadar kötüydü. Jamie biraz daha kötüydü. Bazen hediyelerini çöpe atardı. Peggy onunkini iade etmişti.

Yine de ona getirdiği ışıltılı şeyi çok beğenmişti. Boynunda görmüştü. Sonra diğer insan onu almış.

Mac diğer insanın nerede olduğunu biliyordu. Gidip ışıltıyı geri getirecekti. Birkaç sardalyadan sonra. Gib'e ikinci bir tane istediğini söylemek için uzun bir miyavladı.

* * *

Nate toplantı için herkesin gelmesini beklerken kendi kendine The Gardens'ın yeni eleştirilerini okumayı bırakmasını söyledi. Verimli değildi. Bu toplantının da o kadar verimli geçeceğini sanmıyordu. Hope ve Max'in olumsuz tanıtımla mücadele etmek için bir strateji geliştirmek istemelerini takdir ediyordu ama bu sadece bir yara bandıydı. Nate'in ihtiyacı olan şey sabotajın arkasındaki kişiyi bulmaktı.

Babası hâlâ en olası kişi gibi görünüyordu. Sabotajla aynı zamanda ortaya çıkması çok büyük bir tesadüftü ve paraya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir oda kiraliyordu ve bir işi bile yoktu. Ama babası gerçekten de istediğini elde etmek için birini öldürmeye istekli olabilir miydi? Nathalie hayır derdi. Annesi de öyle. Nate cevabın hayır olduğuna inanmak istiyordu ama babası söz konusu olduğunda hiçbir şeyden emin değildi.

Kapının çalınması Nate'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Oyun yüzünü takındı. Herkesin ona baktığında kendine güvendiğini görmesini istiyordu. Kapıyı açtığında verandada Briony, Caleb ve turkuaz kovboy çizimleri giymiş elli yaşlarında bir kadın buldu.

"Bu Ruby. İlk LA arkadaşım," diye duyurdu Briony. "Yardım düşünüyorum. Kendisi film işindeymiş ve filmin videosunu çekmeyi düşünüyormuş.

ve çoğu gibi size hayranlık duyan sakinlerin tanıklığı iyi bir fikir olacaktır. İnsanlar okumak yerine izlemeyi tercih eder."

"Minnettarım. İçeri buyurun." Nate kapıyı arkalarından kapatamadan Max, Hope, Regina ve Rich yürüyüş yoluna çıktılar.

"LeeAnne birazdan burada olur. Kalan turtayı getirecek," dedi Hope içeri girdiklerinde.

"Umarım karamela ve çikolatalı pudingli turtadan biraz kalmıştır," dedi Max. Nate onun tek bir kelimeye bile takılmadığını fark etti. Konuşmak için biraz zaman geçirdiklerine göre Hope'un yanında daha rahat olmalıydı. Bu onu şaşırtmamıştı. Hope çok tatlı biriydi.

"Eğer yoksa, sana bir tane yaparım," dedi Hope ona. "LeeAnne gizli tariflerini yavaş yavaş bana emanet ediyor, bu da bildiğim bir tarif."

"Bu harika olurdu." Max Hope'a gülümsedi. Briony Nate'le göz göze geldi ve ona gülümsedi. Sonunda sadece bir yara bandı bulmuş olsalar bile bu buluşmanın faydalı olduğuna karar verdi. Hope ve aynı zamanda çok tatlı biri olan Max, ya da erkek versiyonu her neyse, birlikte daha fazla zaman geçirmişlerdi. Ve Briony gitmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmesini sağlamıştı. Caleb'in burada olmasına aldırılmıyordu bile.

"Herkes otursun." Televizyon salonu ve kütüphane yeniden kullanıma açılmıştı ama mobilyalar henüz depoya kaldırılmamıştı.

"Gizli bir el sıkışma var mı? Sanki gizli bir el sıkışma olmalı gibi geliyor." Bu kez Nate tam kapıyı kapatmak üzereyken gelen Gib'di. "Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim ama burada olmak istedim."

"Teşekkürler." Nate toplantıdan Gib'e söz etmemişti bile, ama işte buradaydı. Nate, Gib'in buraya taşınmasından bu yana geçen yıllar içinde Gib'le ne kadar yakınlaştıklarını fark etti. Aslında adam onun en yakın arkadaşıydı. Eğer gıda zehirlenmesi daha ciddi olsaydı, Nate bunu düşünmek bile istemezdi.

"Kapıyı tutun!" LeeAnne seslendi. Turta yüklü bir arabayı ona doğru sürdü. Amelia da kucağında Ne-spresso makinelerinden biriyle onu takip etti.

Amelia yanından geçerken Nate'e göz kırptı. "Düşüncelerimizi ifade etmek için yardıma ihtiyacımız olursa diye." Güldü. Neredeyse her zaman kendi şakalarına gülerdi.

"Herkes bu kadar mı?" Nate elini kapı tokmağına dayayarak sordu.

Caleb, "Kız kardeşin işten erken izin alıp geliyor," diye cevap verdi. "Annen de burada olmak istiyordu ama çocuklara o bakacak."

Bu, babasının çocuklarla vakit geçireceği anlamına mı geliyordu? Nate bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Sabotajın arkasında kimin olduğundan emin olana kadar olmazdı.

"Söyledik-" diye başladı Regina.

"Peggy ve Janet," diye bitirdi Nate onun yerine. "Onları kaldırımdan aşağı inerken görüyorum."

Gib, "Archie burada olmayacağına göre ikisinin de gelmek istemesine şaşırdım," diye mırıldandı. "Gelmeyecek, değil mi?"

"Bence Archie bizim tarafımızda olurdu," dedi Regina ve Rich yanındaki koltuktan homurdandı. "Ama torununun ne planladığımızı bilmesini istemiyoruz. Karşı önlemler alabilmesini istemiyoruz."

LeeAnne ve Amelia kahve siparişlerini almaya başladılar ve Hope yardım etmek için ayağa fırladı. Max de hemen ayağa kalktı.

Peggy bungalovdan içeri girdiğinde Nate'e çabucak sarıldı. "Kızım için çok üzgünüm," dedi ona.

"Nasıl hissettiğini tamamen anlıyorum," diye yanıtladı Nate. "Benim annem olsaydın ve burada olanları duysaydım, senin için endişelenirdim. Burada kalmanı ister miydin bilmiyorum."

"Ama bu senin seçimin değil," dedi Peggy. "Ve bu benim kızımın da değil."

"O halde kalıyor musun?" Gib sordu.

"Elbette kalıyorum. Burası arkadaşlarımdan olduğu yer. Benim için dünyadaki en önemli şey bu." Peggy ve Janet, Nate'in oturma odasına taşıdığı yemek odası sandalyelerine oturdular.

"Kız kardeşim geliyor. Bir dakika içinde yola çıkabiliriz." Nate, kız kardeşinin arabasının, onu son gördüğünde kullandığı gibi sert çalışmadığını fark etti. Filtreleri kontrol etmek ve gevşemiş ya da kırılmış olup olmadığını görmek için vakum hortumuna bakmak istiyordu. Arabayı toplayıp Jiffy Lube'a götürmüş olmalıydı.

"Araba iyi görünüyor," diye yorumladı kız verandaya koştuğunda.

"Çocukları bıraktığımda babam benim için bir göz attı. Sadece bir tıkalı filtre."

"Ben de öyle yapacaktım." Kontrol ettirmesi için başının etini yese de, yaptırmayacağını biliyordu. Halledilmesi gerekenler listesinde bu da vardı. Belki de babasının ona bakması gereken bir şey daha verdiği için minnettar olmalıydı.

ama kendini kızgın hissederken buldu. Annesinin ve kız kardeşinin hayatına bu kadar kolay girememeliydi.

Nate nihayet kapıyı kapattığında, Briony'nin yanında boş bir koltuk olduğunu gördü ve bu onu makul olmayan bir şekilde mutlu etti. "Öncelikle her birinizin burada olmanızı ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim," dedi otururken.

"Boş . İşimize bakalım," diye araya girdi Gib.

Her zamanki haline döndü, diye düşündü Nate. *Rich ve Peggy de öyle.* Hastalanan herkesi bir kez daha kontrol etmek istedi ama buradaki sakinlerin göstergeleri iyiye, çok iyi durumda olmalıydı.

"Sanırım bu anlamına geliyor." Max bir fincan sade kahveyi Nate'e uzattı. Hope ya da LeeAnne ona bunu isteyeceğini söylemiş olmalıydı. "Hope ve ben tüm büyük sosyal medya platformlarını kapsayan bir plan yaptık."

Hope, "Bir Buffer sitesi kurduk, böylece her şeyi mümkün olduğunca verimli bir şekilde yönetebileceğiz," diye ekledi.

Rich, "Bahçeler hakkında bazı limerikler üzerinde çalışıyordum," diye açıkladı.

"Bu, videosunu çekmek istediğim bir şey. Bunları rahatça okuyabiliyor musun?" Ruby sordu. Bu herkesi güldürdü.

"Onu durdurmaya çalış," diye cevap verdi Regina, sesi şefkatle ısınmıştı.

Max, "İstekli olan tüm sakinlerin videosu harika olur," dedi. "Wii bowling ligi ve sanat sınıfı gibi şeyleri almak isteriz."

"Ve sadece takılan, sosyalleşen insanlar. Oh, ve bahçelerdeki insanlar, kesinlikle. Çok güzeller." Hope Nate'e bir gülümseme attı.

Briony, "Gerçekten çok özeller," diye onayladı.

"Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde olumlu eleştiriler almamız gerekiyor," dedi Max. "Eğer senin için de uygunsa, Nate, Hope ve ben bir dizüstü bilgisayarla kapı kapı dolaşıp, eğer isterlerse, insanların yorum yapmalarına yardımcı olmak istiyoruz."

"Bilmiyorum. Kimsenin kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum," diye yanıtladı Nate.

Janet, "İstekli olacağını bildiğimiz kişilerin bir listesini çıkarabiliriz," diye önerdi. "Onlara yaklaşabiliriz ve bize onay verirlerse çocukları getirebiliriz."

"İnsanların sitelere girip yorum yazmalarına da yardımcı olabilirim," diye ekledi Regina. "Archie'nin torunu her zaman buralarda. O gidiyor Gib, "Neler olup bittiğini öğrenin." dedi.

Amelia, "Ondan kurtulmak bir tahtakurusundan kurtulmak kadar zor," diye onayladı. "Ve daha da çılgın," dedi Rich.

"Ben ona deli demezdim," diye itiraz etti Nate.

"Beni o madalyonu takarken gördüğünde gözleri faltaşı gibi açıldı," dedi Peggy. "Onu boğazımdan koparmak ister gibiydi. Odamda bulduğumu açıklamaya çalıştım ama duymak istemedi."

"Ve büyükbabasının yanında davranışlarında bir tuhaflık var. Çok alıngan." Janet böğürtlenli turtasından bir ısırık aldı.

"Ne demek istiyorsun?" Nathalie sordu.

"Buralara bir gelseydin, bilirdin." Gib'in sesinde biraz gerginlik vardı ama Nathalie ya bunu fark etmedi ya da görmezden geldi.

"Çoğu torun gibi davranmıyor, hepsi bu," diye açıkladı Janet. "Ve ona 'honeybuns' diyor. "

"'Honeybun,' dedi," diye düzeltti Peggy.

"İddia ettiği buydu ama tekrar söylediğini duydum. Kesinlikle 'honeybuns' idi. Ve *bu* normal *değil*," diye ısrar etti Janet.

"Bunun sadece sana 'tatlım' demesini istediğin için olmadığına emin misin?" Rich sordu.

"Siz erkekler Archie'nin bu kadar ilgi görmesinden hoşlanmıyorsunuz. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama bunun nedeni onun çok çekici olması. Siz de onun yarısı kadar çekici olsaydınız, belki siz de onun yarısı kadar ilgi görürdünüz," diye tersledi Janet.

Regina, "Rich'in zaman zaman çekici olduğunu görmüştüm," dedi. Janet kaşlarını kaldırarak onunla Rich arasında bir ileri bir geri baktı.

"Sanırım biraz çıkıyoruz," dedi Nate.

Rich, "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Eliza elebaşı. İnsanların size olumsuz eleştiriler bırakmasını onun önerdiğinden hiç şüphem yok."

"Acaba Archie'yi The Gardens için bir tanıklık yapmaya ikna edebilir miyiz?" dedi Hope. "Her zaman burada ne kadar mutlu olduğunu söyler. Bu, insanların Eliza'nın söyleyecekleri hakkında iki kez düşünmesini sağlayabilir."

* * *

Mac gözlerini açtı ve gerindi. Sardalyadan sonra karnı o kadar doymuştu ki biraz kestirmesi gerekmişti. Son zamanlarda çok fazla şekerleme kaçırıyordu. Ama şimdi işe dönme zamanıydı. Önce Peggy için o ışıltıyı geri getirmek istiyordu.

Ona sahip olan kadının koku izini bulmak zor olmadı. Çok yakındaydı. Birkaç dakika içinde ihtiyacı olan eve ulaştı ve

Verandanın etrafındaki perdede açtığı uygun yırtığı. Mac'i sevmeyen adamdan gelen bla bla seslerini takip etti.

İnsanların çoğunun Archie dediği adam odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Eğer bir kuyruğu olsaydı, seğirirdi. Ama bir kuyruğu hak etmiyordu. Kadın, adı Eliza'ydı, kanepeye uzanmış adamı izliyordu. Mac kadının boynundaki ışıltıyı görebiliyordu. Neden bu kadar çok insan dışisinin tasma takmaktan hoşlandığını hiç anlamamıştı. Ama insanlar mantıklı değildi. Bunu hâlâ yavru kedi tüylerine sahipken fark etmişti.

"musun? Böyle volta atarak beni deli ediyorsun."

"Kapıdan her çıkışında tekerlekli sandalyeye oturmak zorunda kalsaydın sen de volta atıyor olurdun. Buradan ne zaman çıkabileceğim?" Archie daha hızlı yürüdü.

"Gıda zehirlenmesinden sonra bu kadar çok insanın toplantıda Nate için ayağa kalkmasını beklemiyordum. Ama ilerleme kaydediyoruz. Sadece getirisini düşünün."

Mac gözlerini kısarak sıçra ve yakala manevrası için en uygun mesafeyi ölçmeye çalıştı. İleri doğru üç adım attı, sonra kendini kanepenin koluna fırlattı. Kadının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ki, adamın üzerinde durduğunu fark etti. Adam kadının hareket etmesine fırsat vermedi. Bir pençesini ışıltılı zincirin altına geçirdi, sonra da bir kırbaç darbesiyle kadının başının üzerinden geçirdi.

Ödülü Eliza'nın saçlarına dolanınca sinirlenerek tısladı ama bu küçük bir sorundu. Parıltıyı diğerlerinin arasına aldı ve başını sert bir Çekilde salladı. Eliza haykırarak saçlarını da beraberinde götürdü.

"Yakalayın onu! Madalyonum onda. İçini kimsenin görmesine izin veremeyiz!"

"Son seferden sonra neden o lanet şeyi giymeye devam ettin?" Archie bağırarak Mac'in peşinden gitti. Anlamsızdı. Mac çok hızlıydı. Archie ona bir parmak bile yaklaşmaya fırsat bulamadan paravandaki yırtıktan kaçmayı başardı. Mac Peggy'nin kokusuna odaklandı ve elinde hediyesiyle ona doğru koştu.

Archie ve Eliza'nın peşinden geldiğini duydu. Güzel. Küçük bir eğlence. Mac bir evin yakınındaki çiçekli bir ağaca doğru yöneldi ve hızını kesmeden en alttaki dala atladı. Ağaçtan çatıya atladı. Archie ve Eliza'nın bağırıışlarını duyarak çatıdan ağaca, ağaçtan çatıya geçerken ayaklarını yere değdirmeme oyunu oynuyordu. Peggy'nin kokusunu aldığı eve ulaştığında doğruca aşağı indi.

bacadan. Odaya çıktığında, tam da bildiği gibi, birçok insanını gördü. Onların kokusunu da almıştı.

"Mac! Buraya geleceğini nereden bildin?" Briony yüksek sesle bağırdı.

Sorumluluğunu üstlendiği ilk insanlardan biri olan Ruby, Mac gözlerinden akan yaşların kokusunu alıncaya kadar güldü.

"Seni . Buraya gel." Gib, Mac'e dilini şaklattı.

Mac hepsini görmezden geldi. Görevini tamamlaması gerekiyordu. Peggy'ye doğru yürüdü, arka ayakları üzerinde doğruldu ve ısıltıyı onun kucağına bıraktı. Sonra patisini yaladı ve yüzündeki isi yıkamaya başladı.

"Buna inanamıyorum!" Max haykırdı.

Briony çantasından bir mendil çıkarıp Ruby'ye uzatırken, "O gerçekten olağanüstü bir kedi," dedi.

"Kedi değil. Archie ve Eliza! Kaldırımında koşuyorlar!" Max onlara söyledi.

Nate ayağa fırladı ve pencereye doğru koştu. Briony ve grubun geri kalanı onun etrafında kümelenerek onu takip etti.

"Burkulan bileğiyle nasıl koşuyor?" Gib sordu.

Daha çok sabotaj olmalıydı. Nate'in ikisinin panik içinde buraya koşmasının tek açıklaması buydu.

"Sence toplantıyı duymuşlar mıdır?" Regina sordu.

"Bunu öğreneceğim. Herkes burada beklesin." Nate neler olup bittiğini öğrenene ve ne yapılması gerektiğine karar verene kadar kalabalık istemiyordu. Aceleyle dışarı çıktı ama daha küçük ön bahçenin yarısına gelmeden Archie'nin dizlerinin bağı çözüldü. Eliza onu yakalamaya çalıştı ama Archie kaldırıma yığıldı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen tiz bir çığlık attı.

Nate son birkaç metreyi koşarak geçti ve yaşlı adamın yanına çömeldi, kafasında bir yaralanma, kırık ya da felç belirtisi olup olmadığını kontrol etti.

"Dokuz-bir-bir'i aramamızı ister misiniz?" Briony aradı.

"Evet! Onları buraya getirin." Ambulans için bariz bir neden olmadıkça, genellikle The Gardens'ın doktorunun bir değerlendirme yapmasını isterdi. Ama Archie konusunda işini şansa bırakmak istemiyordu.

"Buna gerek yok," dedi Eliza soluk soluğa. "Gerek yok," diye tekrarladı, bu kez Briony'nin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Nate ona baktı. Büyükbabasına karşı çok korumacıydı. Onun çoktan ambulans çağırmamış olmasına şaşırıyordu. Muhtemelen şoktaydı ve sağlıklı düşünemiyordu.

"Bileğim sakatlandı. Et arabasına gerek yok," diye itiraz etti Archie.

Sesi güçlüydü. Bu da bir şeydi. Ama Nate Archie'nin iyi olduğundan kesinlikle emin olmak istiyordu. Omzunun üzerinden Briony'ye baktı. "Ara!"

Başını salladı, cep telefonu çoktan elindeydi.

Nate, Archie'nin ayağa kalkmak için mücadele etmeye başladığını hissetti. "Arch, hayır. Sağlık görevlileri gelene kadar yerde kal." Archie'yi omuzlarından yakaladı ama Archie şaşırtıcı derecede güçlüydü. Nate'i silkeleyip ayağa kalkmayı başardı.

"Kahretsin, Archie. Sana ayağa kalkmaya çalışma demiştim." Korku Nate'in sesini amaçladığından daha keskin hale getirmişti.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Archie.

"En azından seni oturabileceğin bir yere götürelim." Nate Archie'nin kollarından birini boynuna doladı ve hızını yavaş tutarak Archie'nin eve doğru gitmesine yardım etmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordu Archie'nin diğer tarafını desteklemeye yardım eden Eliza'ya.

"Gördünüz. Sadece devrildi. Eğer senin makinenle bileğini incitmeseydi, bu asla olmayacaktı." Kadın ona ters ters baktı.

"Ama siz ikiniz neden kaçıyordunuz ki?" Nate sordu.

"Şu anda önemli olan bu değil. Ben büyükbabamı rahat ettirmek istiyorum," diye tersledi Eliza. "Yaşadıklarından sonra bu mümkün bile değil." Nate'le birlikte Archie'yi açık kapıdan geçirip oturma odasına götürdüler. Onu kanepeye yatırdılar.

Herkes Archie'nin etrafında düzensiz bir çember oluşturdu. Nate'in ona hava vermelerini hatırlatmasına gerek kalmadı. Hepsi de onu sıkıştırmamaya dikkat ediyordu. "Sizin için ne yapabiliriz?" Janet bir adım öne çıkarak sordu.

"Biraz suya ne dersin?" Nathalie teklif etti. Mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

"Ben !" Janet aceleyle uzaklaştı ve Nathalie grubun yanına döndü.

Nate çevresel görüşünde bir hareket yakaladı ve bir saniye sonra Mac sessizce kanepenin arkasına indi. "Şu kedi!" Eliza çığlık attı. "O korkunç kedi!" Mac'e doğru hamle yaptı. Mac tısladı, kulaklarını kafasına dayamıştı.

Briony hızla Eliza ve MacGyver'ın arasına yerleşti. "Üzgün olduğumu biliyorum ama bunun acısını Mac'ten çıkarma."

"O kedi kolyemi çaldı! Büyükbabamdan bir hediye idi. Ona yalvarmama rağmen geri almak için o korkunç hayvanın peşinden gitti.

yapmamalıyım." Eliza ellerini birbirine kenetledi, parmak eklemleri beyazlaştı. "Kalp krizi geçirebilirdi. Kalçasını kırabilirdi. Kim bilir o düşüş ayak bileğine ne yaptı." Sesi her cümlesinde daha da yükseliyordu.

"Eliza, neden ?" Nate önerdi. "Sen-" Briony'den gelen bir çığlık onun sözünü kesti. "Mac! Hayır! Hayır! Yapma!" diye bağırdı. Çok geç kalmıştı. Mac çoktan Archie'nin göğsüne atlamıştı.

"Mac ona zarar vermez. O seviyor-" Gib başladı.

"Çekin şunu üstünden!" Eliza bağırdı.

Briony ve Nate Mac'e uzandılar ama Mac ellerinin arasından kaydı. Pençelerinden biri fırladı ve Archie'nin kafasına çarptı; saçından ve derisinden bir parçayı da beraberinde götürdü. Archie bir feryat kopardı.

"Aman Tanrım. Mac! Ne yaptın sen?" Nate, Briony'nin haykırışını duydu, sesi dehşetle doluydu. Ona bakmadı. Archie'ye bakmaktan kendini alamıyor, beyni gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Archie'nin kafa derisinde hiç kan yoktu. Kalın sarı saçlarla kaplıydı.

"Ne? Ne?" dedi Nathalie. Sertçe yutkundu ama sadece bir "ne?" daha söyleyebildi. Nate onun nasıl hissettiğini biliyordu. Mac'e baktı. Kedi yerde benek benek beyaz tüyler çıkaran bir şeye vuruyordu.

"Büyükbaba?" Eliza, Nate'e özellikle teatral gelen bir şekilde ellerini göğsüne bastırdı. Neler oluyordu? Kendini bir filmin ortasına girmiş gibi hissediyordu.

Briony derin bir nefes aldı, sonra Mac'in oynadığı şeyi nazıkçe eline aldı. İki parmağının arasında tuttu ve belli belirsiz salladı. "Bu bir Sanırım bir tür peruk."

"Kel bir şapka. Kısmi kel şapka aslında," dedi Ruby. "Güzel kalite. Kalıp bloğu kullandın mı?" diye sordu Archie'ye. Archie gözlerini hızla kırıştırdı ama cevap vermedi. Sanki bazı işlemleri kendi kendine yapmaya çalışıyor gibiydi. "Öyle olmalı. Kenarlar etkileyiciydi," diye devam etti Ruby. "Peki ya makyaj? Uzman. Yarın sana bir filmde iş bulabilirim. Açıkça pislik olman dışında."

Archie birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı. Belli ki o da durumu değerlendirmekte zorlanıyordu. Birden ayağa fırladı. Kapıya doğru iki uzun adım attı, sonra Caleb'in kapının önünde konumlandığını fark etti ve durdu.

Nate, Caleb'den gerçekten hoşlanmaya başladığını itiraf etmek zorundaydı. Hatta ikisi nişanlıyken Briony ile seks yaptığı için adamı affedebilirdi.

Rich, "Oldukça dinç görünüyorsun, Archie," diye yorum yaptı. "Seni bilmem," dedi Gib'e. "Ama ben bu kadar hızlı hareket etmeyeli yıllar oldu."

Gib, "Denersem dizlerim tüfek ateşi kadar gürültülü çatlar," diye cevap verdi. "Sen bir sahtekârsın!" Janet, Archie'ye ters ters bakarken yüzü kızardı.

"Ve o senin için çok genç, tatlım," dedi Eliza ona.

"Ama siz değilsiniz, değil mi *tatlım*?" Peggy sordu. "Sen onun kız arkadaşısın."

Bunun nasıl bir anlamı olabilirdi ki? Archie yaşlı bir adam gibi davranarak nasıl bir şey elde edebilirdi ki? Birinden mi saklanıyordu? Polisten mi?

Hayır, Nate fark etti. Yaşlı bir adam görüntüsü vermek Archie'ye Bahçeler'e tam erişim sağlamıştı. Sabotajın arkasında o vardı. Yaralı bileğiyle koşabilmişti çünkü bileği yaralı değildi. Numara yapmış ve suçu Nate'in ekipmanına atmıştı. Ama neden? Bu adam gerçekte kimdi?

"Sanırım Mac'in sana getirdiği hediyeye daha yakından bakmanın zamanı geldi," dedi Nate Peggy'ye. Adını duyunca Mac mırıldanmaya başladı.

"Açabileceğimden emin değilim." Peggy madalyonu parmaklarının arasında çevirdi. "Artritim ve küçük toka birlikte çalışmıyor."

"Dur, ben yapayım." Briony elini uzattı ve Peggy kolyeyi ona verdi.

Nathan Archie'ye bir bakış attı. Caleb'i buldozerle geçmeye çalışacak gibi görünmüyordu. Kanepeye yığılmış, başı ellerinin arasında, yenilmiş bir halde oturuyordu. Eliza şimdi onun yanında oturmuş, Briony'nin madalyonu açmasını izlerken gözleri parlıyordu. Yenilmiş görünmüyordu. Öfkeli görünüyordu.

"ne var?" Gib öne doğru eğilerek sordu.

Briony, "Eliza'nın bir fotoğrafı ve Archie'nin yaşlı adam kılığına girmemiş bir fotoğrafı," diye cevap verdi.

"Hey, onu tanıyorum!" Ruby, Briony'nin omzunun üzerinden bakarak haykırdı. "Bu Kenneth 'The Closer' Archer."

Archie inledi ama başını kaldırmadı. "Otobüs durağından!" LeeAnne ona bakarak haykırdı. "Şu 'Dokunduğum Her Şey Satılıyor' emlakçısı. Onu tanımadığıma inanamıyorum. Ne zaman House of Pies'a doğru gitsem onun yalaka yüzünü görüyorum."

Nate'in vücudu karıncalanmaya başladı, sanki biri içinde bir elektrik akımı başlatmış gibiydi. Archie'ye doğru yürüdü ve adamın

Yukarı bak. "satın almaya çalışan emlakçı sizsiniz."

"Ne?" Peggy haykırdı, kara gözleri parlıyordu. "Satmayı düşünmüyorsun, değil mi Nate?"

"Hayır. Bana e-posta ve mektup göndermeye, mesaj bırakmaya devam etti. Ona aklıma gelen her şekilde hayır dedim. O da The Gardens'ın itibarını zedeleyerek beni satmaya zorlamaya karar verdi."

Archie doğruldu. "Bu mülkü çok seven bir müşterim adına ona harika bir teklif yaptım," dedi gruba, sanki onları kendi tarafına çekme şansı varmış gibi. "Aklı başında her insan bu teklifin üzerine atlardı!"

"Her zaman müşteriyi getirenin ben olduğumu söylemeyi unutuyor," dedi Eliza acı acı. "Onu mülkün temsilcisi olduğumuza ikna ettim. Komisyon bana-bize hayat boyu yetebilirdi." Nate'e döndü. "Ve sen de bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdın."

Rich, "Neyse ki Nate paradan daha fazlasını önemseyecek kadar çılgın," dedi. "Onun için bir şiir yazacağım." Not defterine uzandı. "Limerik değil. Bir kaside."

Regina onun dizini okşadı. "Mükemmel. Genellikle derin duyguları ifade eden bir övgü şiiri. Sen de bir tane hak ediyorsun, Nate."

Caleb kapının önündeki pozisyonundan ayrıldı ve Archie-Archer ve Eliza'nın önünde Nate'e katıldı. "Cinayete teşebbüsle suçlanacağınızın farkındasınızdır."

"O kimyasallar kimseyi öldürmezdi," diye itiraz etti Archie. "Sadece insanları hasta edecek kadar güçlüydüler. Araştırmayı Eliza yaptı."

"Kapa çeneni!" Eliza onun kaburgalarına homurdanmasına neden olacak kadar sert bir dirsek attı. "Toplantıda çok güzel bir şekilde belirttiğin gibi, gıda zehirlenmesi

Özellikle de yaşlılar için riskli" dedi Caleb Eliza'ya.

"Seni S.O.B.! Peggy'yi öldürebilirdin." Nate, kendisi de zehirlenmiş olmasına rağmen Gib'in bahsettiği tek kişinin Peggy olduğunu fark etti.

"Ben hiçbir şey kullanmadım-" Archie kelimenin ortasında durdu, başı pencereye doğru sallandı.

Nate, Archie'nin dikkatini neyin çektiğini fark etti. Yaklaşan bir siren sesi.

Briony, "Sanırım dokuz-bir-bir'i aradığımda ambulans yerine polisi istemeliydim," dedi.

* * *

Üç saatten fazla bir süre sonra her şey bitmişti. Grup pencereden iki polis memurunun Eliza ve Archer'a ekip arabasına kadar eşlik etmesini izledi. Sorgulanmak üzere içeri alınıyorlardı.

Nate ve diğerleri konuşmadan yerlerine döndüler, bunalmış ve bitkin bir halde. Tek ses Mac'in gürleyen mırıltısıydı. Nate, Archer'ın peruğunu kaptığından beri bir kez bile mırıldamayı bıraktığını sanmıyordu.

Gib sonunda sessizliği bozdu. "Archie'nin dediği gibi, iyi geceler hemşire." Başını iki yana salladı.

"Archer demek istiyorsun," diye hatırlattı

Briony ona. "İyi geceler, hemşire?" Ruby tekrarladı.

Briony, "Archie, sen ve Riley'nin kovboy taklidi yaparken kullandığınız kadar çılgınca bir argo kullanıyordu," diye açıkladı.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor ki?" Ruby sordu.

"Genellikle küfür yerine kullanılan bir şaşkınlık ünlemidir." Regina zaten mükemmel olan saçlarını düzeltti. "Kökeninin bilindiğini sanmıyorum, ancak bazıları Fatty Arbuckle'ın hemşire kılığına girip Buster Keaton ile flört ettiği bu isimdeki sessiz bir filmle başladığını düşünüyor. Bazıları ise Birinci Dünya Savaşı sırasında başladığını ve askeri hastanedeki bir hemşireye iyi geceler dilemek için kullanıldığını düşünüyor."

"O haklı. Tabii ki." Rich cep telefonunu kaldırdı. "On dokuz yirmili yıllardan kalma bir deyimler listesinde. Google'da arattığımda karşıma çıkan ilk şey. Regina etraftayken arama zahmetine girmemem gerektiğini bilmeliydim. Archer yaşlı bir adam rolünü oynarken listedeki neredeyse her şeyi kullanmış. Birkaç on yıl geriye gitmiş."

Janet, "Onun çılgın ifadelerini büyüleyici buldum," diye itiraf etti. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Peggy ona, "Hepimiz onun harika olduğunu düşünüyorduk," dedi. "Sadece sen değil."

"Onun o kadar da harika olduğunu düşünmüyordum. Ama neyin peşinde hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf etti Gib. "Ama kim biliyordu, biliyor musun?" Mac'i işaret etti.

Peggy, "O çok sevimli bir kedicik," diye cevap verdi. "Ama bu imkânsız." Gib ayağa kalktı. "Bunu kanıtlayacağım. Sadece eve gidip bir şeyler almam gerekiyor." "Ben seni götürürüm," diye gönüllü oldu Hope.

"Ben de gideceğim," dedi Max.

Nate kollarını başının üzerinde gererek omuzlarındaki gerginliği hafifletmeye çalıştı. "Tuhaf bir gün."

"Uzun, iyi, kötü, zor, garip," dedi Briony yanından, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle konuşarak. Sadece o geceyi düşünmek bile vücudunu ısıtıyordu. Odadaki diğer herkesi ortadan kaldırabilmeyi diledi. En çok istediği şey, ihtiyacı olan şey onunla yalnız kalmaktı. Sadece ona dokunabilmek için değil, her ne kadar ona dokunmayı çok istese de, onunla konuşabilmek için. O gece mutfakta şarap içerken, ailesinden olmayan biriyle paylaşmayı hiç düşünmediği şeyleri ona anlatmıştı.

Yalnız kalmak beklemek zorundaydı. Nate diğerlerinin en azından biraz daha birlikte kalmak istediklerini söyleyebilirdi. Belki de herkes için pizza sipariş etmeliydi ama LeeAnne bunu önerdiğinde muhtemelen çılgına dönecekti. Yemek yapmak isterdi.

Nate kız kardeşine baktı ve onun da tıpkı bildiği gibi kendisine baktığını gördü. Bu ikizlere özgü bir şeydi. "Babama bir özür borçlusun," dedi Nathalie ona. "Hem de büyük bir özür."

"Evet, babam tek bir kötü şey bile yapmadı," diye karşılık verdi ama hemen ardından yumuşadı. Babası ne yapmış olursa olsun, Nate ona gerçeği söylemek ve özür dilemek zorundaydı. Babasını sabotaj yapmakla suçlamakla hata etmişti. "Onunla konuşacağım, söz veriyorum." Nathalie memnun bir şekilde başını salladı.

"Aç olan var mı?" LeeAnne sordu. "Mutfığa geçebiliriz. Kim ne isterse yaparım." Nate gülümsedi. Onu tanıyor muydu yoksa?

"Buna dahil mi-" Rich başladı.

Sözü Gib, Max ve Hope'un odaya dönmesiyle kesildi. Gib'in elinde, sehpanın üzerine koyduğu kâğıttan bir alışveriş torbası vardı. Üzerinde beyaz saç parçaları olan yırtık pırtık bir ince lateks parçası çıkardı ve kafasına geçirdi. "Tanıdık geldi mi?" diye sordu. "Arkadaşımız tarafından kedi oyuncağı olarak kullanıldığını ." Gib, Peggy'nin kucağına kıvrılmış olan Mac'i işaret etti. "Bu yardımcı olacaktır." Gib bir kaşının üzerine tüylü gri bir tırtıla benzeyen bir şey yapıştırdı.

"Mac peruğu alıp gittikten sonra yerine yeni bir peruk yapmak zorunda kalmış olmalı." Rich kıkırdadı.

"Kaşlarını da yeniledi," dedi Janet. "Onlara erkek biçimi verdiğini sanıyordum ama yanlışlıkla yeni çifti daha ince yapmış olmalı."

Ruby masadan bir parça sünger aldı, sonra da kokladı. Mac'in mırıltısı daha da yükseldi, Nate'in mümkün olduğunu düşünmediği bir şeydi bu. "Schram Köpük Lateks, talk, artı biraz pasta fondöteni. Ne yaptığını biliyordu."

"Bütün bunlar da neyin nesi?" Peggy sehpanın üzerindeki küçük eşya yığınının işaret etti. "Bu benim çoraplarımdan birine benziyor." Dibe yakın bir yerden üzerinde papatyalar olan pembe bir çorap çıkardı. Sonra kızardı ve koyu mor bir sutyen kaptı. Onu topladı ve çantasına tıktırdı. Nate fark etmemiş gibi davrandı. Diğer herkes de öyle. Rich bile. Regina'nın onun üzerinde etkisi olduğu belliydi.

"Mac'in şeytani bir çöpçatan olduğunu bilmelisiniz," dedi Ruby onlara. "İki arkadaşımı, birinden çorap ve benzeri şeyler çalıp diğerine götürerek bir araya getirdi. Ayrıca Storybook Court'taki iki genci de hemen hemen aynı şekilde bir araya getirdi. Oh, ve gerçekten sinir bozucu bir adam, erimiş tereyağı gibi bir kalbi olduğu ortaya çıktı, hepsi Mac sayesinde postacımızla birlikte oldu. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama hangi insanların birbirine ait olduğunu hissedebiliyor gibi görünüyor. Özgeçmişine dedektifliği de eklemiş gibi görünüyor," diye ekledi.

"Mac üzerime kahve döktürdükten sonra benimle ilk kez konuştun!" Hope Max'e hatırlattı. Kızardı. "Bu şu anlama gelmiyor. . ."

"İlk dersimizin ilk gününden beri seninle konuşmak istiyordum," dedi Max ona. "Kediye bir teşekkür hediyesi borçluyum."

"Birkaç kutu sardalya iş görür. Onlara doyamıyor." Gib, Peggy'ye hızlıca bir bakış attı, sonra aynı hızla gözlerini kaçırdı.

Peggy Gib'e, "Bana torunlarının resminin olduğu anahtarlığını getirdi," dedi ve Mac'in başını okşarken ona baktı.

Janet, "Siz ikiniz çok sevimli bir çift olurdunuz," dedi. Richard ve Regina'ya baktı. "Peki ya siz ikiniz? Birdenbire birbirinize tahammül edebilmeniz Mac'le bir ilgisi var mı?"

Regina başını iki yana eğip düşündü. "Rich'in gerçekten iğrenç kıyafetlerinin altında gizli derinlikleri olduğunu düşünmeme neden olan bir sone okumamı sağladı."

Rich güldü. "Kediciğe birkaç kutu sardalya da borçlu olabilirim."

"Ona önceden biraz sardalya verirsem, sence benim için kedi büyüsü yapar mı?" Janet sordu. "Archie ortalıkta olmadığına göre?"

"Seninle hiç şansımız olmadı-" diye başladı Regina, sonra kendini durdurdu. "Bence denemeye değer. Çok sezgisel bir kedici, sence de öyle değil mi Peggy?"

Peggy Gib'e baktı. "Sanırım Michael'la aramda bir sorun var."

"Michael mı? Michael kim?" Janet sordu.

"Gib. Michael Gibson," diye açıkladı Peggy. "Dört yıl boyunca liseye gittik ve benimle hiç konuşmadı bile."

Max, "Konuşmamak ille de ilgilenmediğim anlamına gelmez," dedi.

"Gerçekten mi?" Peggy soruyu sorarken Max'e değil Gib'e bakıyordu.

"Gerçekten," diye yanıtladı Gib. "Eğer bir ara benimle yemeğe çıkarsan, O kediye bir sardalya fabrikası alırdım."

Peggy güldü. "O zaman çek defterini çıkar." Gib gülümsedi. Bunu anlatacak tek kelime buydu.

"The Gardens'ı ziyaret etmeye karar vermesine sevindim." Nate uzandı ve Briony'nin elini tuttu. "Kim bilir o etrafta olmasaydı işler nasıl gelişirdi."

Bir yıl sonra

Nate üstü açık pembe Cadillac'ı Küçük Beyaz Düğün Şapeli'nin Aşk Tüneli'ne doğru yönlendirdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Briony'ye.

"Harika!" Tavana boyanmış yıldızlara ve meleklerle bakarak gülümsedi. "On iki mil uzunluğundaki bir koridorda sorunsuzca yürüyebilirdim. Koridorda dans edebilirdim. Paten kayabilirdim!"

"Belki de yeminlerimizi burada yenilemeliyiz," dedi Jamie arka koltuktan.

"Birinci yıldönümümüzü kutlamayı daha yeni bitirdik," diye itiraz etti David,
Gülüyorum.

"Kimin umurunda? Bence her yıl yenilemeliyiz. Her ay! Sürekli kutlama yapmak istiyorum. Değil mi Mac?" Kucağında oturan ve siyah smokin kravatı takmış olan kediye kucakladı. Nate tam bir smokin giymişti ve Briony'nin üzerinde de beli kıvrık, geniş etekli, tülünden bir elbise vardı; bunu biliyordu çünkü onu, Jamie'yi ve Ruby'yi durmadan bu konuyu tartışırken duymuştu. Aslında tek umursadığı onu bu elbiseden kurtarmaktı. Balaylarının daha özel olması için onu bir ay seks molası vermeye ikna etmişti.

Arabayı papazın onları beklediği pencerenin önüne çekti. Bir Elvis taklitçisiyle gitmeyi tartışmışlardı ama Briony biraz geleneklere bağlı kalmak istediğine karar vermiş ve kiliseden memlekette kendi papazını getirmesine izin vermelerini istemişti. Nate tüm kararları onun vermesine izin vermişti. Onunla evlenmek istiyordu. Süslemeler umurunda değildi ve Briony'nin düzinelerce düğün yapmaktan ne kadar zevk aldığını izlemek hoşuna gitmişti.

David ve Jamie'nin -ve Mac'in- şahitleri olması da dahil olmak üzere onlarca seçenek vardı.

Yemin değişimi iki dakikadan az sürdü; sonra onu öpmesi gerekiyordu. Onu her öptüğünde, daha iyi olmasının mümkün olmadığını düşünüyordu ama bir şekilde oluyordu. Yeni evlendiği bu öpücük, hayatının geri kalanında rekoru elinde tutabilirdi. Ya da belki de her öpücük bir öncekini geçecekti, yaşadıkları sürece.

Caddy'yi tünelin girişine doğru çevirdi. Direksiyonda Nate'in yerini Vegas döneminden kalma bir Elvis almıştı. Briony, Peggy'nin -Nate'in duyduğuna göre- beyaz çiçek aplikeli şampanya rengi uzun elbisesinin tüm eteğini arka koltuğa yerleştirmesine yardım etti.

Nate Gib'e, "Sıra sende," dedi. Gib, Peggy'nin yanına bindi; sonra Jamie Mac'i ona verdi. Bir araya gelmelerinde çok büyük bir rol oynadığı için Mac'i de yanlarına almaları gerekiyordu. Peggy aslında pembe papatya çoraplarını "eski bir şey" olarak giyiyordu.

Elvis pembe Cadillac'ı tünelden geçirdi ve Briony, Nate, Jamie ve David otoparka geri döndü. The Gardens sakinlerinin çoğu törenler için Vegas'a parti otobüsleriyle gelmişti. Bazıları Nate ve Briony'ye avuç avuç çiçek yaprakları fırlatırken, diğerleri yanardöner sabun köpükleri üfledi.

Nathalie koşarak yanlarına gitti ve ikisini de kucaklamayı başardı, Lyle ve Lyla da bir süre sonra kucaklaşmaya katıldılar. "Sizin adınıza çok mutluyum!" diye haykırdı. "Gerçi ben büyük ikizim. Bu da önce benim evlenmem gerektiği anlamına geliyor."

Başını iki yana salladı. Kız kardeşi son bir yıl içinde The Gardens'a çok daha fazla katılmış ve hayatının sorumluluğunu üstlenme konusunda çok daha iyi hale gelmişti ama her zaman biraz benmerkezci olacağından şüpheleniyordu.

Lyla annesine, "Caleb ile evleneceksin, bu yüzden sızlanmamalısın," dedi.

"Lyla! Caleb ve ben evlilik hakkında konuşmadık!" LeeAnne ve ekibinin resepsiyon yemeklerini hazırlamasına yardım eden Caleb'e baktı.

"Diğer her şey hakkında konuşuyorsunuz," diye yanıtladı Lyla. "Neredeyse her gün ona mesaj atıyor ve haftada birkaç gece uzun uzun konuşuyorlar."

Nathalie, "Sen uyuduktan sonra -ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Bakın! Dışarı çıkıyorlar!" Elvis Caddy'yi tünelin girişine doğru çekerken LeeAnne seslendi.

Rich, Regina'ya "Sıra bizde," dedi.

"Çok güzel görünüyor," dedi Briony. "Çok zarif."

Regina dizlerine kadar uzanan krem rengi bir takım elbise giymiş, pembe dokunuşlar ve büyük pembe bir şapka takmıştı. "Öyle ama senin kadar güzel değil," diye onayladı Nate, Max'in direksiyona geçip büyükbabasını ve Regina'yı kilisenin arabaya servis penceresine götürmesini izlerken. Hope onun yanına oturmuş, Mac'i kucağına almıştı.

"Onu gerçekten seviyor olmalı," diye devam etti Briony. "O smokin James Bond'dan çıkma olabilirdi. Kravat hariç." Parlak pembeydi ve siyah pati izleriyle kaplıydı.

"Bu onun için son derece abartısız ve hepsi Regina'yı memnun etmek için," diye yanıtladı Nate. "Gerçi balayı pijamalarına bir göz attım. Umarım güneş gözlüklerini de getirmiştir."

"İşte aileler geliyor," diye duyurdu Briony. "En azından annem bana Vegas'ın ne kadar tehlikeli olduğuna dair makaleler göndermeyi bırakabilir."

Nate düğünlerini Las Vegas'ta yapma kararına sadık kalmanın Briony için zor olduğunu biliyordu. Annesinin isteklerine karşı çıkmak anlamına gelse bile içgüdüleriyle hareket ettiği için onunla gurur duyuyordu. Briony'nin annesi biraz gergin görünse de, önce Briony'ye, sonra da ona sarılırken gülümsüyordu.

"Harika bir mekân, Briony," dedi babası; sonra gelini öpme sırası ona geldi. "Bayıldım. Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba," diye cevap verdi.

Sonra Nate'in ailesi kalktı. Annesi ona sıkıca sarıldı, sıkıca, sıkıca. Babası tereddüt etti, sonra ona da sarıldı. Henüz sarılmanın doğal geldiği bir duruma gelmemişlerdi ama oraya doğru gidiyorlardı. Babası iş bulmakta zorlanınca Nate onu The Gardens'ta işe almıştı. Onu komi olarak işe başlatmıştı, ki şimdi bunun aptalca bir hareket olduğunu kabul etmek zorundaydı, ama babasının burada kalacağından emin olmak istemişti ve babasının kalması üzerine Nate onu aktivite direktör yardımcılığına yükseltmişti. Bayanlar onu, Kenneth Archer'ın yarattığı Archie'den bile daha çok seviyor gibiydiler. Nate, adamın mahkûm arkadaşlarını bu kadar kolay etkileyip etkileyemediğini merak ediyordu.

"Tünelde gezinti yapmak isteyen başka biri var mı? Ben ısmarlıyorum!" Rich Caddy'den inerken seslendi. Nate babasını annesine bir bakış atarken yakaladı.

Annesi ona bir parmak salladı. "Oh hayır. Hâlâ oda arkadaşı statüsündesin," dedi. Teknik olarak hâlâ evliydi ama annesi

ona bir koca gibi davranıyordu. "Uslu durmaya devam edersen, belki bir gün şapeli kendimiz ziyaret ederiz."

Nate, anne ve babasının bir noktada tekrar bir araya gelmesi fikrinden nefret etmediğini fark etti. Yaklaşık altı ay önce babası aile evine geri taşınmıştı ve Nate annesinin onun yanında daha mutlu olduğunu görebiliyordu. Daha fazla dışarı çıkıyor, babasının The Gardens'ta düzenlediği etkinliklerin çoğuna katılıyordu. Hatta birlikte salsa dersleri almaya bile başlamışlardı. Ama Nate gibi annesinin de Nate'in babasına tekrar tamamen güvenebilmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Ruby onlara katılırken Briony'ye, "İnsanlarla ilk tanıştığımda hep sorduğum soruyu sana sormayı unuttuğumu fark ettim," dedi.

"Duyalım bakalım," dedi Briony.

"Hayatınız bir film olsaydı, adı ne olurdu?" Ruby sordu.

Briony kaşlarını kaldırdı. "Bugün vereceğim cevap o günden çok daha farklı olacak." Nate'in elini tuttu. "Ne düşünüyorsun? Benim hayatımla senin hayatın artık daha da örtüşecek."

Nate, Briony'yi de Bahçeler'de çalışması için işe almıştı, bunun nedeni çoğunlukla kedi bakıcılığı işi sona erdiğinde Los Angeles'ta kalmasını sağlamaktı, ama aynı zamanda Briony'nin muhasebe işlerini yapmasıyla Nate'in bitkilerle ilgilenmek ve Bahçeler'in bahçelerine bazı eklemeler yapmak için gerçekten zamanı oldu.

Soruyu düşündü. "Sanırım başlığın bir yerinde 'Kedi' olması gerekecek. MacGyver olmasaydı asla tanışamazdık."

"Katılıyorum," dedi Briony. "Eğer herkes Mac'in emirlerine uysaydı, dünya daha mutlu bir yer olurdu."

"Emirler, bu doğru." Jamie kucığında Mac'le onlara katıldı. "O sormaz; söyler. Son derece otoriterdir."

"Ben hallederim." Nate Mac'in başını okşadı ve Mac de Nate'e o yavaş göz kırpmışlarından birini yaptı. "Film *Obey the Paw* olmalı."

"Bayıldım!" Jamie haykırdı.

Briony uzanıp Mac'in çenesinin altını kaşdı. "Ben de öyle. Mac benim bakıcım olmasaydı hayatımın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Özel bir alıntı için okumaya devam edin
Pati ile konuşun
Melinda Metz tarafından.

Komşularından çalan ve Amerika'nın kalbini çalan Portland, Oregon'lu bir kedinin gerçek hikayesinden esinlenilmiştir. . . .

AŞK HAYATINI PENÇELERİNİN ÜZERINE KOYUYOR.

Jamie Snyder otuz dört yaşında ve bekâr ama evlenmeye hazır *değil*. Bağılanmayan Adam Yılı, Bencil Adam Yılı ve Evli Olduğumu Unuttuğum Adam Yılı'nın acısını çektikten sonra Jamie, Ben Yılı'nı kutlamaya hazırdır ve tabii ki MacGyver'ı da. MacGyver, geceleri gizlice dışarı çıkıp komşulardan bir şeyler çalmak gibi pek de sevimli olmayan bir alışkanlığı olan sevimli bir tekir. Bu doğru, MacGyver bir kedi hırsız. O hâlâ Jamie'nin güvendiği tek erkek ve ihtiyaç duyduğu tek arkadaş....

AMA KEDİSİNİN BAŞKA FIKIRLERİ VAR

MacGyver insanının yalnız olduğunu biliyor. Kokusunu alabiliyor. Bu koku, arkadaşlarının ona ayar vermeye çalışmasından bıkmış yakışıklı ve genç bir fırıncı olan komşuları David'de de fark ettiği kokunun aynısıdır. Ama şimdi MacGyver davanın peşindedir. Önce David'den bir şey çalar ve Jamie'nin evinde saklar. Sonra Jamie'den bir şey çalar ve David'e bırakır. Çok geçmeden ikili çalıntı malları değiş tokuş etmeye, korku hikayeleri anlatmaya ve aşık olmamaya çalışırlar. Ama MacGyver'ı kandıramazlar. İnsanlar bu kadar çok ısı ürettiğinde.... *kedi çantadan çıkmıştır.*

Şimdi kitap satılan her yerde *Patiyle Konuş'u* bulabilirsiniz.

Bizi www.kensingtonbooks.com adresinde ziyaret edin.

BÖLÜM 1

MacGyver gözlerini açtı. Karnını Jamie'nin en sevdiği uyku yeri olan yumuşak, sıcak saçlarına yaslamıştı. Memnuniyetle mırıldandı. Bu yeni yerdeki birkaç tanıdık kokudan biri olan sahibinin kokusu onu rahatlattı.

Ama hâlâ o koku vardı. Hastalık kokusu değildi ama bir şey ona o kokuyu hatırlatıyordu. Mac bunun nedenini bildiğinden kuşkulanıyordu. Bunu düşünmekten nefret ediyordu ama insanlar kedilerden çok köpeklerle benziyordu, en azından bazı yönlerden. Çevrelerinde kendi türlerinden başkalarına, bir sürüye ihtiyaçları vardı.

Mac tek kedi olmaktan, yemeği, suyu, kum kabı, oyuncakları ve insanıyla çevrili olmaktan gayet memnundu. Jamie öyle değildi. Mac dışarı çıkıp kendine bir insan bulması gerektiğini düşünüyordu. Her yerde seçebileceği insanlar vardı. Ama bazen Jamie bariz olanı gözden kaçırıyordu. Sanki dilinin yıkanmak için yaratıldığını anlamıyordu. Vücudunu suya batırmaya katlanmasına gerek yoktu.

Mırıltısı azaldı. Tadı şimdi fark etmişti ve bu onu giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Rahat yerini terk ederek ayağa kalktı. Artık harekete geçme zamanıydı! Jamie'nin başını kendi başıyla birkaç kez okşadı, böylece onu koklayan herkes onun kendisine ait olduğunu anlayacaktı, sonra yere atladı ve oturma odasından geçerek perdeli ön verandaya çıktı. Daha önce perdenin alt kısmında küçük bir yırtık olduğunu fark etmişti.

Gözlerini karanlığa dikti. Bu yeni yerde Jamie'ye, Jamie'nin ona ait olduğu gibi ait olabilecek biri olmalıydı. Ama o kişiyi tek başına bulamayacaktı.

Sorun değil. MacGyver olayla ilgileniyordu.

Mac perdedeki yırtıktan içeri girdi ve durakladı. Dış dünyaya ilk kez çıkıyordu, en azından bir araba camı ya da onunla arasında taşıyıcısının ağırları olmadan. Dışarıda tehlikeler olabilirdi ama bu onu endişelendirmiyordu. Karşılaştığı her durumda kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu.

Kulaklar ileride, kuyruk yukarıda, gecenin içine süzüldü, kokuların karışımını aldı-baharatlı domates sosu, çikolata kreması, ton balığı bifteği ve düzinelerce

diğer yemek kokuları; evinin yan tarafında yetişen mor çiçeklerin mumsu kokusu; kaldırım kenarındaki çöp kutularından gelen tatlı ve ekşimiş bir şeyin kokusu; fare dışkısının ilginç bir ipucu; ve ezici bir köpek sidiği kokusu. Mac tiksintiyle tısladı. Belli ki sitede *her şeyin* üzerine işeyen bir köpek vardı. Mankafa belli ki bunun buranın sahibi olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu. Yanlış.

MacGyver köpeğin en son ıslattığı ağaca doğru tırıs gitti. İyice tırmalandı ve işi bittiğinde kendi kokusu itinkinden çok daha güçlüydü. Tatmin olmuş bir şekilde bir nefes daha aldı, bu kez ağzını açtı ve dilini oynattı. Neredeyse havanın tadını alacaktı.

Jamie o bölgede yalnızlık kokusu yayan tek insan değildi. Mac içgüdülerıyla hareket ederek en güçlü kokuyu takip etmeye karar verdi. İğrenç köpek kokusunu tırmalamak için birkaç kez durdu ama izini sürdüğü kokunun kaynağına, yuvarlak çatılı küçük bir eve çabucak ulaştı.

Yalnızlık kokusu dışında, evdeki diğer kokuların çoğunu seviyordu; domuz pastırması, tereyağı, biraz ter, yeni biçilmiş çimen ve Jamie'nin mutfakta sıkımayı sevdiği, yemekten aldığı keyfi tamamen engelleyen şeyler gibi keskin kokular yoktu. Şimdi, Jamie'nin burada iyi bir sürü arkadaşı seçeneği olduğunu anlamasını nasıl sağlayacaktı? Mac bir an düşündü, sonra evden kendisine bir şey getirmesi gerektiğine karar verdi. Jamie'nin burnu onunki kadar hassas değildi ama önüne bir şey koyup kokuların karışımını aldığı anda ne yapacağını bileceğinden emindi.

Yeni evindeki gibi perdeli bir sundurma yoktu ama endişelenmedi. Gözetlemeye devam ederken Mac'in üst dudağı geriye doğru kıvrıldı. Mankafa köpeğin buralarda olduğu kesindi. Kendine bir görevde olduğunu hatırlatarak kokuyu görmezden gelmeyi başardı. Gözleri ileri geri gidip geliyor, arıyor, arıyordu. Sonra onu gördü, ikinci katta yarı açık duran küçük dairesel bir pencere.

Oraya çıkmak sorun değildi. Evin yanında büyüyen büyük ağaç onun kişisel merdiveni olarak tasarlanmış gibiydi. Hızla yukarı tırmandı, pencereyi açmak için bir kafa vuruşu yaptı ve sonra içeri atladı. Jamie'ye geri götürmek için mükemmel bir şeyin üzerine indi. Çekici kokularla doluydu, ayrıca Jamie'nin bu kokunun kendisi kadar sürü arkadaşına ihtiyaç duyan birinden geldiğini fark etmesini sağlayacak yalnızlık kokusu da vardı.

Mac kumaş tomarını ağzına attı, kokuyla birlikte gelen tadın keyfini çıkardı. Zaferle dolup taşarak pencere pervazına, oradan da gecenin içine atladı, ödülü arkasında uçuşuyordu.

* * *

Ertesi sabah Jamie'yi yüksek sesli, talepkâr bir miyavlama uyandırdı. "Geliyorum Mac," diye mırıldandı. Sadece dörtte biri uyanık halde yataktan çıktı, iki adım attı ve dolap kapısına çarptı. Bu onu en azından yarı bilinçli hale getirmişti.

Tamam. Anladım. Yeni evindeydi ve yeni evindeki dolap eski dairesindekinden farklı olarak yatağın diğer tarafındaydı.

Meooooowrrr.

"Ben geliyorum. Geliyorum," dedi Jamie kedisine, mutfığa kadar olan kısa mesafeyi yürürken. Mac bir kez daha "*Yemek İstiyorum*" diye miyavladı. Sanki repertuarındaki seslerden hangisinin kulak zarlarını en çok zonklattığına karar vermek için onu incelemişti ve şimdi bunları yemek istemek için kullanıyordu.

"Sana sürekli söylüyorum, kahve makinesini çalıştırmayı öğrenirsen ikimizin de sabahları daha keyifli olur," diye hatırlattı ona. Majestelerine hizmet etmeden önce kahvesini yapmaya zahmet etmedi. MacGyver onu bunun için çok iyi eğitmişti.

Ama kafein için can atarken bile, Mac dolaptan bir kutu kedi maması alır almaz ayak bileklerinin etrafında dönmeye başlayınca gülümsemekten kendini alamadı. Kedisinin çok zeki olduğunu düşünüyordu ama anlamadığı bazı şeyler vardı. Mesela ayaklarını vücuduyla birbirine bağlamaya çalışmasaydı mamayı çok daha hızlı bir şekilde kabına koyabilirdi.

"bakalım." Yemeği Mac'in kafasına dökmeden kâsesine koymayı başardı. Mac'in birkaç kez koklamasını, sonra bir ısırık almasını, sonra bir ısırık daha almasını izledi. Görünüşe göre Alli-Cat hâlâ onun onayladığı yiyecekler listesindeydi. Kedisini timsahla beslediğine inanamıyordu. Ama veteriner yabani yiyeceklerin onun için iyi olduğunu söylemişti ve şimdilik hoşuna gidiyordu. Sekiz buçuk kiloluk Mac'in bir timsahın koca ayak bileklerine dolanarak kahvaltı ettiğini hayal ederek kendini eğlendirdi. Jamie dün gece paketinden çıkardığı birkaç temel eşyadan biri olan kahve makinesine doğru bir adım attı, sonra aniden bunalarak mutfak sandalyelerinden birine çöktü. Az önce bütün hayatını çöpe atmıştı. İşini bıraktı ve Amerika Birleşik Devletleri'nde kalmaya devam ederken olabildiğince uzağa taşındı. O

kollarını dizlerine doladı. Ne düşünüyordu ki? Otuz dört yaşındaydı. Otuz dört yaşındayken duruluyor olmanız gerekirdi, tamamen yeniden başlamaya kalkışmanız değil. Arkadaşları öyle yapmıştı. Artık hepsi evliydi ve yarısından fazlasının çocuğu vardı, hem de sadece bebek değil. Samantha'ninkilerden biri gerçek bir genç kızdı.

"Bunu yapmayın. Bunu yapmayın. Böyle başlamamalısın." Ama nasıl başlaması gerekiyordu? Bir an düşündü. Önce ayağa kalkması gerekiyordu. Kendini ayağa kaldırdı. Şimdi ne yapacaktı?

Cevap hemen aklına geldi. Dışarı çıkıyordu! Bu da giyinmesi gerektiği anlamına geliyordu. Aceleyle oturma odasına gitti ve fikrini değiştirmeden önce en büyük valizinin fermuarını açtı. En sevdiği kot pantolonunu ve Etsy'de bulduğu geri dönüştürülmüş üstünü giydi. Çok sevmesine rağmen sadece bir kez giymişti. Avella, PA'ya pek uymuyor gibiydi. Biraz çılgıncaydı, çoğu siyah güllü mercan rengindeydi ama etek ucunun etrafında karışık desenlerde uzun renkli kumaş parçaları ve oraya buraya aplike edilmiş yeşil yapraklar *vardı*.

Üstü Los Angeles için mükemmeldi ya da en azından o öyle düşünüyordu. Öyle olmasa kimin ki? Jamie 2018'in "Benim Yılım" olacağını ilan etmişti. Bunu sessizce ilan etmişti ama ilan etmişti. Bencil Adamın Yılı, Evli Olduğunu Unutmuş Adamın Yılı, Sarılan Adamın Yılı, Bağlanmayan Adamın Yılı'ndan geçmişti. Ve en kötüsü de Hasta Anne Yılı'ydı.

"Benim Yılım" herhangi bir erkeği içermeyecekti. Başka hiç kimse giymese bile onun muhteşem olduğunu düşündüğü kıyafetler giymesini içerecekti. Hayalinin ne olduğunu öğrenir öğrenmez hayalinin peşinden gidecekti. Bunun lise tarih öğretmenliği olmadığından emindi.

Benim Yılım, kimseyi tanımadığı ve gittiği her yerin yeni bir başlangıç olduğu bir yerde yaşamayı içerecekti. Benim Yılım onun hayatını değiştirecekti! Başını iki yana salladı. Kendine bir saniye daha , *Neşeli Günler*'deki Maria'nın manastırdan çıkışı gibi şarkılara boğulacaktı. Çantasını aldı ve kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. Muhtemelen saçlarını taraması gerekiyordu. Ve dişlerini.

Bunu yaptıktan sonra dışarı çıktı. Bakışları paspasın üstünde buruşmuş bir şeye takıldı. Onu eline aldı. Düz beyaz havlu kumaştan bir el havlusuydu. Dün orada olmadığından emindi ve onun da değildi. Düz beyaz hiçbir şeyi tercih etmezdi.

Elindeki havluyu verandaya atabilmek için paravan kapıyı açmaya başladı. Kapıyı henüz on santim kadar açmıştı ki Mac aniden orada belirdi - lanet olsun o sessiz küçük kedi ayaklarına - ve sonra dışarı çıktı.

Jamie onun peşinden kapıdan fırladı. Mac hiç dışarı çıkmamıştı. Başına gelebilecek bir düzine korkunç şey beyninde çalkalanıyordu. "MacGyver!" diye bağırdı. Mac gitmeye devam etti -büyük sürpriz. İşe yaramayacağını bile bile tekrar denedi. "MacGyver!"

"Otoritenin sesi," dedi biri homurdanarak. Döndü ve Al Defrancisco'nun verandasının basamaklarının yanındaki küçük çiçek tarlasını ayıkladığını gördü. Dün geldiğinde onunla ve karısı Marie'yle tanışmıştı. Storybook Court'u oluşturan yirmi üç bungalovdan birinde -bungalovlar, Eski Hollywood ne kadar da göz alıcıydı- yaşıyorlardı. Adını, küçük evlerin 1920'lerin masal kitabı tarzı mimarisinden alıyordu. Komplekse tarihi statü kazandıran bu mimari, Storybook Court'un yıkılıp yerine yüksek bir bina yapılmamasının tek nedeniydi. O kadar şanslıydı ki, Jamie'nin ev aramaya başladığı gün öğleden sonra bu sevimli evlerden biri boşalmıştı.

"Çağrıldığında geliyor. Bazen. Elimde bir kutu yemek olduğunda. Ya da ton balıklı sandviç yerken," dedi Jamie Al'a. En azından Mac çok ileri gitmemişti, henüz değil. Ten rengi ve kahverengi tekir avludaki çeşmenin yanındaki palmiye ağaçlarından birini tırmalama direği olarak kullanıyordu.

Evinin yanında palmiye ağaçları vardı! Ne kadar havalı değil mi? Bu onun hayatı olamazdı. Ama öyleydi. Annesinin ona bıraktığı miras sayesinde burada bir yıl geçirebilirdi. Bir iş bulmasına bile gerek yoktu. Hayatında bir kez yaşayacağı bu yıl için değil. Yine de tembellik etmeye hiç niyeti yoktu. Öğretmenlik yapmak istemediğini kesinlikle biliyordu. Ama ne yapmak istediğini bulacak ve sonra da yapacaktı!

"Al, sana şapka takmanı söylemiştim." Marie yandaki evden çıktı ve hasır bir fötr şapkayı kocasına doğru fırlattı. Ufak tefek ve çelimsizdi, hem hem de Al muhtemelen seksen yaşlarındaydı, ama sesi güçlü ve emrediciydi.

Al şapkayı taktı. "Otoritenin sesi," diye mırıldandı çenesini Marie'ye doğru sallayarak.

"Nereye gidiyorsun?" Marie Jamie'ye sordu.

"Kedimi yakaladığımda, sadece kahve içmek için dışarı çıktım. Arabayla gelirken birkaç blok ötedeki Coffee Bean & Tea Leaf'i gördüm" diye cevap verdi.

Marie, Jamie'ye yönelikmiş gibi görünen bir onaylamama oflaması çekti ve içeri geri döndü. Jamie Avella'da herkesin onun ne iş yaptığını bilmesine alışkındı. Kasabanın bin sakini bile yoktu. Los Angeles'ın farklı olacağından emindi ama yanılmış gibi görünüyordu.

Jamie Mac'e baktı, onu kontrol etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Kedisini tanırdı, eve gelmesini sağlamanın en iyi yolu gelip gelmemesini umursamıyormuş gibi davranmaktı. Palmiye'nin yanında güneşleniyordu. "Onu burada bırakamam. O bir ev kedisidir. Arabadan hiç anlamaz," dedi Al'a. Sonra da ekledi: "Avluda olmayı seviyor. Belki de ona bir tasma alıp gezdirmeliyim."

Al cevap olarak sadece homurdandı. Jamie bir kutu yiyecek almak için içeri girmeyi düşündü. Ama Mac daha yeni yemek yemişti. Bunun işe yarayacağını sanmıyordu. Belki tüylü kedi oyuncağı . . . O karar veremedi Marie dışarı çıktı. "Kahve," dedi Jamie'ye, verandanın korkuluğunun üzerinde bir fincan tutarak. "Bir fincan yirmi yedi sent. Senin Bean'de muhtemelen on katıdır."

"Teşekkürler. Çok nazıksın," diye cevap verdi Jamie. Bir yudum aldı. Mükemmeldi.

"Bunu Helen'a götür." Marie ikinci bardağı Al'a uzattı. Al, kendisinin ve Marie'nin evinin diğer tarafındaki bungalova doğru yürüdü.

"Helen. Kahve," diye bağırdı, verandaya çıkan iki basamağı tırmanma zahmetine katlanmadan.

Birkaç dakika sonra, Al ve Marie'den belki on yaş daha genç bir kadın dışarı çıktı. Helen kahveyi aldı, biraz içti, sonra Marie'ye ters ters baktı. "Şekeri unutmuşsun. Yine."

"Şekere ihtiyacın yok," diye karşılık verdi Marie. "Şişmanlıyorsun." Helen ters ters bakmaya devam etti. "Nessie'nin hâlâ çok güzel bir vücudu var. Yapabilirsin."

"Sana benimle bu konuda konuşmamı söylemiştim-" Helen durdu. "Şeker koyuyorum," dedi ve sonra Jamie'yi fark etti. "Sen! Sen Jamie Snyder'sın. Seni görmek istedim. Senin yaşlarında bir vaftiz oğlum var. Tam olarak onun tipi değilsin. Genelde egzotik tipleri tercih eder, sarışın komşu kızlarını değil. Ama o da bir öğretmen. Ona numaranı vereceğim."

Sarışın komşu kızı tipi mi? Sarışın komşu kızı tipi miydi? Egzotik değildi. Bunu biliyordu. Ama sarışın kız-yakındaki kapı tipi kulağa son derece sağlıklı ve son derece sıkıcı geliyordu. Tamam, sağlıklı biriydi ama aşırı derecede değil. Ve o-

"Numara mı?" Helen sordu.

"Hayır, yani teşekkürler ama onunla tanışmakla ilgilenmiyorum. Herhangi bir erkekle tanışmakla da," diye itiraz etti Jamie, kelimeler kibar olamayacak kadar hızlı ve yüksek sesle çıkıyordu. "Yani, buraya daha yeni geldim. Yerleşmek istiyorum." Mac'e bir kez daha baktı. Hâlâ . "Eskiden öğretmen nereden biliyorsun?" diye sordu. Dün Al ve Marie'ye bundan bahsetmediğinden neredeyse emindi ve henüz komplekste başka kimseyle de konuşmamıştı.

"Eğer kredi kontrolünde ya da kira sözleşmesinde yazıyorsa, bu ikisi bunu biliyor," dedi Al, otları ayıklamaya geri dönerken. Jamie bir ev sahibinin bu bilgiyi paylaşmasının yasadışı olduğundan emindi ama bunu sorun etmemeye karar verdi.

"Vaftiz oğlu zaten sana uygun değil," dedi Marie. "İhtiyacı olduğunda onun için bir ampul bile değiştirmez. Oğlumuz küçük Al'ı göndermek zorundayım. Her Pazar akşam yemeğine geliyor." Kemikli bir parmağıyla Helen'i işaret etti. "Ayrıca, vaftiz oğlun çok küçük."

Helen, "Ondan sadece beş yaş daha genç," diye karşılık verdi.

"Büyük yeğenim üç yaş büyük. Erkek daha büyük olmalı. Daha geç olgunlaşıyorlar." Marie dikkatini Jamie'ye geri verdi. "Senin için iyi olabilir."

Jamie yavaşça geri çekilmeye başladı. MacGyver onun rahatsızlığını hissetmiş gibi tırıs tırıs yanına geldi ve *Yemek İstiyorum*'dan daha yumuşak ve çok daha hoş olan *Pick-Me-Up* miyavlamasını yaptı. Jamie minnetle onu kucağına aldı. Tek parmağıyla alnındaki M harfinin izini sürdü. Bu kahverengi işaret ona MacGyver adını vermesinin nedenlerinden biriydi.

"Vaftiz oğlunun kedilere alerjisi var, değil mi?" Marie Helen'e seslendi, sesi zaferle doluydu.

Helen, "Ben şeker almaya gidiyorum," diye mırıldandı ve içeri çekildi.

Marie Jamie'ye, "İşin bittiğinde bardağı verandaya bırak," dedi ve kendisi içeri girdi.

Kadınlardan hiçbiri onunla ilgilenmediği için Jamie Al'a, "Gerçekten kimseyle birlikte olmak istemiyorum," dedi.

Al birini daha çıkardı. "Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu Jamie için kesinlikle önemliydi. Benim Yılım'ın büyük yeğenlerle, vaftiz oğullarıyla ya da başka erkeklerle garip buluşmalarla başlamasına izin vermeyecekti.

* * *

Ona Clarissa'dan bahsettin, değil mi?" David masaya tekrar oturur oturmaz Adam sordu.

David cevap vermedi, sadece Blue Palm'ın sahibi Brian'ın tavsiye ettiği ekşi IPA'dan bir yudum aldı. David genelde Corona içerde ama Blue Palm'da Corona sipariş edilmezdi

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye devam etti Adam. "Cevap verdiğini biliyorum. Bunu görebiliyordum. Tam olarak geręekleştii saniyeyi görebiliyordum. Bara doğru yürüdün, onun ve arkadaşının yanında bir yer kaptın, esprili ve muhtemelen kendini küçümseyen bir yorum yaptın. O da gülümsedi. İyi görünüyordu. Arkadaşı tuvalete gitti, muhtemelen ikinizi biraz yalnız bırakmak için. Elini koluna koydu. *Elini koluna koydu*. Düşünüyorum da, bu onun beklediğinden çok daha kolay oldu. Sonra kol dokunuşu, kol okşamaya dönüştü. *Sempatik* bir kol okşamasına. Ve biliyordum, *biliyordum*, ölen eşinden bahsetmiştin."

David omuzlarının sertleştiiğini hissetti ama kendini gülümsemeye ve kadehini arkadaşına kaldırmaya zorladı. "Başardın."

"Özür dilerim. Böyle söylememeliydim." Adam ağzına bir çubuk kraker attı. "Ama biriyle tanıştığın ilk beş dakika içinde Clarissa'dan bahsedemezsin," dedi çiğnerken. "Eğer bir şeyler olmasını istiyorsan olmaz."

"Bir şey olmasını isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Bunu sana söylemiştim." Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı ama Adam'a tekrar tekrar "oraya geri dönmek" istediğinden emin olmadığını söylemişti. Aradan üç yıl geçmiş olmasına rağmen.

"Ben senin arkadaşınım. Seni kılların çıkmadan önce, yani en az beş yıldır tanıyorum. Ve diyorum ki, bir şeyin olmasını istediğinden emin olmasan bile, gerçekten olmasını istiyorsun."

Adam bir simit topu daha almaya çalıştı ve David onun elini itti. "Benim," dedi David.

Arkadaşı başka bir açıdan girdi, simit topunu aldı ve konuşmaya devam etti. "Çünkü bunu şimdi yapmazsan, daha da garipleşecek ve zorlaşacak, sonra da istediğinden yüzde yüz emin olsan bile bunu gerçekleştiremeyeceksin ve sonunda üzgün, yalnız bir yaşlı adam olacaksın."

"Sonunda üzgün, yalnız, yaşlı bir adam mı olacağım? Sanki bir sonraki bölümün için diyalog yazıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi David ona.

"Ben ciddiym," dedi Adam. "Yeterince uzun zaman oldu. Lucy senin counterpart.com'a girmen gerektiğini düşünüyor."

"Çocuklar nihayet uyuduğunda Lucy ile konuştuğunuz şey bu mu? Hiç seks yapmamana şaşmamalı," diye cevap verdi David.

"Online randevu mantıklı. Ağırdan alabilirsiniz. Tanışmadan önce birbirinizi tanıyabilirsiniz. Ve nasıl bir izlenim bırakmak istediğinizi düşünebilirsiniz. Sana Clarissa'dan asla bahsetme demiyorum. Sadece ilk beşte olmaz. Bunlardan biraz daha ister misin?" Adam boş meze tabağını işaret etti.

"Daha fazla mı?" David itiraz etti. "*Hiç mi* demek istemiyorsun?"

"Biraz daha alacağız." Adam garsona işaret etti, tabağı gösterdi ve ellerini göğsünde kavuşturarak ona yalvaran bir bakış attı. Kadın güldü ve başını salladı. "Daha fazla içki de alacağız. Ve buradan ayrılmadan önce seni Counterpart'a alacağız. Ben bir yazarım. Eminim seni bile çekici kılacak bir yol bulabilirim." David'i inceledi. "İnsanlar hep Ben Affleck'e benzediğini söylüyor, ama hile ve kumar yüzünden istediğimiz hava bu değil. Ve aslında, sözde bunu yazdığına göre, kendini bir ünlü gibi tanımlamak muhtemelen egoistçe gelecektir. O yüzden temel bilgilerle devam edelim: otuz üç, kahverengi saçlı, ela gözlü, 1.80 boylarında, ne kadar, seksen mi?"

David başıyla onayladı. Arkadaşı çok iyi gidiyordu. Artık onu durdurmak mümkün değildi. "Fırıncı olduğunu da eklemeliyiz. Kadınlar buna bayılacak. Onlara Sen ve sıcak şekerlemeli keklerin. Belki de profil fotoğrafında hamur falan yoğuruyorsundur. *Hayalet* filmindeki o sahne gibi olur ama kil yerine hamur," diye devam etti Adam.

"*Hayalet*'i neden gördüğünü sormuyorum." Aslında David filmi kendisi de izlemişti. Clarissa ilk kez on iki yaşındayken izlemiş ve silinmez bir etki bırakmıştı. Ne zaman televizyona çıksa hipnotize olmuş gibi oluyor ve sonuna kadar izlemek zorunda kalıyordu.

Garson kız elinde bir tabak daha meze ile göründü ve yeni bira siparişlerini aldı. "Tamam, başka? Başka ne var?" Adam mırıldandı. "Cep telefonunu çıkar ve ben düşünürken hesabı ayarla."

David telefonunu çıkardı, çünkü Adam Adam'dı ve acımasızdı. Ama üye olmadan sadece siteye baktı.

"Bir köpeğiniz olduğunu yazacağız. En azından canlı bir şeyi hayatta tutabildiğinizi gösterir." Adam şimdi bir peçeteye bir şeyler karalıyordu.

"Bu kadınların ne kadar çaresiz olduğunu düşünüyoruz?" David sordu.

Adam onu görmezden geldi. "Sessiz film takıntını şimdilik bir kenara bırakalım, çünkü bu senin flört havuzunu sınırlayacaktır. Sahilde uzun yürüyüşleri seviyorsun, değil mi?" Adam sordu.

David en son ne zaman sahile gittiğini hatırlamaya çalıştı. Clarissa'dan beri gitmemişti. Bir saatten az, trafik iyiye çok daha az bir mesafe vardı ve o sanki eyaletin öbür ucunda yaşıyormuş gibi davranıyordu. "Sahilde uzun yürüyüşleri sevdiğimi söyleyemezsin. Bu gelmiş geçmiş en büyük klişe. Sahilde uzun yürüyüşleri sevdiğini söyleyen bir adamı isteyecek bir kadın istemedim."

Adam sırttı. "Sadece dikkatini verdiğinden emin olmak istedim. Bu işe giriyorsun. Kabul et."

Öyle miydi? Belki de öyleydi. Birazcık. Belki Adam haklıydı. Belki de kimseyle tanışmak istemese bile denemeliydi. Bardaki kadınla yaptığı ve tamamen Adam'ın fikri olan o saçma girişimden daha fazlasını denemeliydi. "Belki Habitat for Humanity'de gönüllü olduğumu söyleyebilirim," diye önerdi.

"Hoşuma gitti. Seni kalbi olan ve aynı zamanda evdeki işleri tamir edebilecek bir adam gibi gösteriyor." Adam bir şeyler karaladı. "Nasıl bir kadın istediğin, ne aradığın hakkında da bir şeyler söylemeliyiz."

Aradığı şey. Her zaman yeni bir şeyler denemeye hazır olan birini. Dışarıda her zaman keşfedilecek harika bir şeyler olduğuna inanan biri. Birisi-

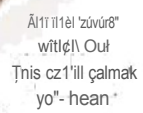
Aradığı şeyin Clarissa olduğunu fark etti.

David'in boğazında tuzlu simit toplarından biri oluşmuş gibi hissetti. Bunun olduğuna inanamıyordu. Gücüyle onu şoke eden kederle mücadele etmeye çalıştı. Birdenbire Clarissa'nın ölümü sanki dün gerçekleşmiş gibi hissetti.

"Bak, haklı olduğunu biliyorum. Yeni biriyle tanışmaya çalışmak benim için mantıklı. Ama hazır değilim," dedi Adam'a. David ses tonunu rahat tutmayı başardığını düşünüyordu ama Adam David'in yüzünde hissettiklerinden bir şeyler görmüş olmalıydı. Arkadaşı peçeteyi buruşturup cebine .

"Sonsuza kadar demiyorum." David ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece şimdi değil. Bilmiyorum, belki gelecek yıl."

Melinda Metz, popöler televizyon dizisi Roswell'in temeli olan *Roswell* Lisesi serisinin yazarıdır. Laura J. Burns ile birlikte yazdığı Wright ve Wong gizem serisiyle Edgar Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Melinda, çağrıldığında nadiren gelmek gibi bazı kedi benzeri davranışlar sergileyen köpeği Scully ile Kuzey Carolina'da yaşamaktadır.

MELINDA METZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.